E. SALGARI

O DRAMĂ ÎN OCEANUL PACIFIC

EDITURA CONTEMPORANĂ

Versiunea românească a acestei cărți a fost tradusă din limba italiană, după originalul romanului „Un Dramma sull' Oceano Pacifico" de Emilio Salgari.

Orice reproducere, compilație sau rezumat al acestei versiuni, fără autorizația scrisă a „Editurii Contemporane" va fi urmărită conform legii.

EMILIO SALGARI

O DRAMĂ IN OCEANUL PACIFIC

IN ROMÂNESTE DE
ONISIFOR BRĂILEANU

Ilustrații de pictorul A. MURNU

D 7

EDITURA CONTEMPORANA

I

Ajutor !

– Ei drăcie ! Cine o fi căzut în mare ?

– Nimeni, domnule Collin, răspunse un glas răsunător.

– Nu cumva am surzit ?

– Poate că vi s'a părut : o fi cârma timonierului ruginită.

– Nu se poate.

– Atunci poate că sunt tigrii : urlă, de ţi se face pielea ace.

– Nu, ţi-o repet ; era o voce omenească.

– Cu toate acestea nu văd nimic, domnule locotenent.

– Cred şi eu. Ţi-ar trebui nişte ochi de pisică pentru a zări ceva în întunericul ăsta.

Furtuna mugea cu furie ; din mijlocul valurilor spumoase, pe care vântul le ridica la o mare înălţime, se auzi încă un strigăt. Nu mai încăpea îndoială : nu era ţipătul vreunui animal sălbatec şi nici scârţâitul cârmei timonierului.

Locotenentul Collin, care sta sprijinit de o stinghie, cu ochii aţintiţi pe busolă, spuse pentru a doua oară :

– Cineva a căzut în mare. N'ai auzit strigând, Jack ?

– Nu, repetă acesta.

– Sunt sigur : de data aceasta nu mă înşel.

– Dacă cineva ar fi căzut de pe vasul „Noua Georgie", oamenii de cart şi-ar fi dat îndată seama de nenorocire.

– Atunci ?

– Poate că a apărut vreun peşte necunoscut în apele noastre.

– Nu cunosc nici un peşte în Oceanul Pacific, care să scoată un astfel de ţipăt.

– Să fie oare un naufragiu ?

– Un naufragiu aici, la două sute de leghe de Noua-Zelandă ? Ai mai văzut vreun vapor, dela apusul soarelui ?

– Niciunul, domnule, răspunse marinarul.

– Ajutor !...

– Mii de draci !, — exclamă locotenentul, muşcându-şi mustăţile lungi şi roşcovane care îi împodobeau faţa bronzată de vânturile oceanelor şi căldurile ecuatoriale, — un om se ţine după vas !

– Da, e adevărat, domnule Collin, am auzit şi eu strigând.

– Asthor.....

Un marinar bătrân, cu o barbă lungă cenuşie cu trupul vânjos, trădând o putere rar întâlnită, traversă cu

mersul legănat al marinarilor, puntea vasului şi ajunse în faţa locotenentului.

– Am sosit, domnule, răspunse bătrânul lup de mare.

– Unde este căpitanul ?

– La proră, domnule locotenent.

– Ai auzit un strigăt ?

– Da, venea dinspre mare.

– Ţine cârma şi pilotează.

Domnul Collin lăsă pe timonier, se agăţă de parâmele care înconjurau vasul şi ferindu-se să nu fie răsturnat de valurile furioase, care se urcau pe punte cu mugete îngrozitoare, ajunse la proră.

Un bărbat înalt, cu umerii largi, muşchiulos, dădea ordine cu glas puternic, unui grup de marinari ce încercau să întindă, pe unul din catarte, o pânză pe care vântul o dobora mereu.

– Căpitane, zise el.

– Ce doreşti, locotenente ? răspunse uriaşul, îndreptându-se spre el.

– Avem un naufragiu în apele noastre. Am auzit de două ori, strigăte de ajutor.

– Când ?

– Acum câteva minute.

– Un naufragiu, aici ! Să nu pierdem timpul ; cotiţi repede. Fiica mea nu mi-ar ierta niciodată, dacă nu aşi salva un marinar nenorocit.

– Dar vremea e îngrozitoare !

— Nu-i nimic ; trebuie să facem totul pentru a-l salva. Viraţi de bord.

Collin chemă cu o fluerătură pe marinarii împrăştiaţi pe punte şi îi aşează în poziţie de manevră, în timp ce pilotul Asthor, care se găsea tot la cârmă, făcea efor-turi puternice pentru a întoarce nava.

Clipa de faţă, părea cea mai puţin potrivită pentru astfel de manevre şi cu atât mai puţin pentru salvarea unui naufragiat.

Oceanul, desminţind, cum se întâmplă deseori, nu-mele de „Pacific“, dat lui, de Magellan, care l'a stră-bătut cel dintâiu, era în plină răscolire.

Munţi de apă, vulcani de spumă neagră ca cerneala se prăvăleau cu o furie nebănuită în toate direcţiile, formând pe alocurea, prăpăstii cari păreau că nu se vor sfârşi niciodată, pentru a se înălţa odată către cer cu un sgomot asurzitor.

Un vânt puternic sufla, gonind nourii furtunoşi care alergau nebuni peste cerul întunecat, sălta acul busolei în toate direcţiile, sufla vijelios, scuturând armătura vasului şi izbindu-se de pânze.

Cu toate acestea, „Noua Georgie“, în ciuda asal-turilor ce păreau a creşte, a munţilor de apă cari se prăvăleau pe puntea sa, a oscilaţiunilor, îşi urma mai departe manevra, comandată de viteazul său căpitan. Plutind în direcţia vântului, vasul se avântă printre valuri, ţinând piept vitejeşte elementelor deslănţuite.

Căpitanul şi locotenentul Collin, adunaţi la proră,

scrutau atent valurile, căutând pe naufragiatul care strigase de două ori după ajutor, în timp ce marinarii pregăteau centura de salvare, frânghiile de aruncat şi o balenieră de cauciuc pe care ar fi aruncat-o în mare de îndată ce ar fi fost nevoie.

– Vezi ceva, domnule Collin ? întreabă căpitanul după câteva minute.

– Nimic, căpitane, cu toate că am ajuns în locul de unde venea strigătul naufragiatului.

– S'o fi înnecat ?

Locotenentul tocmai vroia să-şi dea părerea, când un marinar tânăr cu infăţişare şireată şi inteligentă, zise căpitanului :

– Miss Ănna e pe punte.

– Fata mea, aci ?, exclamă acesta întorcându-se brusc. Unde e ?

– Aici, tată, răspunse o voce blândă, armonioasă.

O tânără înainta spre proră, proptindu-se de ziduri şi de parâme pentru a nu fi târîtă de valurile care năvăleau vuind pe punte. Să fi avut şasesprezece sau şaptesprezece ani ; era o fată drăguţă, înaltă, mlădioasă, cu plete îmbelşugate de culoarea aurului, cu ochii de un albastru adânc, cu bujori în obrajii încă neatinşi de aerul marin şi de muşcăturile soareiui equatorial.

In ochi, în privire, în buzele subţirii se ghicea că această fiinţă firavă ascundea o dârzenie şi o îndrăzneală pe care fetele de vârsta ei şi mai ales femeile europene, sunt departe a le avea.

Cu toate că furtuna era foarte puternică, iar vasul întâlnea la fiecare pas mari primejdii, – deşi era solid construit şi slujit de un echipaj numeros, – această fiinţă nu părea deloc înspăimântată şi surâdea liniştită, ca şi cum s'ar fi simţit bine chiar şi în mijlocul naturei răsvrătite.

– Tu, aici ? repetă căpitanul cu vocea îngrozită.

– Da, tată răspunse curagioasa fată, apropiindu-se.

– Dar nu te gândeşti că un val poate să te înhaţe şi să te arunce în mare ?

– Fiica unui căpitan de vapor, nu trebuie să fie mai prejos decât tatăl ei. Şi apoi crezi tu că e mai bine în cabină, când fiarele sălbatice urlă atât de înspăimântător ? Ah, tată, ce încărcătură primejdioasă ducem cu noi !

– Scheletul vasului este solid şi pupa nu are legătură cu cala.

– Ştiu, dar cum rag fiarele ! Dar ce-i asta ? „Noua Georgie“ îşi schimbă drumul !.... Se pregăteşte o îmbarcaţiune !... Ce înseamnă asta, tată ?

– Nu te nelinişti, Anna, răspunse căpitanul. Am virat pentru a căuta un naufragiat.

– Unul din marinarii tăi a căzut în mare ?

– Nu, mulţumesc lui Dumnezeu. E vorba de un necunoscut care striga ajutor acum câteva minute.

– Unde e ?

– Nici noi nu ştim.

– Nu l'aţi văzut ?

Marinarii vasului „Noua Georgie“ reușiră să salveze pe naufragiat.

– Nu, însă locotenentul şi pilotul l-au auzit strigând.

– Bietul om !... Trebuie să-l salvăm cu orice preţ.

– Asta o şi facem.

In acea clipă, din mijlocul valurilor care se năpusteau unele peste altele cu un sgomot asurzitor, se auzi o voce strigând mereu :

– *Help ! Help !...* (Ajutor ! Ajutor !).

– Naufragiatul ! exclamă Collin, năpustindu-se la bord.

– Ia seama, timoniere ! strigă căpitanul.

Nava se învârli în loc, punându-se în calea vântuiui, în aşa fel încât să nu se îndepărteze prea mult de acel punct. Căpitanul, locotenentul, Miss Anna şi marinarii, aplecaţi peste balustrade, priveau atenţi în mijlocul valurilor, pe care întunericul le făcea şi mai opace.

– Curaj ! strigă căpitanul, luând megafonul. Venim să te salvăm.

– Ajutor !... Mă înnec !... repetă aceiaşi voce, care părea să iasă de sub apă.

– Blestemat să fie întunericul ăsta ! exclamă căpitanul. Nu se poate vedea nici la trei metri.

– Să aşteptăm o licărire de lumină zise Miss Anna.

– Şi între timp să-i facem un semn adăugă locotenentul. Ei, Harry, aprinde un semnalizator.

Un marinar plecă repede ca o săgeată, legănându-se printre frânghiile şi sârmele, cari umpleau puntea, coborî la pupă şi se întoarse aducând o lampă, pe care

o aprinse îndată. O fâşie luminoasă străbătu deodată întunericul, clătinându-se în bătaia vântului şi aprinzând în apă mii de raze cu reflexe aurii. Şi deodată, ca şi cum Cerul ar fi invidiat această rază de lumină, un fulger îl brăzdă dela apus la răsărit, luminând Oceanul furios ca în plină zi.

Un spectacol îngrozitor, la care nu se aştepta, se înfăţişă în faţa ochilor echipajului.

La câtiva metri departe de vas, o barcă mică, cu catartul rupt, pe care mai atârnau câteva sdrenţe de pânză, plutea disperată printre valurile cari năvăleau din toate părţile. Doi bărbaţi, unul alb şi unul negru, întinşi lângă catart şi strânşi îmbrăţişaţi, păreau că luptă din răsputeri. In mâinile lor se vedeau strălucind obiecte care se înălţau şi coborau cu repezeciune şi care păreau să fie cuţite sau pumnale.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Miss Anna, întorcându-se brusc.

– Mii şi milioane de draci! – răspunse căpitanul. Ce se întâmplă oare în această bărcuţă!

Un urlet ascuţit, sfâşietor, ca al unui om care fusese îngenunchiat se înalţă din valuri, urmat de un altul, care părea de triumf.

– Acolo se petrece o crimă! spuse Anna. Oameni care se omoară, in timp ce moartea îi pândeşte! Tată, să fugim de aici!

– Nu, trebuie să-l salvăm.

– Dar unul din ei trebuie să fi murit.

– Vom salva pe cel viu.

– Un asasin!

– De unde putem ştí că este un asasin? Poate că s'a apărat; noi nu putem cunoaşte încă ce s'a intâmplat între ei.

In acea clipă se auzi la babord o ciocnitură violentă şi aproape de sub flancul vasului o voce strigă:

– Salvaţi-mă!... Ei!... cei de pe vas!...

– Aruncaţi frânghiile porunci căpitanul.

Şapte sau opt odgoane fură aruncate deodată, împreună cu câteva centuri de salvare. Cu tot întunerecul la babord se zărea bărcuţa prefăcându-se în ţăndări, iar printre acestea, un om care se sbătea în spuma Oceanului.

– Am prins-o! strigă naufragiatul.

– Te ţii bine? întrebă căpitanul.

– Da.

– Caţără-te!

Marinarii ridicau cablul, de capătul căruia se agăţase naufragiatul. După câteva minute îşi făcu apariţia un cap palid, ud leoarcă. Căpitanul apucă pe nenorocit de umeri şi ridicându-l ca pe un copil, îl depuse pe punte.

Necunoscutul rămase câteva clipe în picioare, privind cu ochí înspăimântaţi către marinari, deschise gura bolborosind cu o voce slabă un „mulţumesc", apoi căzu în braţele locotenentului care se găsea lângă el.

– A murit! exclamă Miss Anna.

— Nu, inima îi mai bate răspunse Collin.
— Să-l ducem în cabina dela pupă.
— Da, Miss.
— Dar celălalt? întrebă un marinar. In barcă erau doi.
— Să-l căutăm zise căpitanul.

Marinarii alergară către balustrade; era însă prea târziu. Barca, sfărâmându-se de flancul vasului, dispăruse în valuri cu cel de al doilea naufragiat.

II

Naufragiatul

„Noua Georgie“ părăsise portul japonez Yokohama la 24 August 1836, îndreptându-se spre Australia, unde trebuia să încarce „trepang“ un fel de moluşte foarte apreciate de locuitorii Cerescului Imperiu. Pe bord avea, în afară de o mare cantitate de mătase şi de porţelanuri japoneze, zece cuşti de fier ocupate de douăzeci de tigri indieni, aparţinând proprietarului unui serai din Yeddo, care se hotărîse să-i cedeze unui negustor de fiare din Melbourne. Cu toate că număra cincizeci de ani, „Noua Georgie“ era o navă frumoasă şi solidă şi trecea încă drept unul din cele mai bune vase de comerţ americane.

Se putea chiar spune că era una din cele mai mari corăbii cu pânze care străbăteau în acele timpuri apele Oceanului Pacific, de vreme ce avea peste două mii de tone şi era prevăzută cu instrumentele cele mai perfecţionate.

Sortită mai întâiu să servească de crucişător în ma-

rina republicană, ea fusese vândută apoi căpitanului James Hill din Boston, care căuta tocmai un vas solid pentru a face negoţ în Oceanul Pacific, un negoţ care aducea în acelaş timp multe primejdii, dar şi mult câştig.

Căpitanul Hill, un marinar în adevăratul înţeles al cuvântului, care făcuse de patrusprezece ori înconjurul lumii, era foarte curagios, puternic ca un taur şi hotărît la primejdii. El luase pe navă pe propria lui fiică, Miss Anna, orfană de mamă, angajase pe locotenentul Collin, vechiul său tovarăş, şi douăzeci de marinari, şi se aventurase printre insulele Polineziei şi Melanesiei, neînspăimântându-se de trista faimă pe care o dobândiseră indigenii, mari amatori de carne omenească.

Făcuse până atunci şapte călătorii norocoase, şi acum începuse pe a opta, luând acea încărcătură periculoasă, pe care era sigur că o va duce nevătămată la Melbourne, împreună cu mătasea destinată frumuseţilor australiene.

Insă soarta, după cum vom vedea, hotărâse altfel.

. . . . . .

După ce necunoscutul, culeş de pe mica barcă naufragiată, fu condus într'o cabină dela pupă, căpitanul se grăbi să coboare împreună cu fiica sa, în timp ce locotenentul se urca din nou pe punte pentru a lupta cu furtuna, care de două zile se năpustea furioasă asupra corăbiei.

Bătrânul Asthor frecă puternic picioarele victimei

cu o bucată de lână muiată în gin, şi încerca să-i toarne în gura strâns încleştată, câteva picături din generosul vin de Spania. Cu toate acestea, nenorocitul se încăpăţâna să nu dea niciun semn de viaţă ; deşi inima îi bătea încet, totuşi cei din jurul lui nădăjduiau că-l vor readuce în simţiri.

— In ce hal se găseşte ! zise căpitanul. Fă-mi loc, Asthor, să-l pot vedea şi eu.

Naufragiatul părea să aibe patruzeci şi cinci de ani. Era de statură mijlocie, dar vânjos, muşchiulos şi trăda o forţă puţin obişnuită : pielea lui, albă în unele locuri şi pe alocuri bronzată era presărată cu urme roşcovane, tatuagii ciudate, dar nu mult deosebite de acelea ale marinarilor.

Infăţişarea lui nu era tocmai simpatică. Avea trăsături aspre, un nas gros, roşu ca al unui beţiv, fruntea joasă ca aceea a unui criminal, barba lungă, necultivată, roşiatecă. Pe gât, în partea dreaptă, se vedea o rană cicatrizată de curând şi puţin mai jos, o tăetură mică, care părea să fi fost făcută de un cuţit. Pe obraz se vedea o altă rană, din care se mai prelingeau câteva picături de sânge.

— E grav rănit ? întrebă Miss Anna.

— Nu, fiica mea răspunse căpitanul pentru că tăişul cuţitului nu era ascuţit.

— Cine poate fi ? Un marinar ?

— Nu aşi putea spune, dar... Ei, drăcie ! Ce sunt ur-

mele astea, pe care le văd la încheetura mâinii?

– Urme?

– Da, şi foarte puternice.

– Produse de ce?

Căpitanul nu răspunse, însă încreţi fruntea şi clătină de câteva ori din cap.

– Poate că dela frânghii? insistă Miss Anna.

– Sau poate dela cătuşe răspunse căpitanul cu o voce gravă.

– O fi vreun ocnaş fugit dela penitenciar?

– Se prea poate.

– Poate din insula Norfolk?

– Nu ştiu nimic; dar îl vom face noi să vorbească.

– Işi revine în simţiri?

– Da, fata mea.

Căpitanul nu se înşelase. Naufragiatul deschise gura, căutând să respire mai uşor, şi ridică tocmai pleoapele. Doi ochi ciudaţi, cenuşii, care aveau o strălucire sinistră, fixară repede pe căpitan şi pe tânăra fată.

– Cum te simţi? întrebă căpitanul.

In loc să răspundă, necunoscutul se înalţă încet şi întrebă cu vocea slabă:

– Unde... sunt?...

– Intr'o cabină pe „Noua Georgie“ – răspunse căpitanul.

– Un vas... englez?...

– Nu, american.

Naufragiatul răsuflă uşurat. Căpitanul Hill observă

aceasta și după ce făcu semn fiicei sale să se retragă, reluă:

– Cine ești?

– Bill Habbart... un biet naufragiat... dar... Sangor?

– Sangor?... Asta cine e?

Naufragiatul făcu un gest de uimire, apoi își mușcă buza, ca și cum s'ar fi căit că a pronunțat acest nume.

– Cine este acest Sangor? întrebă din nou căpitanul.

– Un tovarăș de aventură.

– Pe care l-ai asasinat.

– Eu!... exclamă naufragiatul, pălind și strângând pumnii.

– V'am văzut nu de mult cu cuțitele, luptând ca doi tigrii.

– E adevărat, dar Indianul s'a aruncat mai întâiu asupra mea.

– Pentru ce motiv?

– Barca sta să se cufunde sub greutatea noastră, fiind cuprinsă din toate părțile de valuri. Atunci Sangor, orbit de frică, încercă să scape de mine, nădăjduind să se salveze; în timpul luptei însă, n'a avut noroc și a căzut în mare.

– E adevărat ce îmi spui?

– O jur, spuse naufragiatul.

– Și cum se face că vă găseați în plin Ocean pe această bărcuță?

– Aparţineam echipagiului unei nave care a naufragiat acum două luni lângă insulele Figi.

– Cum se numea nava?

– Tamisa.

– Aşa dar, o navă engleză?

– Da, domnule.

– Şi v'aţi salvat numai voi doi?

– Nu, răspunse naufragiatul, în privirea căruia străluci o licărire ciudată. Pe insulele Figi mai sunt şapte tovarăşi, cari aşteaptă să fie salvaţi.

– V'au trimis pe voi să căutaţi ajutor? întrebă căpitanul.

– Da, domnule.

– Sunt în siguranţă?

– Nu. Sunt într'o situaţie disperată, pentru că i-am lăsat pe jumătate morţi de foame şi pradă antropofagilor.

– Crezi că mai trăiesc?

– Sper, pentru că sunt cu toţii înarmaţi.

– De câte zile ai părăsit insula?

– De treizeci. Spuneţi-mi, căpitane, mă veţi ajuta să salvez pe aceşti nenorociţi?

– Totul depinde de răspunsul tău, îi spuse comandantul, privindu-l ţintă, ca şi cum ar fi vrut să-i citească în adâncul inimii.

– Vorbiţi, întrebaţi-mă, domnule.

– Spune-mi pentru ce ai la încheeturi urmele acestea adânci?

La această întrebare, la care nu se aştepta, naufra-

giatul tresări, apoi, revenindu-şi repede, răspunse cât se poate de calm:

– Mi le-au făcut funiile, cu care m'am legat de catart în timpul furtunii. Marea sărea cu atâta furie, încât dacă nu aşi fi fost prevăzător, m'ar fi târît de pe barcă.

– Sunt mulţumit de tine răspunse căpitanul, apucând dreapta naufragiatului şi strângând-o cu putere.

Acum, nu te mai gândi la nimic, caută să dormi şi să uiţi aventura asta nenorocită.

– Dar pe tovarăşii mei îi veţi salva? insistă cel salvat.

– Indată ce furtuna va înceta, vom îndrepta pânzele către insulele Figi.

– Mulţumesc, mulţumesc, domnule.

– Niciun cuvânt mai mult şi odihneşte-te.

Naufragiatul se culcă din nou pe pat, dar îndată ce se văzu singur, se înălţă cu o săritură de tigru şi pe buzele lui subţiri apăru un surâs ciudat, un fel de rânjet care ar fi dat de bănuială oricui l-ar fi zărit.

In cabina alăturată, Miss Anna îşi aştepta tatăl, nerăbdătoare să-l întrebe asupra rezultatului convorbirei. De abia aflase despre ce era vorba, că inima ei milostivă nu mai avea decât un singur gând: să salveze pe nenorociţii ameninţaţi de dinţii nemiloşi ai antropofagilor.

– Îi scapi, tată? întrebă curagioasa fată.

– Da, fiica mea, răspunse căpitanul, vom merge să liberăm pe acei bieţi marinari.

– Cunoşti însulele astea?

– Le-am văzut o singură dată şi îmi ajunge.

– Poate că sunt locuite de sălbateci fioroşi.

– De atropofagi şi încă din cei mai îngrozitori, fata mea, pentru că sunt nebuni după carne de om, pe care o preferă celei mai bune fripturi de purcel.

– Ai pierdut şi tu marinari acolo?

– Am văzut pe trei din ei căzând în ghiarele acestor sălbateci, în timp ce preparau „trepangul“ la câteva sute de metri de vasul meu.

– Şi au fost mâncaţi?

– Am găsit scheletele lor în ziua următoare, la intrarea unui sat nelocuit.

– Vor rezista oare nenorociţii tovarăşi ai naufragiatului?

– Să nădăjduim, căci Bill Habbaret mi-a spus că sunt înarmaţi şi sălbatecilor le este foarte frică de armele cu foc.

– Şi sunt departe aceste insule?

– Putem ajunge acolo în şase sau şapte zile, dacă furtuna nu ne va împinge spre răsărit.

– Mă rog lui Dumnezeu să găsim pe aceşti nenorociţi în viaţă!

– Să sperăm, fiica mea. Intoarce-te acum în cabina ta, pentru că pe punte este primejdios

– Aşa dar, mă părăseşti?

– Furtuna nu s'a limpezit încă şi prezenţa mea e necesară pe punte. Ştii prea bine că navigăm într'un ocean presărat cu insule şi stânci de mărgean şi că se poate întâmpla dela un moment la altul să ne ciocnim de una din acestea. Du-te, Anna şi nu te teme; stau

de veghe neîncetat şi lemnul vasului nostru este solid.

Căpitanul sărută pe fiica sa pe frunte şi se urcă repede pe covertă, cu toată hula care legăna îngrozitor nava.

Oceanul era încă furtunos şi vântul nu părea să se liniştească atât de curând; cu toate acestea, nourii începeau să se rupă ici şi colo, lăsând să se vadă stelele la intervale. Deşi primejdia nu încetase, era uşor de înţeles că uraganul se apropia de sfârşit.

Sosise şi timpul, deoarece echipajul, sleit de puteri după o luptă care durase trei zile, fără să fi putut închide ochii şi fără să fi aprins focul, cădea din picioare; pereţii vasului se împotriveau încă furtunii Oceanului şi nu păreau să fi suferit stricăciuni, însă toată instalaţia era în completă dezordine. Pânzele. găurite în mai multe locuri, nu mai ţineau piept vântului; odgoanele erau rupte în mai multe puncte şi o parte a zidului dela babord cedase, făcând loc munţilor de apă.

Indată ce se urcă pe punte, căpitanul Hill se opri alături de secund, care stătea lipit de timonier, căutând să menţină corabia pe drumul bun şi îl întrebă:

– Se vede la orizont un petec de pământ?

– Nu, căpitane, răspunse ofiţerul.

– Cu toate acestea, dacă nu am greşit calculele, ar trebui să fim în apropiere de arhipelagul Santa-Cruz.

– Să ne fi purtat oare vântul spre răsărit?

– Sunt trei zile de când vântul se îndepărtează de

grupul insulelor Solomon şi la ora aceasta ar trebui să navigăm dealungul paralelei 182.

– Iată o nouă primejdie în cale! Insulele Santa-Cruz nu au faimă prea bună!

– Nici mai bună şi nici mai rea decât toate insulele din Oceanul Pacific, în această regiune; dar noi vom trece fără să ne apropiem de ele.

– Intunerecul e atât de adânc, încât nu poţi zări pământul nici la doi metri.

– Ni-l vor arăta valurile şi fulgerele. Ei! nu mă înşelasem?

– Pământ, la orizont, strigă în acea clipă un marinar care stătea la proră.

– Ia seama, Asthor, spuse secundul, adresându-se bătrânului marinar care ţinea cârma.

– Nu vă temeţi, domnule, răspunse lupul de mare. Nici de data aceasta sălbatecii nu se vor înfrupta din carnea mea bătrână...

Căpitanul Hill, care în mijlocul elementelor deslănţuite nu ştia cu preciziune unde se află, neputând face timp de trei zile nicio observaţiune care i-ar fi indicat longitudinea şi latitudinea, se îndreptă la proră pentru a vedea cu proprii săi ochi, pământul semnalat.

La lumina unei lămpi putu distinge, la o distanţă de mai puţin de două mile, o insulă care ţâşnea din unda mării. Potrivindu-şi bine binoclul, reuşi să deosebească câteva puncte luminoase strălucind pe plajă.

– Nemernicii ăştia de sălbateci caută să ne atragă

în port, murmură el. Dar, scumpii mei, căpitanul Hill vă cunoaşte prea bine, pentru a se lăsa înşelat de voi.

Apoi întorcându-se către bătrânul Asthor, strigă cu vocea tunătoare:

— Ei, bătrâne lup, virăm spre larg. Grătarul antropofagilor nu e de noi.

La această comandă, marinarii de pe „Noua Georgie" începură manevra şi cu o mişcare plină de avânt, nava se îndreptă spre larg, lăsând la stânga ei prima insulă care arăta vecinătatea arhipelagului Santa-Cruz.

III

Insula Santa-Cruz

Arhipelagul Santa-Cruz, pentru că despre el este vorba, după cum o prevăzuse şi căpitanul, este continuarea acelui mare semi-cerc de insule care, plecând din Noua Guinee, se uneşte cu Noua Caledonie, alcătuind pe coasta australiană acea întindere de apă, atât de temută de marinari, numită marea Coralilor.

El este situat între arhipelagul insulelor Solomon şi al Nouilor-Hebride, şi se compune dintr'un număr foarte mare de insule, descoperite pentru prima oară de navigatorul spaniol Quiros, în 1806, şi apoi de Mendana, în timp ce acesta pornise spre insulele Solomon, pe care le descoperise cu un an mai înainte.

Santa Cruz este insula cea mai mare, având o lungime de mai mult de opt leghe şi o lărgime de trei, şi este situată la 10 grade şi 46 latitudine meridională, şi 163 grade şi 34 longitudine orientală.

Urmează grupul insulelor *La Pérouse,* care se bu-

cură de o tristă celebritate prin naufragiul întâmplat de nenorocosul amiral francez La Pérouse, în 1788. Grupul se compune din insulele *Vanikoro*, *Tevai*, *Manevai* şi *Nanuna*; apoi *Ticopia* care are o suprafaţă de patru sau cinci mii de metri pătraţi şi ai cărui locuitori, fapt destul de ciudat, sunt primitori, în timp ce vecinii lor se delectează mâncând carne omenească; grupul *Danks* este compus din patru insule, destul de populate; grupul *Duff* din unsprezece insuliţe; *Chennedy*, este locuită de sălbatici fioroşi; *Tinacoro*, este o stâncă vulcanică, înconjurată de un crater arzător, iar grupul *Mendana* format din reunirea a nouă insuliţe, joase şi păduroase, şi încă multe alte, cunoscute numai după nume, dar care au mai puţină însemnătate.

Toate insulele acestea sunt locuite de *Polinesieni*, oameni cu înfăţişarea foarte puţin plăcută, de statură mijlocie, cu pielea închisă, dar care variază la unii insulari atingând culoarea măslinie a Malaezilor. Ei au buzele groase şi proeminente ca Africanii, nasul turtit şi părul creţ, lucru care face să se creadă că s'ar înrudi cu locuitorii îndepărtatei Papuasii.

In genere, se bucură de o proastă reputaţie şi se zice că nu cruţă echipagiile care naufragiază pe coastele lor.

Căpitanul Hill, care, după cum spuneam mai sus, cunoştea toate acestea, se grăbi să se îndepărteze de insula semnalată. După calculele sale, aceasta trebuia să

facă parte din grupul *Mendana* sau *Tinacoro*, care sunt primele insule întâlnite când vii dinspre nord. Uraganul, care nu înceta să sufle, cu toate că pe alocuri se potolea, putea să împingă nava pe coaste neprimitoare, lucru care ar fi însemnat moartea tuturora, cu toate că Oceanul îi cruțase până acum.

„Noua Georgie“ reluă așa dar lupta cu elementele deslănțuite, urcând și coborînd peste munții de apă care o încercuiau din toate părțile, cu toată îndemânarea bătrânului Asthor, care ținea mai departe cârma.

Cu toate acestea, către orele șapte dimineața, soarele se arătă din dosul unui perete întunecat de nouri și lumină Oceanul, iar vântul, ca și când i s'ar fi dat un semnal de pace, încetă să mai bată, în timp ce ploaia, care cădea de douăsprezece zile fără întrerupere, se opri brusc.

Profitând de acest armistițiu, căpitanul Hill și locotenentul Collin coborîră în cabina dela pupă, pentru a vedea ce mai face naufragiatul.

Bietul om dormea liniștit, ca și cum s'ar fi găsit într'o odaie confortabilă și liniștită, dar auzind pașii celor doi oameni, se trezi brusc.

– Ce mai faci, prietene? îl întrebă căpitanul.

– Mă simt încă slăbit, dar sunt bine, răspunse naufragiatul. Vă sunt recunoscător, domnule, de a mă fi salvat pe un timp atât de îndârjit; un alt căpitan nu și-ar fi pus nava în primejdie pentru a salva un necunoscut.

– Să nu mai vorbim de asta; un altul în locul meu ar fi făcut la fel, sau cel puţin ar fi încercat.

– A încetat furtuna ?

– Aproape.

– Şi mergeţi spre insulele Figi ?

– Am şi schimbat drumul.

– Dar unde suntem acum ?

– In faţa arhipelagului *Santa Cruz.*

– Aşa dar, în puţine zile ajungem în insulele Figi ?

– Cu voia Domnului !

– Mulţumesc domnule.

– Nu ştiai unde te afli când te-am pescuit din mare ?

– Nu, dar bănuiam că mă aflu în arhipelagul Solomon.

– Şi încotro încercaţi să vă îndreptaţi ?

– Incercam să caut ajutor pe coasta australiană, dar uraganul m'a împins spre est. Hotărîsem să ajung în arhipelagul Solomon, şi nădăjdulam să întâlnesc vreun vas venind din *insulele Marianne*, în drum spre *Sidney*, când m'aţi salvat.

– Pe barcă erai singur numai cu indianul pe care l-ai ucis ?

– Da, căpitane.

– Şi pentru ce a-ţi plecat singuri ?

– Pentru că nu mai aveam decât foarte puţine alimente.

– Cine era comandantul vasului vostru ?

La această întrebare, naufragiatul păru să şovăie, ca şi când ar fi încercat să-şi amintească un nume, apoi zise:

– Căpitanul James Welcome.

– Ai auzit de numele ăsta, domnule Collin? întrebă căpitanul pe secundul său.

– Nu, dar suntem atât de mulţi!, răspunse locotenentul.

Naufragiatul privi pe cei doi comandanţi, încreţind de mai multe ori fruntea în semn de nelinişte; dar totul dură doar o clipă, şi se înseninâ de îndată.

După ce căpitanul Hill şi tovarăşul lui recomandară naufragiatului odihnă absolută, se urcară din nou pe covertă.

Ce crezi despre individul acesta?, întrebă căpitanul, care părea să fi căzut pe gânduri.

– Nu e un individ prea simpatic, domnule. Aveţi cumva vreo bănuială, că îmi puneţi o astfel de întrebare?

– Nu, dar mi se pare că nu răspunde cu sinceritate la întrebările mele şi dacă ar fi să spun totul, nu-mi prea miroase a bine.

– Cum aşa? Cine credeţi că poate fi? Pe acest Ocean nu poţi culege decât marinari naufragiaţi.

– Sau ocnaşi, domnule Collin, adăugă căpitanul.

– Asta e părerea Dumneavoastră?

Pentru moment nu mi-am format nicio convingere, dar ştii prea bine că penitenciarul insulei *Norfolk* nu

e prea departe, şi că în fiecare an, un număr însemnat de deţinuţi periculoşi evadează pe bărci rudimentare, pe care le fură dela vasele ancorate pe insulă.

– Poate că vă înşelaţi, căpitane, dar îmi daţi totuşi de gândit.

– Vom vedea cele ce se vor întâmpla mai târziu, locotenente.

In acea clipă, un marinar de gardă pe vârful catar-tului semnală o altă insulă, care părea să fie la o dis-tanţă de douăsprezece mile spre est.

Căpitanul, profitând de soarele care strălucea, luă sextantul pentru a stabili poziţiunea şi direcţia navei, Era tocmai să termine, când o voce blândă şi melo-dioasă îl întrebă:

– Suntem departe?

– Ah! Tu eşti, Anna, întrebă el, întorcându-se către tânără.

– Da, şi am venit să te întreb dacă suntem departe de insula naufragiaţilor.

– Mai este destulă cale de făcut; dar dacă vântul va fi tot atât de prielnic şi dacă valurile vor înceta, vom ajunge acolo în cinci sau şase zile.

– Oh! Ce zăresc? O insulă în faţa noastră?

– Un pământ blestemat, care are un renume neno-rocit, atât în America cât şi în Franţa.

– Cum se numeşte această insulă?

– *Vanikoro.*

– Ce fel de insulă este aceasta?

– O insulă ca Tevai, Manevai și Nanuna, care alcătuesc arhipelagul La Pérouse.

– Grupul La Pérouse? Poate că de această insulă se leaga numele amiralului La Pérouse, nenorocitul navigator dispărut în chip atât de misterios, împreună cu vasul și cu echipajul său?

– Da, Anna; privește cu atenție această insulă cu o celebritate atât de tristă.

Vanikoro se vedea în întregime. Insula avea o suprafață de aproape zece leghe și era presărată cu piscuri conice, dintre care cel mai înalt purta numele de *Muntele Capogo*.

Interiorul ei este păduros, fiind întrerupt de mlaștini cari fac viața aproape imposibilă pentru albi; în schimb coastele au două golfuri numite *Vana* și *Paiu* care îngăduie vaselor să acosteze, dacă nu sunt cumva primejduite de lanțul de stânci coralifere care constitue un fel de dig natural împotriva apelor oceanului.

Locuitorii ei sunt fără îndoială cei mai sălbateci din toate insulele Polineziei, și în acelaș timp cei mai cruzi. Nimeni nu-și poate închipui ființe mai sângeroase și mai desgustătoare decât acești oameni cu înfățișare de maimuțe, cu trupul pătrat, cu picioarele păroase, acoperiți cu tot felul de murdării.

Anna, care examina cu atenție insula, luă binoclul tatălui ei și își aținti privirea asupra unui monument ciudat, care nu părea să fie opera sălbatecilor. Părea

un obelisc aşezat pe un soclu dreptunghiular, cu o înălţime de aproape doi metri.

– Ce monument este acesta, întrebă ea pe tatăl ei.

– Un bust înălţat de căpitanul Dumont d'Urville, în amintirea lui La Pérouse şi a tovarăşilor lui de nenorocire.

– Tocmai pe insula aceasta au eşuat vasele acelui nefericit navigator?

– Tocmai pe aceasta, Anna.

– S'a salvat atunci cineva din acest naufragiu?

– Nimeni, sau aproape nimeni, nu a putut fi culeş de vasele care au plecat în căutarea naufragiaţilor.

– Povesteşte-mi şi mie cum s'a întâmplat.

– Iată cum: după cum ştii, La Pérouse dispăruse împreună cu vasele sale, după ce făcuse numeroase descoperiri şi lăsase să se înţeleagă că se îndrepta către Oceanul Pacific. Cercetările nu au dat nici un rezultat. cu toate că trimisul, căpitanul d'Entrecasteaux, trecuse la o mică distanţă de Vanikoro, pe care o numi chiar insula Cercetărilor. Trecuseră patruzeci de ani, de când cele două nave fuseseră înghiţite de valuri, când în 1826, căpitanul englez Dillen, cu ocazia unei vizite făcute în insulele acestui arhipelag, zări în mâinile unor insulari din Ticopia, obiecte de fier de proveniență europeană, şi o sabie de argint pe care erau gravate iniţiale ce păreau a fi ale lui La Pérouse.

„Dorind să afle ce se petrecuse cu prilejul acestui îndoit naufragiu, care răscolise cele două lumi, porni

în căutarea a doi marinari cari debarcaseră cu treizeci de ani mai înainte pe insulă, şi găsindu-i în viaţă, îi întrebă asupra provenienţei acestor obiecte. Fiind informat că acestea fuseseră transportate de câţiva indigeni din Vanikoro, se îndreptă într'acolo, şi tot acolo află că trecuseră patruzeci de ani decând două vase naufragiaseră pe insulă, că unul din echipajii fusese masacrat şi mâncat, iar celălalt, după ce poposise câteva luni în acel loc, pornise în larg, pe o mică barcă construită de marinari, lăsând totuşi pe pământ pe câţiva din ei.

„Intr'adevăr, unul din marinarii din Ticopia spusese că văzuse, cu cinci ani în urmă, la Vanikoro, doi oameni, cari păreau a fi marinari de pe navele naufragiate.

„Neputând dispune de prea mult timp, Dillen porni spre *India* şi, odată ajuns la *Calcutta*, informă pe agenţii Companiei Indiilor de descoperirea făcută.

Un bastiment special fu afectat atunci cercetării insulei Vanikoro, şi în Iulie 1827 echipajul plecă la drum.

„Cercetările acestuia au făcut deplină lumină asupra misterioasei dispariţii ale expediţiei lui La Pérouse, pentru că izbuti să descopere una din navele eşuate, înămolită printre corali, şi să viziteze locul unde se construise mica navă. Indigenii au negat că masacraseră şi mâncaseră pe membrii echipajului, dar este mai mult ca sigur că aşa s'a întâmplat, pentru că într'o colibă

numită de ei, *Casa Spiritelor,* se mai păstrează şi astăzi craniile victimelor.

„Dillen strânse încă multe alte obiecte, ancore, chei, rămăşiţe ale instrumenteior geografice şi astronomice, un clopot turnat la Brest, câteva obiecte de argint şi de fier, o placă de argint împodobită cu trei crini, pe care o dărui apoi Regelui Franţei, Carol al X-lea, şi care astăzi se găseşte în Muzeul Marinei.

„Mai târziu, Dumont d'Urville strânse de pe insula Vanikoro un tun, două ancore şi alte obiecte care au fost aduse împreună cu celelalte relicve ale îngrozitorului naufragiu."

– Aşa dar, navele s'au isbit de coaste? întrebă Anna privind insula.

– Da, şi după câte se pare, într'o noapte furtunoasă şi întunecată.

– Dar ce s'a întâmplat cu oamenii care s'au urcat pe mica barcă construită de ei înşişi?

–Nu s'a aflat nimic despre soarta lor; cu toate acestea, un căpitan englez a afirmat că a văzut foarte bine cam prin anul 1831, într'unul din braţele înguste ale insulelor Solomon, un catart mare care se înălţa din fundul mării, prevăzut cu toate aparatele sale.

– Aşa dar şi aceştia au naufragiat?

– Aşa trebuie să se fi întâmplat.

– Şi nu s'a făcut nicio cercetare în insulele Solomon?

– Niciuna.

– Şi cu toate acestea, poate că cineva mai putea fi salvat, sau poate că unul din ei mai trăeşte...

– Lucrul acesta este cu putinţă; poate că vreunul din marinari mai trăieşte încă.

– Nenorociţii!... murmură Anna. Cine ştie câţi din ei au căzut în ghiarele canibalilor!

– Mulţi, fără îndoială, pentrucă locuitorii insulei Vanikoro au o tristă celebritate.

– Sunt cruzi?

– Foarte cruzi, Anna.

– Dar cum se face că au putut învinge pe marinarii lui La Pérouse, înarmaţi cu puşti şi cu tunuri?

– Cu săgeţi otrăvite. Acela care este atins de una din aceste săgeţi, moare după trei zile, în chinuri groaznice, fără ca nici un leac să-l poată salva.

– Au şi lăncii?

– Da, dar ascuţişul nu este de fier. Acest metal nu se găseşte pe aci şi ei întrebuinţează în locul lui oase omeneşti, pe care le scot din cadavre şi le pun să se macine câteva săptămâni în apa mării.

– Ce sălbateci îngrozitori, tată! Tare aş vrea să nu cad în mâinile lor!

– Te cred!... Avem însă un echipaj devotat, un vas sănătos şi arme în destulă cantitate, pentru a ţine piept unei armate de o mie de Polinezieni.

In acea clipă, se auziră din cală nişte răgete cari sguduiră întreg vasul şi făcură pe marinari să tresară. Insuşi căpitanul, cu tot curajul lui, se îngălbeni, şi

mâna lui dreaptă se îndreptă către pistolul pe care îl purta întotdeauna la brâu.

Erau urlete înăbuşite, răgete înfricoşătoare, însoţite de lovituri ce păreau să provină dela nişte corpuri puternice, ce se isbeau de pereţii de lemn.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Miss Anna care instinctiv făcu un pas către pupă.

— Să fi spart tigrii gratiile? întrebă căpitanul adresându-se secundului, care alerga cu o secure în mână.

— Cu neputinţă, domnule, răspunse acesta. Gratiile sunt solide.

— Să mergem să vedem.

Cei doi bărbaţi se năpustiră în direcţia calei. In faţa celor zece cuşti, în care răgeau furioşi şi săreau înnebuniţi, cei doisprezece tigrii regali, văzură un om care îi privea cu o adâncă băgare de seamă, şi nu părea nicidecum înspăimântat de aceste dovezi de furie.

Acest om era naufragiatul.

IV

Ciudăţeniile lui Bill

Naufragiatul era atât de cufundat în operaţia sa, încât nu-şi dădu seama de prezenţa căpitanului şi a domnului Collin. Cu braţele încrucişate pe piept, urmărea cu o privire arzătoare, care părea uneori că trimite adevărate unde magnetice, sbuciumul fiarelor, care continuau să urle înfiorător, încercând să se năpustească asupra lui.

Ochii lui, erau îndeosebi aţintiţi asupra unui tigru mare, care părea să fie cel mai puternic şi mai furios, nedeslipindu-şi privirea dela el, cu o încăpăţânare inexplicabilă. S'ar fi zis că ar fi cunoscut această fiară a junglei indiene, şi că încerca să o hipnotizeze cu puterea privirei sale.

Deodată, tigrul cel mare, care părea la început cel mai deslănţuit, se opri, privi la rândul său pe naufragiatul care stătea mereu nemişcat în faţa gratiilor şi oricât s'ar părea de ciudat, se încovoiă, dădu încet din coadă şi rămase nemişcat, ca şi cum o putere ocultă l-ar fi sugestionat.

– Ei ! prietene ! întreabă căpitanul, care privise cu cea mai mare curiozitate întreaga scenă, nu cumva eşti un îmblânzitor de fiare ?

La această întrebare, naufragiatul se ridică şi făcu un gest de necaz, pe care îl opri însă de îndată. Înălţă capul şi salută pe cei doi comandanţi.

– Nu, domnule, răspunse apoi, incercând să surâdă.

– Poate că acest tigru te cunoaşte ?

– Nicidecum, cu toate că am mai întâlnit astfe de specimene în cursul călătoriilor mele.

– Şi cu toate acestea, s'ar zice că tigrul a fost magnetizat de tine.

– N'aş crede domnule căpitan.

– Ţi-o spun ; ai o privire care l-a hipnotizat. Priveşte : nici celelalte fiare nu se mai mişcă şi se retrag în fundul cuştilor, ca şi când le-ar fi teamă de tine.

– Glumiţi, domnule, răspunse marinarul, cu un ton brusc, care ascundea cu greu ciuda pe care o simţea.

– Te vom pune din nou la încercare ; dar pentru ce ai părăsit cabina ?

– Am auzit răgetele, şi am coborît pentru a vedea ce s'a întâmplat.

Acum, urcă-te te rog pe covertă. Dacă te simţi ceva mai bine, vino să respiri ceva aer curat.

– Mulţumesc, căpitane.

Naufragiatul, care părea să se fi înzdrăvenit pe de-a întregul, sări sprinten scara şi se opri pe punte. Zărind-o pe Miss Anna se opri uluit, ţintind asupra ei o

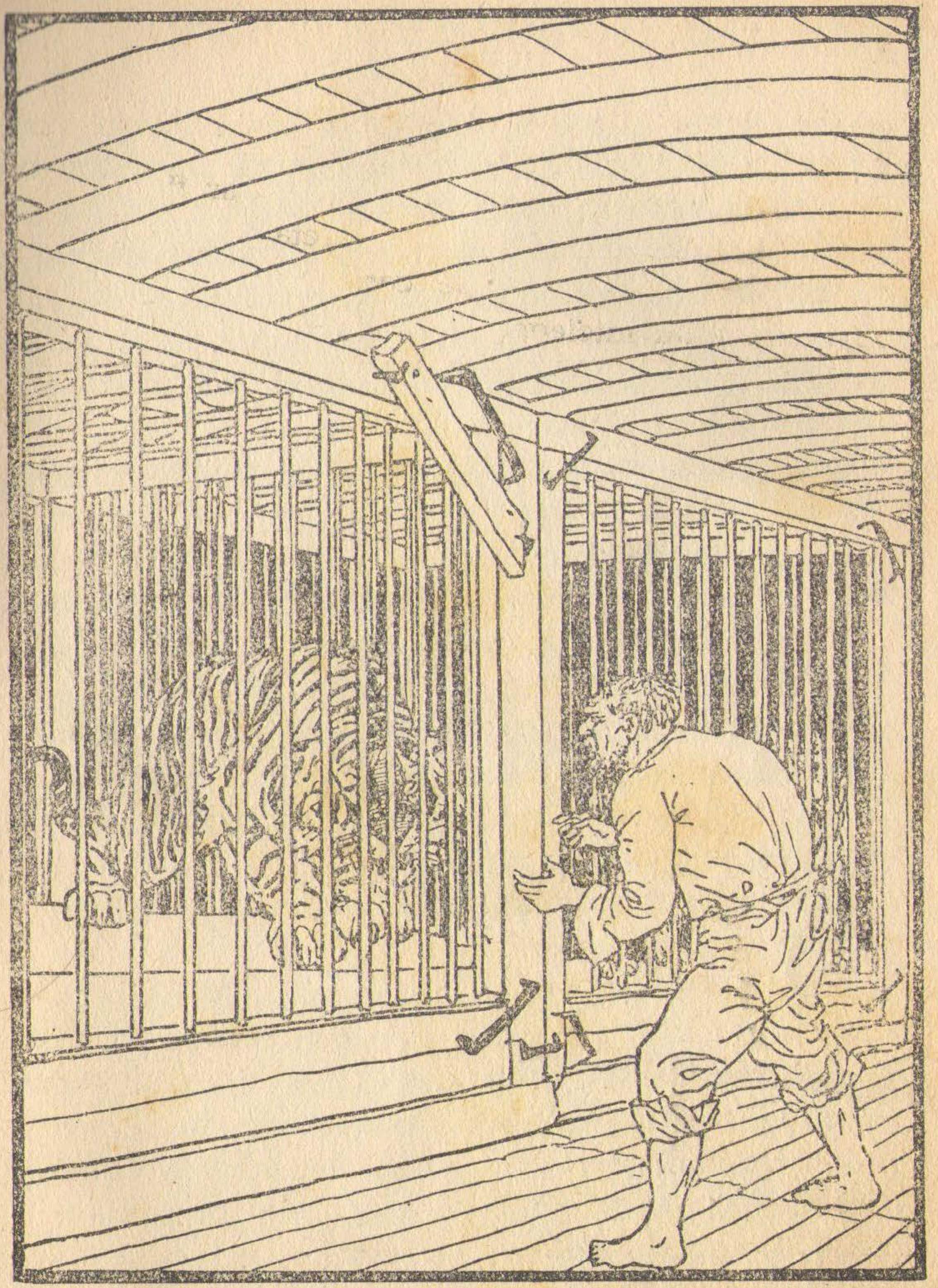

La vederea lui Bill, fiarele se retrăgeau furioase în cușca lor

privire pătrunzătoare ; văzându-se însă observat de echipaj şi de căpitan, clătină din cap, ca şi când ar fi vrut să alunge un gând urât, şi îşi ridică bereta, înclinându-se şi murmurând un cuvânt pe care nici unul din cei de faţă nu-l putu înţelege.

– Cum te simţi ? îl întrebă căpitanul.

– Foarte bine, domnule, răspunse el, fără să-şi ia ochii de pe tânăra fată.

– Şi rana ?

– Se vindecă văzând cu ochii. Dar... unde suntem acum, domnule ?

– Navigăm în direcţia grupului *Insulelor Hebride.*

– Ah !... aşa dar nu suntem departe de insulele Figi ?

– Nădăjduiesc să ajungem acolo în cinci şase zile, şi să venim la timp pentru a-i salva. Dacă nu-i mai găsim, fata mea ar fi foarte nenorocită.

– Ah ! Domnişoara este fiica Dumneavoastră ! exclamă naufragiatul, cu o voce ciudată.

– Da, Miss Anna este fiica mea.

– Şi călătoreşte întotdeauna cu Dvs.

– De câţiva ani.

– Ce fată tânără şi curajoasă ! murmură marinarul, privind din nou pe tânăra fată. Miss, vă mulţumesc din adâncul sufletului pentru interesul pe care îl aveţi pentru tovarăşii mei de aventură. Vă vom fi recunoscători toată viaţa.

– E de datoria femeilor să se ocupe de cei nenorociţi, răspunse tânăra. Nu aşi ierta niciodată echipajului

unui vas care nu ar căuta să scape pe bieţii marinari de dinţii antropofagilor.

– Mulţumesc, domnişoară; sunteţi prea bună.

– Ia spune-mi Bill, întrebă pe negândite locotenentul, apropiindu-se de naufragiat, ai auzit vorbindu-se vreodată de insula Norfolk?

– La această întrebare, la care nu se aşteptase, marinarul rămase ca trăznit; se îngălbeni, un val de sânge îi împurpură obrajii şi se întoarse brusc către locotenent, care părea să nu fi dat nicio atenţie acestei întrebări. Implântându-şi privirea în ochii lui, în care strălucea o flacără întunecată, îl întrebă:

– Ce vreţi să spuneţi prin aceasta?

– Nimic, nu este decât o simplă întrebare.

– Ah! acum înţeleg! exclamă Bill, lovindu-se cu mâna pe frunte. Mă întrebaţi de o insulă în care sunt închişi ocnaşii englezi. Dar pentru ce această întrebare?

– Ţi-am mai spus, din simplă curiozitate.

– Da, cunosc această insulă cu o atât de tristă celebritate. Am acostat odată pe plaja ei, cu vasul *Albert*, un bastiment american, care făcea traficul între insulele Pacificului, ca şi nava Dumneavoastră. Insulă păcătoasă, domnule, pe cât de păcătoşi sunt locuitorii.

– Îmi închipui.

– Unde suntem acum? întrebă naufragiatul, care părea că dorea să curme această discuţie, ce nu-i prea convenea.

– Am trecut de o oră de insula Vanikoro şi alergăm în direcţia Nouilor Hebride.

– Mulţumesc, domnule.

Se înclină în faţa domnişoarei Anna, salută pe locotenent, şi odată ajuns la proră, se aşeză deasupra unui şomoiog de funii, fără să mai rostească o singură silabă. Acest om părea pradă unei ciudate nelinişti, după întrebarea neaşteptată a domnului Collin.

– Ochii lui, care aveau o privire şireată, îi eşeau din orbite, fixându-se când asupra locotenentului care trecea pe covertă, când asupra tinerei fete, care vorbea cu tatăl ei, şi mâinile i se strângeau, ca şi când ar fi vrut să nimicească ceva. Obrazul lui adineauri palid, devenise roşu, muşchii lui aveau tremurături nervoase. S'ar fi zis că o furie îngrozitoare, potolită cu mare greutate bântuia în sufletul acelui marinar cules aproape muribund din valurile Marelui Ocean.

Din fericire, atenţia echipajului fu atrasă în acel moment de apariţia unui minunat peşte-barcă, sau după cum spun englezii „*sword-fish*“. El aparţinea speciei peştilor-spade, cu care are o oarecare asemănare, şi este deseori întâlnit în Oceanul Pacific, unde este vânat de insularii care îi preţuesc carnea. Acest peşte este foarte temut, din cauza violenţei temperamentului său.

Acela care naviga alături de „Noua Georgie“, măsura nu mai puţin de zece picioare lungime, şi pe cap avea un corn lung de aproape doi metri, rotund ca acela al peştelui-spadă, şi în parte striat. El îşi desfăşurase aripa

dorsală, de care se servea ca de o pânză, şi se lăsa purtat de vânt.

– Sunt primejdioşi peştii ăştia, tată ? întrebă Anna pe căpitan, care urmărea curios cursa acestui ciudat locuitor al Oceanului.

– Toţi insularii se tem de el; este atât de viteaz, încât atacă balenele şi vasele.

– Cu toate acestea, nu este mare.

– E adevărat, însă cornul lui e puternic şi îl foloseşte foarte des. E aproape imposibil să întâlneşti vreunul care să aibă cornul nevătămat. Priveşte, şi acesta îl are lovit. In furia sa, deseori se năpusteşte asupra bastimentelor, pe care le ia cu siguranţă drept balene.

Şi „Noua Georgie“ a avut într'o zi prora străpunsă de o astfel de armă.

Şi peştele a mai trăit ?

– A rămas agăţat de navă, şi a murit după ce a primit trei lovituri de carabină.

– Pescuitul acestor animale e uşor ?

– Foarte greu, Anna. Cât timp sunt tineri, se prind uşor cu plasele, dar când sunt mari şi au cornul desvoltat, sparg reţeaua, oricât de solidă ar fi, şi o iau la sănătoasa. Nici săgeţile puternice nu izbutesc să le vină de hac.

Peştele nu urmări decât scurt timp nava, îşi strânse aripa şi se cufundă în adâncime, dispărând din ochii echipajului, care pregătise un cârlig, nădăjduind că se va nfrupta din carnea fină a acestui înotător.

Intre timp, „Noua Georgie“ continua să plutească spre apus, apropiindu-se de arhipelagul Nouilor Hebride, în dosul căruia, la o distanţă de două sute trei zeci sau două sute cincizeci de mile se găseau insulele Figi. Vântul era bun, dar nu destul de regulat, ba chiar părea să se mişte într'un mod neliniştitor, împingând nouri negri.

După apusul soarelui, nourii care fuseseră văzuţi spre sud, năpădiră cu repeziciune pe bolta cerească, întunecând-o atât de mult, încât marea părea că a devenit de cerneală. In loc să crească, fapt ciudat, vântul încetă deabinelea, şi „Noua Georgie“ rămase ca şi nemişcată pe întinderea neagră de apă, cufundată în cea mai adâncă obscuritate.

Deodată se întâmplă un fenomen, foarte obişnuit în climatul cald şi care destrămă acel întunerec de nepătruns. Marea, cu o clipă înainte neagră, se lumină brusc, ca şi cum ar fi fost aprinsă de o lampă electrică deosebit de puternică.

Apa părea să fi devenit o întindere imensă de bronz topit, cu minunate reflexe argintii, întrerupte ici şi colo de linii care păreau de foc şi care îşi schimbau la fiecare clipă forma, devenind circulare, pentru ca mai apoi să se întrerupă iară. Valurile, izbindu-se de coastele negre de lemn ale vasului, păreau că trimit milioane de scântei, care luau culorile cele mai strălucitoare ce s'ar puteau închipui.

Cete întregi de peşti, unii mai ciudaţi decât ceilalţi,

lungi sau groşi, negri sau de culori variate, alergau în acea mare de argint, urmărindu-se între ei, jucându-se şi înghiţindu-se, aici cufundându-se, ici ridicându-se la suprafaţă, în timp ce, nemişcaţi ca nişte umbrele deschise sau ca nişte ciuperci uriaşe, pluteau polipii cu carnea transparentă şi gelatinoasă. Miliarde de moluşte fosforescente pluteau în voia valurilor, desfăşurând fiecare câte o luminiţă deosebită; iată meduzele care plutesc ondulându-se, asemănătoare cu nişte paraşute care se lasă duse de curent; iată meliteele din ale căror braţe, ciudat încrucişate, se aprind lămpi de un roşu cărămiziu; iată algele miscroscopice, care par presărate cu diamante de cea mai bună calitate, iată mii şi mii de vieţuitoare ale mărilor care îşi unesc strălucirea cu cea produsă de nişte mici moluşte, de dimensiunea unui purice, de formă cilindrică, cu o consistenţă delicată şi care se găsesc strânse cu milioanele, invadând o mare întindere a oceanului.

Nemişcată, „Noua Georgie“ contrasta viu, cu massa sa neagră, pe suprafaţa argintie a mării şi se părea că aproape nu naviga, ci înnota doar pe deasupra unei atmosfere scânteetoare, fosforescente.

Miss Anna, căpitanul Hill, locotenentul Collin şi toţi marinarii priveau cu admiraţie acest fenomen, care este frecvent, după cum am spus-o, dar care pentru aceasta nu rămâne mai puţin frumos. Naufragiatul se ridicase şi se îndoise peste marginea de lemn; dar în loc să privească cu admiraţie, acest om ciudat aruncase doar

o privire peste marea scânteetoare şi schiţase un gest de necaz, aruncând în acelaş timp un blestem.

Cu toate acestea, în timp ce fenomenul se depărta către răsărit, vasul, care plutea în direcţia contrară, rămase din nou într'o negură deasă, pe care felinarul dela proră nu o putea împrăştia.

Naufragiatul, care se întorsese să şadă la proră, văzând că marea nu mai strălucea decât în depărtare, se ridică încet şi păru să caute pe cineva din ochi. Făcu acelaş gest de necaz ca şi mai înainte, când nu zări pe punte nici pe Miss Anna, nici pe căpitan şi nici pe locotenent.

Fruntea îi era brăzdată de o cută adâncă şi rămase ca încremenit. Văzând totuşi un marinar care tocmai trecea pe acolo şi care nu auzise întrebarea necugetată a locotenentului Collin cu privire la insula Norfolk, îl opri, întrebându-l:

– Ei, prietene, cât e ceasul?

– Trebuie să fie în jurul lui zece, răspunse marinarul.

– Care dintre ofiţeri este de cart?

– Asthor, pilotul.

– Şi domnul Collin?

– Va fi de cart la miezul nopţii.

– E un ofiţer cumsecade, domnul Collin?

– Foarte cumsecade, te asigur.

– Se bucură de multă încredere pe bord?

– Tot atât de multă ca şi Astor, care navighează cu

Hill, căpitanul, de douăzeci de ani, dacă nu şi mai mult.

– E adevărat că este logodit cu Miss Anna?

– N'am ştiut, şi nici nu cred.

– Spune-mi, prietene, crezi cu adevărat că sunt un biet marinar care a avut nenorocirea să naufragieze?

– Desigur! Nu te-am cules în plină mare, de pe o bărcuţă?

– E adevărat, dar mi se pare că domnul Collin mă priveşte cu o oarecare neîncredere.

– Locotenentul nostru, e puţin cam bănuitor, dar nu cred că are motive să se îndoiască de dumneata. Scoate-ţi astfel de gărgăuni din cap.

– Ai dreptate, prietene. Sunt nebun să cred că pe bordul „Nouei Georgii" mă priviţi cu ochi răi. Noapte bună!

Naufragiatul străbătu încet puntea, cu fruntea încreţită şi cu braţele încrucişate strânse la piept. Părea gânditor şi preocupat.

Trecând în dreptul calei, se opri să asculte tigrii, care mârâiau sinistru.

– Le este foame, murmură el cu vocea înăbuşită. Şi cu toate acestea, avem aici carnea pentru toţi doi-sprezece!

Apoi se întoarse încet către proră şi îşi aţinti ochii asupra nourilor care alergau dezordonaţi pe cer.

– Furtuna, murmură el, va fi fatală pentru cineva.

Un surâs îi flutură pe buze; imediat el dispăru în cabina dela proră.

V

Antropofagii din Oceanul Pacific

Desmințind părerile tuturora, uraganul, care părea să amenințe „Noua Georgie“, nu izbucni, cu toate că în timpul nopții se formau mereu masse noui de nouri grei. Toată lumea înțelese că urma doar o clipă de răgaz, pentru că vântul sufla mereu dela sud, adică din partea unde se formează și de unde pleacă tifonul, iar marea păstra acea culoare plumburie, anunțătoare de furtuni.

A doua zi, în zori, „Noua Georgie“, care parcursese în timpul nopții vreo șaptezeci de mile, se afla în fața arhipelagului Nouilor Hebride.

Acest grup este unul din cele mai importante din toată regiunea, cu toate că în timpul în care se situează povestirea aceasta, erau foarte puțin cunoscute, ca dealtminteri și astăzi. El se întinde pe o suprafață de o sută douăzeci de leghe. Quiros, care l-a descoperit în 1606, dădu acestui arhipelag numele de Australia Spiritului Sfânt; Bougainville, care îl vizită în 1786, îl

numi „Nouile Ciclade, iar Cook, care avea mania să schimbe numele tuturor insulelor, acela de Nouile Hebride.

Principalele insule sunt: fauna, care este cea mai însemnată, roditoare, cu o înfăţişare plăcută, cu un vulcan din care ţâşnesc izvoare cu apă caldă, ea măsoară şapte leghe în lungime şi trei în lăţime; Koro-Mango, aproape de aceeaşi mărime, e renumită pentru pădurile sale, din care se extrage preţiosul praf de santal, cu un parfum atât de delicat; Mallicolo, care are o lungime de optesprezece leghe şi şapte lăţime; Sandwich, renumită pentru frumuseţea peisajului său; Santo-Spirito, care este cea mai mare şi despre care se spune că este una din cele mai frumoase şi cele mai rodnice din lume. Multe altele, dar mai mici, împrejmuesc grupul principal şi se întind către sud-est, până la şaizeci şi cinci de leghe de extremitatea meridională a Nouei Caledonii.

Locuitorii, în afară de aceia din fauna, nu se bucură de un renume mai bun decât ceilalţi Polinezieni, pentrucă navele care au nevoie să intre în contact cu ei, au fost constrânse întotdeauna să facă uz de armele cu foc, pentru a nu cădea sub dinţii acestor mâncători de carne omenească.

Cei mai mulţi din ei sunt mici la stat, cu pielea negricioasă şi sălbateci. In deosebi indigenii din Mallicolo sunt atât de respingători, încât maimuţele par frumoase în comparaţie cu ei.

„Noua Georgie, care plutea cu viteză mare, căuta să se ferească de apropierea acestor coaste neprimitoare; cu toate acestea, ea fu văzută de insulari, dintre care un număr mare apăru pe plaje, agitând amenințător lăncile și arcurile. Câteva săgeți fură aruncate, dar căzură la jumătatea drumului și Căpitanul Hill. care nu vroia să piardă timpul avântându-se într'o aventură neplăcută, nu-i învrednici cu niciun răspuns.

Cu toate acestea, către miazăzi, la o distanță de aproape treizeci de mile de insula Barwel, „Noua Georgie“ întâlni o barcă, bine legată de un pod, în care se aflau vreo duzină de sălbateci mici la stat, de culoare închisă, cu capul lung și nasul turtit, aproape în întregime goi, însă înarmați cu lănci, ale căror mânere păreau să fie făcute din bucăți de oase omenești.

Văzând nava în larg, barca manevră în direcția ei, sperând să o abordeze și să obțină ceva, fie și întrebuințând violență.

Căpitanul Hill porunci ca vasul să fie îndreptat spre nord și trase o salvă dintr'un tun, ascuns în camera dela proră.

Detunătura, ca și posibilitatea de a învinge acestă navă cu pânze, care mergea cu o viteză de opt noduri pe oră, convinse pe sălbateci să se întoarcă din drum.

– Spune-mi, tată, sunt mulți locuitori în aceste insule? întrebă Anna pe căpitan.

– Când le-a vizitat Bougainville, adică prin anul

Barca cu sălbateci se apropiă de corabie, căutând să abordeze vasul

1768, a socotit că ar fi cam 200.000 şi Cook confirmă această cifră. Dar astăzi au fost reduşi la jumătăte.

– Din ce cauză?

– Pentrucă insularii se războiesc aproape întotdeauna între ei, iar învinşii sunt mâncaţi sau mor în urma rănilor.

– Asistă şi femeile la aceste banchete monstruoase?

– Nu, pentrucă femeilor nu le este îngăduit să mănânce alături de soţii lor; ele îşi frig însă deoparte câte o bucăţică de prizonier.

– Nici soţiile nu mănâncă cu soţii lor?

– Nu, pentrucă, pentru aceştia, ele nu sunt decât vite de muncă. Situaţia lor e atât de nenorocită, încât îşi ucid deseori fiicele pentru a le sustrage unei vieţi atât de înjositoare.

– Ce sălbateci îngrozitori! Şi cărei rase aparţin oare?

– Rasei malaeze; cu toate acestea, au în vinele lor şi sânge polinozian.

– Spune-mi, te rog, toate popoarele care locuiesc în insulele Oceanului Pacific sunt antropofage?

– Aproape toate.

– Poate că din nevoie? Mi s'a spus că insulele Marelui Ocean sunt sărace în animale şi în pomi fructiferi.

– Da, dar nu toate. In unele din ele sunt mulţi câini, porci, păsări, pomi care dau fructe gustoase, şi pe deasupra marea e plină de peşti de toate soiurile. Cu toate acestea, locuitorii sunt antropofagi,

„Timp îndelungat nu s'a crezut că antropofagia există

cu adevărat însă după călătoriile lui Quiros şi Mendana, a lui Van Diemene, Tasman, La Pérouse, Bougainville, Cook şi alţii, toată lumea a trebuit să se plece în faţa realităţii.

„Unele triburi îşi sacrifică duşmanii din motive religioase, dar îi mănâncă, alţii din lipsă de hrană, alţii din lăcomie, alţii pentru a moşteni curajul şi virtuţile mortului, cum sunt de pildă Australienii, care mănâncă inima duşmanului pentru a căpăta mai multă putere, Maorii din Noua Zelandă, care mănâncă înainte de toate ochiul stâng, pentrucă, după credinţele lor, reprezintă inima celui mâncat, şi triburile americane ale Amazonilor, care ard cadavrul, după care beau apoi cenuşa, pentru a se apropia de dumnezeire.

– Cum aşa? antropofagia nu este restrânsă numai la insularii din Marele Ocean?

– Nu, Anna, spuse căpitanul.

Mai mult sau mai puţin, toate popoarele au practicat canibalismul, Galii, care erau strămoşii Francezilor, mâncau oameni, fapt care s'a dovedit cu ocazia descoperirilor făcute în cavernele din apropierea Parisului, la Villeneuve-Saint-George şi la Saint-Maure; în Portugalia, într'o singură cavernă au fost culeşi 9500 de dinţi omeneşti, şi un mare număr de oase poartă urme de ardere şi de instrumente tăioase. Locuitorii Asiei-Mici mâncau oameni; Japonezii şi Mexicanii din motive religioase; s'a mai întâmplat chiar şi aceasta,

ca descendenţii Marelui Imperiu al lui Montezuma să impute Spaniolilor gustul amar al cărnii lor.

– De necrezut! exclamă Miss Anna cu scârbă.

– Un timp s'a putut vorbi astfel, însă ştiinţa a scos astăzi totul la iveală. Dealtminteri antropofagia este încă foarte răspândită; se mănâncă oameni în Sumatra, unde canibalismul are un caracter de pedeapsă, în America de Nord, din răzbunare; Cafrii sunt antropofagi, Caraibii din Masoris, băştinaşii din Congo, în Timbuctu, în Dahomey şi Ogowai, din simplă lăcomie. In Tahiti, care este astăzi o insulă civilizată, s'au mâncat atâţia oameni în timpul unei perioade de secetă cumplită, încât acel timp a fost numit „perioada în care se mâncau oameni". Tot în timp de secetă, în Franţa, în anul 1090 şi în Egipt, în 1200 se mergea la vânătoare de oameni pentru a le vinde apoi carnea!...

– Ingrozitor!

– Dar adevărat, Anna. Dealtminteri şi astăzi se mai aud din când în când scene de canibalism întâmplate cu naufragiaţii. Cronicile marinăreşti sunt pline cu descrierile acestor ospăţuri înspăimântătoare, din fericire provocate de foame, şi nu de lăcomie.

– Sălbaticii spun că le place foarte mult carnea de om, că este foarte bună! observă locotenentul, care lua parte de câteva minute la această discuţie.

– Cu toţii sunt de aceeaşi părere asupra gustului delicios şi frăgezimii cărnii omeneşti; cu toate acestea, spun că aceea a rasei albe e amară şi prea sărată.

– Să sperăm aşa dar că se vor răsgândi, dacă am avea nenorocul să cădem în mâinile lor.

– Vor găsi ei un mijloc pentru a o prepara bine, domnule Collin, zise căpitanul râzând. Ştiu că indigenii din Insulele Figi cunosc o reţetă specială pentru a-şi îngrăşa prizonierii şi a le da un gust delicios.

– Plâng pe tovarăşii lui Bill, dacă au avut nenorocul să cadă între timp în mâinile lor. Cu toate că, la urma urmelor, ar fi pe jumătate un noroc,

– Pentru ce, locotenente, întrebă surprins căpitanul.

– Ştiu eu, domnule Hill...

– Explicaţi-vă, spuse Miss Anna.

– Nu încă.

In acea clipă se auzi în spatele lor un fel de mârâit. Nautragiatul stătea la trei paşi distanţă, şi cu siguranţă că auzise cuvintele locotenentului.

Din fericire pentru el, nimeni nu-l văzu fixând asupra locotenentului doi ochi plini de flăcări şi strângând pumnii cu atâta forţă, încât unghiile îi intraseră în carne.

Se depărtă în linişte şi se duse să se aşeze la proră, în timp ce ochii lui alergau cu expresiuni diferite dela Miss Anna la domnul Collin.

La ce se putea gândi oare în acea clipă acest personagiu ciudat, pe al cărui obraz se putea ceti la un moment dat un sentiment confuz de afecţiune, în timp ce ochii săi se aprindeau de o ură adâncă? Evenimentele aveau să explice totul.

După amiază, vântul crescu, barometrul scăzu brusc, în timp ce valurile care veneau dinspre sud se făceau din ce în ce mai dese şi mai înalte. Se vedeau apărând la orizont, arătându-şi crestele acoperite cu spumă albă, şi veneau să se spargă cu violenţă de pereţii *Nouei Georgii*, care se clătina încolo şi încoace.

Tigrii, ca şi cum ar fi presimţit aproprierea unei furtuni, se arătară neliniştiţi, şi din cală se auzeau răgetele lor necontenite, care făceau să păleasscă pe marinari, neobişnuiţi încă cu aceste concerte înspăimântătoare.

Căpitanul, nevroind să se lase surprins de acest uragan care de două zile sporea neîncetat, porunci să se deschidă alte două pânze, legă solid bărcile de salvare, a căror pierdere ar fi fost fatală, şi întări cuştile tigrilor, pentru ca să nu se sgâlţâie prea mult.

– Te temi de tifon? întrebă Miss Anna.

– Da, şi nu îţi ascund că uraganul ăsta mă pune pe gânduri. Ne aflăm într'o mare plină de insule şi foarte adâncă.

– Oceanul Pacific este atât de adânc?

– Inspăimântătoare, Anna; o navă care s'ar scufunda, cu siguranţă că nu i s'ar mai vedea vârfurile catartelor.

– In care punct este mai adânc?

– După ultimele sondagii, cea mai mare adâncime se găseşte în apropriere de *Camciatca*, peninsula de pe coasta asiatică. Sonda a atins acolo o adâncime de 8515 metri.

– Opt kilometri şi jumătate, adâncime?

– Se pare totuşi că sunt adâncimi care ating patru-sprezece, şi chiar cincisprezece kilometri.

– Toate oceanele au astfel de abisuri?

– Adâncimea mijlocie a Marelui Ocean ar atinge 4380 metrii; dar se ştie că între insulele Figi, Tonga şi Samoa există un abis de 8102 metri după unii, şi 8270 după alţi navigatori; în Atlantic se ajunge la 4022 metri către nord şi 5927 spre sud; în Oceanul Indian 3627 şi în celelalte două Oceane, 3803 metri. Se prea poate ca în viitor această profunzime să crească.

– Cu siguranţă însă că acolo viaţa este insuportabilă.

– Şi pentru ce draga mea?

– Din cauza marei presiuni pe care trebuie s'o exercite o masă atât de mare de apă.

– Un timp s'a crezut aceasta, ba încă s'a spus că apa se comprimă atât de mult sub greutatea ei, încât ajungea să aibe o densitate asemănătoare fierului sau plumbului. Se ştie că o lance de fier aruncată într'o mare adâncă nu atingea fundul ei, ci se oprea printre straturile apoase pentrucă nimeni nu se gândise că apa abia dacă este compresibilă şi că sub cele mai mari presiuni, densitatea ei este minimă. Ştiu că experienţe recente au demonstrat să presiunea ei este atât uşoară, încât nu reprezintă nici o piedică pentru peştii care trăese la suprafaţa marii. Şi într'adevăr, dacă această forţă ar fi atât de mare precum se crede, cum ar putea trăi oare crustaceele, cari locuiesc în fundul

abisurilor marine? Ar trebui să fie mai solide decât fierul, pe când în realitate nu sunt.

– Demonstraţia este limpede, tată. Dar... oh, plouă!

– Incepe să se strice vremea. Du-te în cabină! Anna; în curând vom avea unul din cele mai fioroase uragane, şi puntea va fi măturată de răbufnelile vântului.

Intr'adevăr, furtuna înainta repede, invadând bolta cerească şi răscolind Oceanul Pacific, care desmintea din nou numele, dat lui de Magellan.

Intregul echipaj se urcase pe covertă, gata de luptă, şi privea cu teamă nourii şi valurile. Aceşti lupi de mare presimţeau aproprierea unei groaznice furtuni. Numai naufragiatul, care sta pe un morman de funii, părea liniştit, fixând cu doi ochi de foc pe locotenentul Collin şi făurind cu siguranţă un plan sinistru.

VI

Fărădelegea naufragiatului

Valurile se urcau cât casa; s'ar fi zis că o forţă misterioasă conducea furtuna din fundul abisurilor imense. Munţi de apă acoperiţi cu un giulgiu alb de spumă veneau dinspre sud, încălecându-se unii peste alţii, şi sdrobindu-se de pereţii vasului, care se clătina violent, păreau că se cabrează întocmai unui cal nărăvaş.

Marea îşi pierduse culoarea albăstrie şi devenise întunecată, ca şi cum ar fi vrut să se întreacă cu nourii negricioşi, ce alergau dezordonaţi strângându-se în masse uriaşe şi compacte. Vântul care părea să bată la început regulat, începu s'o ia razna şi să sufle dela nord la sud, dela răsărit la apus, urmând o violentă mişcare circulară. Şuerând printre miile de frânghii ale „Nouei Georgii", el umfla pânzele şi încovoia până şi catartele.

Căpitanul Hill consultă barometrul şi văzu, nu fără o vie emoţie, că arăta cifra extraordinară de 705 milimetri!

— Ne va asedia un adevărat tifon, spuse el locotenentului, care sta în spatele timonierului.

— Aţi putea să-mi spuneţi oare cum iau naştere aceşti tifoni, cari fac ca mările Japoniei, ale Chinei şi ale Marelui Ocean să fie atât de temute? întrebă locotenentul.

— De obiceiu iau naştere din întâlnirea a doi sau mai mulţi curenţi contrarii, cari provoacă o mişcare rotatorie, foarte periculoasă pentru vasele care s'ar găsi în mijlocul ei.

— Şi au o rază întinsă de acţiune?

— De obiceiu, patru sau cinci sute de kilometri; dar s'a văzut cicloane de o mie de kilometri, şi mă tem că acesta care se anunţă va fi tot atât de întins, pentrucă depresiunea barometrică e foarte mare.

— Şi care e direcţiunea pe care o iau?

— Merge dela sud-vest la nord-est, şi mişcarea lor circulară, în cazul întâlniri a doi curenţi, este dela dreapta la stânga.

— Aşa dar vom avea o trombă marină?

— Totul e cu putinţă, locotenente; ar fi bine aşa dar să pregătim tunul.

— Vrei s'o spargi cu o ghiulea?

— Ajunge şi detunătura, pentru ca s'o destrami, de cele mai multe ori; ghiuleaua de tun ar fi inutilă, pentru că nu ar face decât să traverseze coloana de apă.

— Dar lucrul acesta este primejdios pentru o navă care se găseşte la o mică distanţă.

— Da, e adevărat, pentru că massa lichidă care se năpusteşte asupra mării, ridică valuri uriaşe; trebuie însă să încercăm orice, decât să ne lăsăm cotropiţi de aceste coloane lichide furioase, care sunt înzestrate cu o forţă rotatorie atât de mare, încât pot târî cu ele până şi cele mai mari vase.

Un fulger mare, care brăzdă massa de nouri ca o sabie uriaşă, urmat după puţin timp de un bubuit prelung ce se pierdu apoi în orizontul îndepărtat, întrerupse convorbirea.

Căpitanul Hill se urcă pe puntea de comandă, cu megafonul în mână, gata să comande manevra, în timp ce locotenentul Collin se ducea la proră, unde marinarii se pregăteau să desfacă pânzele.

Uraganul se apropia cu o repeziciune extraordinară, sguduind marea şi cerul. Rafalele cari ridicaseră valurile, se năpusteau acum asupra „Nouei Georgii“, care alerga cu viteza unei păsări fugărite, către sud-vest.

Soarele dispăruse de câtva timp, şi un întunerec adânc apăsa deasupra Marelui Ocean. Cu toate acestea, la lumina fulgerelor, se puteau zări albatroşi sburând, împinşi de puterea ciclonului. Cu penele lor albe şi negre, cu ciocul atât de puternic încât ar fi putut uşor despica ţeasta unui om şi cu aripile lor mari, cari măsoară nu mai puţin de cinci metri, ei luptau disperaţi împotriva vântului, fiind atraşi într'un sbor dezordonat deasupra valurilor, în timp ce, printre mugetele naturii furioase, se auzeau strigătele lor înăbuşite.

Inşişi locuitorii mării păreau neliniştiţi; printre valuri se vedeau învârtindu-se peşti uriaşi cu maxilare puternice având trei rânduri de dinţi, cete întregi de *exocetus volans*, peşti ciudaţi înzestraţi cu înotătoare mari asemănătoare unor aripi, care se ridicau de-asupra valurilor cu o puternică mişcare a cozii, parcurgând astfel distanţe de o sută cincizeci până la două sute de metri, pentru ca apoi să se scufunde din nou în spuma valurilor şi să-şi reia de îndată sborul.

Cu toate că „Noua Georgie“ era asaltată din toate părţile de Oceanul furios, care se urca uneori până la puntea de comandă, ea ţinea piept uraganului. Condusă de mâna de fier a bătrânului Asthor, îşi păstra mai departe direcţia spre sud-vest, având intenţia să se refugieze, în caz de primejdie gravă, în golful vreunei insule întâlnite în cale. In drumul său se clătina îngrozitor, era inundată dela proră la pupă, iar pereţii săi solizi, pârâiau, se cătăra pe crestele munţilor mişcători, se năpustea în fundul prăpăstiilor de apă, străpungea vântul cu catartele sale, înclinându-se către proră, dar ieşea mereu învingătoare din aceste asalturi furioase, care nu-i dădeau o clipă de răgaz.

La un moment dat însă, pe când se îndrepta mereu spre sud, şi pe când vântul pierduse orice reţinere, provocând întâlniri de curenţi generatori de cicloni, apăru un fel de con care părea că se coboară din cer şi se aşează pe suprafaţa răscolită a Oceanului.

In această clipă, Căpitanul Hill, om curajos şi gata la orice, păli.

– Se formează o trombă la miază-zi spuse el adresându-se locotenentului, care îl întâmpinase pe puntea de comandă.

– „Noua Georgie“ aleargă cu toată viteza, domnule, răspunse locotenentul. Poate că vom fi departe, când tromba se va fi format.

– Dumnezeu să ne aibă în paza lui! De mine nu-mi pasă, mă tem doar pentru biata mea Anna.

– Trebuie să ne păstrăm nădejdea, domnule.

Uraganul creştea neîncetat. Rafalele vântului erau atât de sălbatece, încât păreau să iasă dintr'o trombă uriaşă, strânsă la câţiva paşi de vas. Scuturau îngrozitor catartele, băteau cu furie în pânze şi dislocau armătura vasului în aşa fel încât acesta părea gata să se spargă în fiece minut.

Noaptea coborîse neagră, o noapte întunecată ca fundul unui butoiu cu smoală. Intunericul se îndesea din ce în ce mai mult deasupra Oceanului, ca şi când ar fi vrut să primejduiască şi mai mult soarta „Nouei Georgii“. Numai la orizont se zăreau din când în când fulgerele brăzdând cerul. La acea lumină rapidă se puteau vedea marinarii, cu pălăriile fluturând în bătaia vântului, cu feţele palide, cu ochii rătăciţi şi hainele ude leoarcă, pe puntea de comandă, profilul înaltei siluete a căpitanului Hill, şi la proră obrazul întunecat al naufragiatului.

In mijlocul urletelor furtunii, a şuerăturilor vântului şi a mugetelor valurilor, se auzeau pornind din adâncul negru al calei strigătele puternice ale celor doisprezece tigri cari, înspăimântaţi de sguduiturile îngrozitoare, se isbeau cu furie în dosul zăbrelelor.

Către miezul nopţii o rafală mai puternică decât celelalte se năpusti asupra navei cu atâta violenţă, încât îi cufundă toată prora în apă.

Temându-se ca „Noua Georgie“ să nu se răstoarne pe o parte, pentru a nu se mai ridica apoi, căpitanul Hill comandă să se strângă pânzele catartului de dinapoi şi a celui din mijloc, mulţumindu-se să ţină desfăşurate numai pânzele joase. Vântul sufla atât de furios, valurile se ridicau atât de înalte, încât marinarii fură siliţi să coboare pentru a nu fi târîţi la fund.

Locotenentul Collin, tânăr întreprinzător şi viteaz, dispreţuind întotdeauna primejdia, văzând că sforţările marinarilor nu dădeau nici un rezultat, se avântă către proră şi cătărându-se pe catart, se ridică în noaptea deasă. Un om îl urmă îndată: era naufragiatul.

Fără să fie văzut, ocrotit de întunericul adânc şi de valurile înalte, cari loveau fără întrerupere pereţii vasului, silind pe marinari să se adăpostească pe unde puteau, se cătără cu agilitatea unei maimuţe, ajungând în acelaşi timp pe catart.

– Tu, aici, Bill?, îl întrebă locotenentul, văzându-l că se apropie.

Locotenentul se simţi apucat de gât şi zvârlit, de braţele vânjoase ale naufragiatului, în mare

– Da, domnule locotenent, răspunse naufragiatul cu o voce ciudată. Vă miră?

– Pe unde te-ai urcat?

– Pe otgon.

– Ajută-mi atunci.

Locotenentul, aşezându-se călare pe stindard, sprijinindu-se de bara de fier şi cu picioarele pe frânghia de dedesupt, încercă să strângă pânza. Deodată se simţi apucat de gât de două mâini nervoase cu atâta putere, încât nu se mai simţi în stare să ţipe. Făcând un efort disperat, întoarse capul şi văzu deasupra lui faţa bestială a naufragiatului, pe buzele căruia rătăcea un surâs sălbatec. Işi desprinse o mână de pe bară, încercând să-l respingă; naufragiatul însă era puternic, şi se părea că în acea clipă avea o putere înzecită.

Vasul, purtat de valuri, se clătina îngrozitor, iar pe catartul scuturat de vânt şi pârâind sub greutatea celor doi oameni, lupta se desfăşura în tăcere. Bietul locotenent, care nu putea părăsi bara stindardului fără să rişte să cadă pe punte şi să-şi spargă capul, nu mai opunea decât o slabă rezistenţă. Incetul cu încetul, forţele îl lăsau.

Această luptă purtată între cer şi mare, în mijlocul întunericului şi a rafalelor, ţinu doar o clipă. Collin se simţi târît către extremitatea tricolorului, şi îşi pierdu cunoştinţa.

Naufragiatul aşteptă ca nava să se încline către tribord, apoi ţinând strâns bara cu amândouă picioarele,

își împinse victima în Oceanul deslănțuit. Locotenentul Collin se pierdu în valuri.

– Iată unul care nu va mai vorbi, murmură naufragiatul cu o voce înăbușită. Du-te de întreabă peștii, dacă am venit din insula ocnașilor.

Roti ochii în juru-i, pentru a vedea dacă nu fusese zărit cumva, și coborî în liniște pe covertă, amestecându-se printre oamenii echipajului.

VII

Stâncile

Nici căpitanul Hiil, care se afla pe puntea de comandă, nici bătrânul Asthor, care își concentra toate puterile pentru a menține nava pe drumul cel bun, nici echipajul, care trebuia să supravegheze ca valurile să nu inunde puntea navei, nu își dădură seamă de dispariția locotenentului Collin.

Marea furioasă și întunericul ascunseră acel asasinat plăsmuit de mult timp și executat cu atâta sânge rece.

Naufragiatul coborîse pe covertă și părea acum ocupat cu manevrele la care luau parte marinarii, fiind convins că nimeni nu-l văzuse din cauza întunerecului. Cu toată înfățișarea lui calmă, se apleca mereu deasupra prorei; scruta cu multă luare aminte valurile furioase și ciulea urechile, temându-se ca nenorocitul locotenent să nu urmărească nava și să ceară ajutor.

Cu siguranță că în sinea lui și cu toate că era obișnuit cu fărădelegile, Bill nu era în această clipă prea liniștit, pentru că ori de câte ori întâlnea privirea unui

marinar, pălea îngrozitor şi pe buze îi îngheţa acel surâs ciudat.

Trecuseră zece minute, în care timp „Noua Georgie", purtată de uragan, parcursese vreo *sută de leghe*, când căpitanul Hill, văzând pânza catartului din mijoc pe jumătate strânsă şi nedescoperind printre oameni pe locotenent, începu să strige:

– Ei, domnule Collin, unde eşti? Vrei un ajutor?

Numai mugetele valurilor şi şuerăturile din ce în ce mai violente ale vântului, răspunseră acestei întrebări.

Crezând că nu fusese auzit, căpitanul Hill coborî de pe puntea de comandă şi înaintă până la picioarele catartului din mijloc, căutând să zărească pe Collin printre pânze şi otgoane; întunericul însă era atât de adânc, încât nu putea zări absolut nimic.

– Domnule Collin! repetă el cu o voce tunătoare.

Şi de data aceasta întrebarea rămase fără răspuns.

– Pun rămăşag un penny pentru o liră sterlină că domnul Collin este pe catart, zise un marinar, care se urcase în cabina de pe proră pentru a vedea mai bine.

– Cu neputinţă! exclamă căpitanul pălind.

– Cu toate acestea, domnule, îl caut pretutindeni şi nu-l găsesc nicăieri, zise marinarul.

– Să i se fi întâmplat o nenorocire? Dar, când?... Cum?... N'a auzit niciunul din voi strigăte?

– Niciunul, domnule, răspunseră marinarii, care se strânseră în jurul catartului.

– Nu l'aţi văzut coborînd?

– Nu.

– O fi căzut în mare?

In acea clipă, un fulger rupse întunerecul care apăsa deasupra Oceanului. Toţi ochii se aţintiră asupra pânzelor catartului mijlociu, şi cu toţi văzură că locotenentul nu mai era pe catart.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă căpitanul, făcând un gest disperat.

Se năpusti către peretele dela babord, scrutând valurile şi strigă:

– Domnule Collin!... unde eşti?... răspunde, pentru numele lui Dumnezeu!...

Nici aceste strigăte disperate nu avură mai mult rezultat decât celelalte. Marea răgea mereu, vântul urla şi se sdrobea de pânzele catartelor, dar nicio voce omenească nu ieşea din mijlocul valurilor şi al furtunii.

– E pierdut!... exclamă căpitanul Hill disperat. Asthor, virează!...

– Furtuna creşte şi valurile vor sparge pereţii vasului, spuse bătrânul marinar.

– Trebuie să încercăm să-l salvăm.

– Domnule, puneţi nava în primejdie.

– Nu are aface, Asthor; trebuie să facem orice pentru a-l salva. Toţi ceilalţi, la pânze şi fiţi gata pentru viraj!...

Era curată nebunie să virezi pe un astfel de uragan. Valurile puteau răsturna vasul ca pe o jucărie. Căpita-

nul Hill era însă un om de o rară bunătate, care își iubea și prețuia oamenii și vroia să încerce cu orice preț salvarea nenorocitului locotenent.

Sub mâna puternică a bătrânului pilot, „Noua Geor-gie“ vină, ținând piept pentru câteva minute valurilor potrivnice. Sub presiunea formidabilă a acelei uriașe masse lichide, pe care vântul o purta dezordonat spre est, ea se îndoi atât de mult, încât cu toții se temură că nu va mai reuși să-și revină la poziția inițială: dar și de data aceasta manevra izbuti și vasul înfrunta acum uraganul din față.

Căpitanul Hill și o mare parte a echipajului, îngrămă-diți în cabina depe proră, scrutau încordați întune-recul și din când în când strigau numele locotenentului. Fochistul de pe bord aduse tunul pe covertă și îl în-cărcă la intervale de două sau trei minute.

Uneori, printre mugetele valurilor, se părea că aude un strigăt sfâșietor, dar îndată după aceasta echipajul își dădea seama că se înșelase.

Când vântul se lovește de odgoane, produce une-ori sunete ciudate care pot fi luate drept strigăte ale naufragiaților.

– E pierdut!... exclamă căpitanul Hill, frângându-și mâinile de desnădejde. Bietul Collin! Un om atât de bun, de curajos și de tânăr!... Simt că nu-l vom mai regăsi!

– Dacă ar trăi, ar fi răspuns strigătelor și semnalelor

noastre, zise bătrânul Asthor, care încredinţase cârma contra-maestrului.

– Dar cum se poate să fi căzut, fără să fi dat un ţipăt şi fără ca să-l fi văzut cineva?

– Cu siguranţă că puterile îi erau slăbite şi vântul l-a înhăţat depe catart; sau se poate să fi căzut în urma unei sguduituri.

– Dar fără să strige?

– Sau poate că steagul l-a lovit în cap, în aşa fel încât a leşinat.

– Se poate şi asta, Asthor.

– Dacă într'adevăr astfel sau petrecut lucrurile, bietul nostru locotenent zace acum în fundul oceanului. Să ne întoarcem, căpitane.

– Nu era prea prudent să lupţi împotriva furtunii, care se îndrepta spre vest. Vasul era solid, însă pereţii ar fi putut ceda dela o clipă la alta loviturilor, din ce în ce mai puternice, ale massei lichide.

„Noua Georgie", condusă iarăşi de bătrânul Asthor, vină din nou, reluându-şi drumul, lăsându-se mereu purtată de uragan, care nu părea a se potoli.

Cu toate acestea, căpitanul Hill şi echipajul nu-şi luau ochii depe acea parte a Oceanului care înghiţise pe bietul Collin şi încă dela o mare distanţă puteau fi văzuţi aplecaţi peste bord şi privind îndelung în mijlocul valurilor, ca şi cum s'ar fi aşteptat din clipă în clipă să zărească plutind cadavrul nenorocitului, dar atât de curagiosului, locotenent.

Un singur om părea să se bucure că vasul se depărta de acele locuri şi acesta era naufragiatul. Acum se simţea în siguranţă, ştiind că Oceanul nu-şi va înapoia prada şi că ştie să păstreze prea bine tainele sale. I se făcuse frică când nava se întorsese din drum, nefiind sigur dacă locotenentul murise de-a binelea; dar acum nu se mai temea de nimic şi putea răsufla uşurat.

Crima nu avea martori; nimeni nu văzuse scena care se desfăşurase pe stindardul catartului; pentru ce să se mai teamă?

Intre timp, „Noua Georgie“ continua să fugă din faţa uraganului, cu o viteză pe care căpitanul Hill o preţuia la peste treizeci de noduri. Se apropia de insulele pe care, după spusele naufragiatului, aveau să găsească pe supravieţuitorii vasului scufundat. Se putea chiar spune că ele nu mai erau atât de îndepărtate, pentrucă Oceanul începuse să se năpustească cu mai multă furie, semn că se lovea de insulele arhipelagului Figi.

Către orele două de dimineaţă, un marinar, care se urcase pe cabina anterioară de la proră pentru a strânge o pânză răscolită de vânt, semnală un foc care venea dinspre sud-est.

Căpitanul Hill îndreptă ochianul în acea direcţie şi descoperi într'adevăr un punct luminos care apărea şi dispărea pe măsură ce munţii de apă se înălţau sau coborau.

– Să fim oare aproape de arhipelagul Figian? îşi

zise el în sine. Aşi prefera să fiu la trei sute de leghe depărtare de acest pământ, decât să acostez pe o astfel de furtună.

In acea clipă apăru pe punte Miss Anna. Curagioasa fată îmbrăcase o haină lungă de pânză impermeabilă şi nu părea înspăimântată, cu toate că „Noua Georgie“ continua să se clatine îngrozitor şi că valurile se năpusteau tot atât de furios dela proră la pupă.

– Unde suntem, tată? întrebă ea.

– Ce nesocotinţă, Anna, să te urci pe punte pe un astfel de uragan! zise căpitanul, alergându-i în întâmpinare.

– Sunt neliniştită, tată; şi apoi lângă tine mi se pare că primejdia nu e atât de mare. Nu va înceta oare acest uragan?

– Nu încă, şi mă tem că se va mai prelungi.

– Ce noapte îngrozitoare!

– Inspăimântătoare Anna şi nenorocită pentru unul din noi.

– Ce vrei să spui?...

– Collin nu mai este printre noi.

– A murit!...

– A căzut de pe catart, în timp ce căuta să strângă pânzele.

– Ce nenorocire! exclamă tânăra, cu vocea sugrumată. A murit!... el, mort!...

Două lacrimi îi căzură pe obraz, în timp ce un suspin îi sguduia pieptul.

– Mort! repetă ea pentru a treia oară. Şi nu l-ai salvat?

– Nimeni nu l-a văzut căzând în mare şi când mi-am dat seama de nenorocire, era prea târziu.

– Şi nu v'aţi întors?

– Am virat cu riscul de a scufunda întreaga navă şi l-am căutat timp îndelungat, însă nenorocitul dispăruse.

– Ah! tată!...

– Pământ la proră, strigă în acea clipă un marinar.

– Stânci la tribord, urlă un marinar de pe catart. Atenţie, Asthor!...

– Doamne, Dumnezeule, exclamă căpitanul Hill. Unde suntem?...

Sta tocmai să se năpustească spre proră, când un om i se puse în cale: acest om era naufragiatul.

– Ce vrei, Bill? îl întrebă căpitanul.

– Dacă vreţi să rămâneţi în viaţă, strângeţi pânzele, sau încercaţi să porniţi în larg, răspunse naufragiatul cu o voce înnăbuşită.

– Cunoşti aceste locuri?

– Da, căpitane.

– Unde suntem?

– In faţa stâncilor insulei Figi-Levu.

Apoi se trase la o parte, pentru a face loc căpitanului şi se apropie de Miss Anna, care era încă sguduită de sfârşitul tragic al locotenentului Collin şi se străduia să-şi ţină plânsul.

– Domnişoară, îi spuse el, fixând-o cu doi ochi de

foc. Vrei să salvezi pe toţi, sau vrei să pierim cu toţii?

Tânăra înălţa capul pe care îl ţinea aplecat pe piept si privi cu uimire pe omul care îi punea o întrebare atât de ciudată.

– Ce ai spus, Bill? întrebă ea.

– Nava e pierdută, domnişoară.

– De unde ştii?

– Se află deasupra stâncilor şi în puţin timp se va lovi de stâncile de mărgean din Figi-Levu.

– Atunci, salveaz-o!

– Vrei dumneata. Miss Anna?

– Viaţa tuturor e doar în joc!

Naufragiatul ridică umerii cu un gest de nepăsare, apoi spuse cu voce înnăbuşită:

– Vreau să te salvez pe dumneata, pentru că nu vreau să sfârşeşti sub dinţii canibalilor.

Se îndreptă către pupă şi privi câteva minute în jurul vasului. Marea se năpustea furioasă din toate părţile, lovind puternic pereţii vasului. Răgea îngrozitor deasupra stâncilor care o ţineau încătuşată, încercând să le distrugă sau să treacă deasupra.

La răsărit, se zărea nelămurită încă prin întunerec o massă enormă pe care se profila un şir de munţi înalţi ce se pierdeau din când în când printre nourii purtaţi nebuneşte de vântul ce părea cu totul deslănţuit.

Cu un salt sprinten, naufragiatul coborî de pe coverta şi se prezentă în faţa căpitanului, care alerga către puntea de comandă.

– Domnule!, zise el.

– Ce dorești, Bill? Grăbește-te, căci fiecare clipă este prețioasă.

– Dacă vreți ca vasul să nu se spargă de stânci, trebue să-mi încredințați comanda pentru câteva minute.

– Ce vrei să faci?

– Am spus că vreau să salvez vasul.

– Ești în stare să înfăptuești această minune?

– Cunosc insula și stâncile sale, domnule.

– Atunci preia comanda.

Naufragiatul se urcă pe puntea de comandă, luă megafonul și strigă:

– Asthor, oprește totul la babord! Două ancore la prora!

Bătrânul timonier ascultă. „Noua Georgie“ se învârti în jurul propriei sale axe, prezentând valurilor prora; de îndată marinarii lăsară să cadă două ancore, care se înfipseră solid pe fundul stâncos al mării. Când văzu că nava se oprește, naufragiatul se apropie de căpitan, care venise și el pe puntea de comandă, și îl întrebă:

– Aveți uleiu pe bord?

– Uleiu! exclamă Americanul, privindu-l uimit.

– De răspunsul Dumneavoastră depinde salvarea vasului.

– Dar ce vrei să faci?

– Veți vedea mai târziu. Porunciți să se aducă pe punte toată cantitatea pe care o aveți.

La ordinul căpitanului, doi marinari coborîră în magazie şi se întoarseră aducând două butoaie de uleiu, cu o capacitate de şaizeci până la şaptezeci de litri. Fără să piardă timp, pentru că vasul, cu toate că era ancorat, era mereu lovit la proră de valurile ce amenințau să-l distrugă sau să-i rupă lanţurile, Bill umplu cu cânepă doi saci de pânză, turnă înăuntru câţiva litri de uleiu şi îi coborî unul la tribord şi celălalt la babord.

Atunci, în faţa ochilor înmărmuriţi ai echipajului, se întâmplă un lucru ciudat, minunat. Din cei doi saci începură să curgă picături de uleiu, şi de abia atinseră apa, că valurile se potoliră ca prin minune. Până acolo unde se întindea uleiul, apa era liniştită, fără valuri, şi ţinea vasul aproape nemişcat; dar dincolo de această zonă, marea se urca furioasă, ca şi când ar fi vrut să se răzbune pentru liniştirea ei forţată.

Naufragiatul se apropie atunci de căpitanul uimit, şi îi spuse:

— Dacă ancorele nu cedează, putem sta liniştiţi până mâine, sau putem aştepta ca uraganul să se potolească; dacă lanţurile se rup, atunci suntem cu toţii pierduţi, pentru că la orizont se află insula canibalilor. Să nu pierdem nădejdea!

VIII

Prizonierii de pe stâncile Figi-Levu

Metoda de a calma valurile cu uleiu nu este atât de modernă pe cât s'ar crede. Cu toate că acest sistem, care poate să aducă multe avantagii vaselor ce se sbat pe furtunile oceanelor, era necunoscut de mulţi căpitani şi marinari, el este vechiu, pentrucă mulţi scriitori din antichitate ne vorbesc despre el în operile lor. Pliniu, de pildă, în Istoria sa, demonstrează eficacitatea lui, deasemeni şi Plutarc. Insă timp de veacuri dearândul nimeni nu a verificat acest fenomen. Meritul revine celebrului apărător al independenţei Statelor-Unite, lui Franklin, care demonstră avantagiile acestui procedeu cu ocazia observaţiilor pe care le făcuse asupra pescuitorilor din insulele Bermude. Aceştia turnau ulei în mare, pentru a o potoli. Cu toate acestea, puţini au fost aceia care au adoptat sistemul, şi chiar astăzi mai sunt mulţi care nu-l cunosc.

Şi pescuitorii de balene, ale căror nave sunt mai

mult sau mai puţin pline de uleiu, au observat că valurile se împrăştie în jurul vaselor lor, în deosebi în timpul îmbibării cu materii grase.

Ei au mai observat că untura de peşte, şi în deosebi cea de focă sau de delfin, era cea mai bună, pentru că uleiurile minerale erau prea uşoare, iar cele vegetale nu dădeau rezultate bune, din cauză că se răspândeau prea repede la latitudini înalte.

A trecut mult timp înainte ca acest mijloc să se răspândească, mai ales printre vasele mari cari făceau călătorii îndelungate; se poate spune chiar că el nu a fost luat în seamă decât în ultimii ani, fiind combătut cu violenţă de aceia cari credeau că marea devenea apoi atât de furioasă, încât era fatală pentru alte vase care ar fi avut nenorocirea să treacă prin locurile unde fusese turnat uleiul.

Oficiul hidrografic din Washington a arătat marile binefaceri pe care acest sistem le aduce vaselor, demonstrându-le în două sute de rapoarte, care au rezultat din tot atâtea experienţe făcute fie de bărci de salvare, fie de vase grele. Bărcile de salvare din Australia, care caută de mulţi ani să treacă printre stânci în timpul furtunilor, cu ajutorul uleiului, au arătat întotdeauna că marea se potoleşte de îndată, şi că valurile se opresc la marginea stratului de uleiu.

Vaporul *Stockholm City* datorează uleiului salvarea sa pe timpul călătoriei dela Boston în Anglia; deasemeni vasul ***Nehemiah Gibson*** al căpitanului Bailey,

Emily Witney al căpitanului Rollin, surprins de un uragan furios la 25 August 1866, *Marta Cabb*, în timpul călătoriei din Europa în America, *Meno* al societăţii germane Lloyd, comandat de căpitanul Kuhlman, etc.

Fără uleiu, toate aceste vase ar fi fost scufundate, şi cine ştie dacă din tot echipajul ar mai fi rămas vreun supravieţuitor, pentru a arăta lumii toată întinderea dezastrului. Să nu credeţi însă că trebue o cantitate uriaşă pentru a îngrăşa marea. Substanţa grasă se dilată cu o mare repeziciune, se menţine în jurul vasului, chiar dacă acesta navighează, şi ajung doi saci cu cânepă, îmbibaţi cu materie grasă şi suspendaţi fie la proră fie la pupă, la tribord sau la babord, după direcţia navei, pentru a face un drum lung. In lipsă de saci, ajunge să faci să picure uleiul din burlane, după ce le umpli cu cânepă, ca să nu se scurgă prea uşor.

In termen mediu, consumul de uleiu a variat la 17 vapoare între 1.83 litri pe oră şi 2.70. Trebue să facem observaţia că aceste corăbii pluteau în direcţia vântului şi că în cazul acesta uleiul se răspândeşte mai uşor.

Cauzele care produc acest fenomen sunt uşor de explicat.

Uleiul nefiind penetrabil nici la aer şi nici în apă, înlănţuirea moleculelor sale devine atât de strânsă, încât dacă este aruncat, în aer, el nu se poate trans-

forma în ploaie. Vântul neavând nici o influenţă asupra lui, lasă neatins stratul care acoperă apa, care astfel nu mai este răscolită şi se menţine aproape calmă. Cel mult valurile se pot izbi la marginile stratului de uleiu, însă nu formează decât valuri ce se simt numai în larg.

Tot astfel se întâmplă şi cu „Noua Georgie", care rămase nemişcată în jurul stratului de uleiu, printre stâncile insulei.

Valurile, pe care vântul le ridica la o mare înălţime, se aruncau furioase, cu crestele albe de spumă, lovindu-se de masa uleiului, care se dilata tot mereu, dar se opreau ca prin farmec la apropierea ei. Crestele coborau ca prin minune, treceau sub strat, ridicând uşor vasul, şi ieşeau pe partea cealaltă, unde se ridicau din nou, năpustindu-se furioase, asupra stâncilor.

— Ce fenomen uimitor! spuse Miss Anna, care privea marea dela pupă.

— Curios, dar foarte uşor de explicat, răspunse căpitanul Hill. Mie mi l-a arătat un simplu marinar şi totuşi navighez de atâţia ani.

— Poate că Bill s'a folosit şi altădată de el.

— El sau căpitanul lui, fără îndoială.

— Orice uleiu are proprietatea să calmeze marea?

— Da; şi acum că îmi amintesc, îţi pot spune că orice materie grasă poate avea acelaş rezultat. De multe ori am observat că toate resturile dela bucătărie şi

toate corpurile uleioase, într'o masă compactă, aduc o potolire a valurilor.

– E adevărat, spuse o voce în spatele lor.

– Ah! Tu eşti, Bill! exclamă căpitanul. Dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru că ne-ai salvat; sunt sigur că fără tine, „Noua Georgie“ nu ar mai fi putut pluti.

Un surâs enigmatic inflori pe buzele naufragiatului.

– Să nu mai vorbim despre asta, spuse el. Aţi făcut destul pentru mine; suntem chit.

– Ai mai întrebuinţat şi altă dată acest procedeu minunat? întrebă căpitanul Hill.

– Da, pe bordul unui vas pescuitor de balene. Căpitanul observase de mai multe ori că valurile nu se mai isbeau de pereţii vasului, când aruncam în mare resturi de untură. Atunci încercă experienţa în timpul unei furtuni îngrozitoare care izbucnise tocmai la ieşirea din marea Behring. Rezultatul a fost pe deplin satisfăcător. Dealtminteri, nu numai uleiul are proprietatea să liniştească valurile. Mai târziu s'a verificat că orice massă grasă într'un strat compact, opune o mare rezistenţă dezagregării părticelelor de lichid marin, sub acţiunea uraganelor. Intr'adevăr, în golful Bristol, care se află în America de Nord, lângă peninsula Alaska, am văzut, în timp ce traversam un spaţiu acoperit cu un mare număr de gheţari, că valurile se năpusteau furioase în jurul lor, dar că apa era cât se poate de liniştită sub ele. De jur împrejur, uraganul urla deslănţuit, dar unde eram noi, domnea liniştea.

– Te cred, pentrucă şi nouă ni s'a adeverit un fapt asemănător, spuse căpitanul.

– Cunoşti insula din faţa noastră? întrebă Miss Anna pe naufragiat, arătând o uriaşă ridicătură de pământ, ce se zărea cu tot întunerecul.

– Este Figi-Levu, dacă nu mă înşel, răspunse naufragiatul.

– Acolo sunt tovarăşii dumitale?

– Da, Miss.

– Ştii unde au poposit?

– Când am plecat, i-am lăsat într'un golf mic, pe coasta apuseană; dar îmi închipui că au plecat de acolo, căci bănuiesc că au fost mereu ameninţaţi de sălbateci.

– Unde pot fi acum? întrebă căpitanul.

– Nu ştiu, dar îi vom găsi.

Acestea zise, naufragiatul păru a se adânci în gânduri, şi nu mai rosti un cuvânt.

Căpitanul Hill şi fiica sa părăsiră pupa şi se duseră la proră, unde echipajul se străduia să arunce a treia ancoră, aşa numita ancoră a speranţei, care fiind cea mai mare, este legată de un cablu.

In jurul corăbiei, marea era liniştită, dar dincolo de stratul de ulei se năpustea în valuri înfiorătoare şi produceau mişcări care erau simţite şi de „Noua Georgie". Materia grasă care se vedea scânteind la lumina lunei, era din când în când respinsă de furia valurilor şi a vântului, dar tot atât de repede se forma din

nou şi opunea o rezistenţă nemaipomenită elementelor deslănţuite.

Atât timp cât uleiul nu lipsea, era o speranţă că vaporul va fi salvat ; cu toate acestea, căpitanul şi Asthor îşi dădură de îndată seama că ancorele slăbeau încetul cu încetul, poate pentrucă fundul era puţin rezistent. In orice caz vasul era târât pe nesimţite către insula antropofagilor.

– Se întâmplă o mare nenorocire! spuse căpitanul către fiica sa. Dacă ancorele nu întâlnesc un fund stâncos, în câteva ore suntem la câţiva metri de insulă.

– Cu toate acestea, marea e destul de liniştită în jurul nostru, observă tânăra fată.

– Nu ne târăşte marea, ci vântul ne împinge corabia îndreptând-o spre sud-est.

– Locuitorii din Figi-Levu sunt sălbateci?

– Atât de sălbateci, încât se mănâncă între ei. Se spune că sunt cei mai cruzi dintre canibalii insulelor din Marele Ocean. Nu aşi vrea să împărtăşim soarta „Union-ului“.

– Ce era „Union-ul“ ?

– O corabie frumoasă şi solidă, care aparţinea oraşului New-York şi era servită de un echipaj numeros. Către sfârşitul anului 1799, a plecat spre Tonga-Tabu, o insulă mare, care se află la o distanţă de mai puţin de zece leghe de aci, dar care are o faimă foarte tristă.

„Când a acostat pe insulă, sălbatecii au năvălit pe vas şi au ucis pe căpitan şi pe trei marinari. Erau gata

să pună mâna pe tot vasul când al doilea ofiţer-secundul tăie funiile legate de ancore, îndepărtându-se cât se putea mai repede.

„Insularii, tot atât de făţarnici pe cât de fioroşi, sfârşiră prin a se supune şi spuseră ofiţerului să se întoarcă la Tonga, pentru a încheia pace. Ofiţerul era gata să cadă în cursă; îşi dădu însă în curând seama că toate acestea nu erau decât manevre ce ţinteau la stăpânirea vasului şi atunci se îndreptă hotărît spre larp.

„Cu toate acestea nenorocirea se abătuse peste acel vas, deoarece cinci zile după naufragiul dela Figi-Levu, echipajul era bătut şi mâncat de aceştt monstruoşi amatori de carne omenească.

– Şi marinarii ăştia nenorociţi, nu au fost în stare să se apere?

– Polinezienii sunt curagioşi, şi nu se tem de armele cu foc. Când un vas se apropie de coastele lor, nimic nu-i poate opri să se urce pe bord, cu o îndemânare care înspăimântă, şi...

Nu sfârşi. Se aplecase brusc peste bord, privind cu multă băgare de seamă apa care se umfla în formă de val, clătinând „Noua Georgie“.

– Am atins! exclamă el.

– Ce? întrebă Anna pălind.

– Fundul.

– Poate că te înşeli.

In acel moment un sgomot ascuţit dela proră se ri-

dică. Marinarii alergau dela babord la tribord, privind apa şi schimbând în fugă întrebări şi răspunsuri.

– Suntem pe o stâncă?

– Nu văd niciuna.

– Ne-am isbit?

– Nu!

– Da!

– Vasul a atins fundul!

– Aruncaţi sonda! strigă Asthor. Repede, căci de nu va fi prea târziu.

Căpitanul Hill, stăpânit de o mare emoţie, de altfel uşor de înţeles – căci vasul se putea înpotmoli dintr'o clipă în alta – alergă la proră urmat de Anna.

– Am atins fundul? întrebă el.

– Mă tem că da, răspunse Asthor cu vocea schimbată.

– Câte picioare măsoară apa?

– Şapte! exclamă marinarul care tocmai ridica în acel moment sonda.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă căpitanul Hill. Unde e naufragiatul?

– Sunt aici, domnule, răspunse Bill înaintând.

– Imi spuneai că cunoşti aceste locuri?

– Da, domnule.

– Ne-am isbit de fund.

– Mi-am dat seama.

– Am atins oare o stâncă de corali, sau suntem pe nisipul insulei?

– Cred că e o stâncă.

– Şi nu o cunoşteai?

– Ştiţi prea bine că polipii îşi schimbă deseori locurile, printre insulele Marelui Ocean. Acum o lună, nici nu se simţea fundul; fără îndoială că a fost înălţat de aceşti fabricanţi de stânci.

– Dincolo de stâncă e destulă apă?

– Cred că da.

– Am putea ajunge acolo?

Naufragiatul clătină din cap de câteva ori, apoi spuse cu vocea liniştită:

– Suntem în mâna lui Dumnezeu.

– Pierduţi? întrebă Miss Anna tremurând.

– Poate că încă nu, răspunse căpitanul Hill. Nu-ţi fie teamă, Anna. Avem destule mijloace la bord, pentru a ajunge din nou deasupra apei, şi arme destule pentru a respinge asalturile insularilor, dacă ar încerca să se urce pe vas.

Apoi strigă cu vocea tunătoare:

– Desfaceţi pânzele catartului din mijloc! Asthor, la cârmă!

In câteva clipe, aceste ordine fură executate. Purtată de vânt, „Noua Georgie“ se opinti din loc, încercând să se îndrepte către larg; dar în loc să se îndepărteze, se apropie tot mai mult de plaja din Figi-Levu. Un strigăt de groază se ridică din piepturile echipajului, care se credea pierdut, căci de bunăseamă, ziceau ei,

vor naufragia pe pământul antropofagilor. Ancorele se loveau de fundul stâncilor.

Se auzi o ciocnitură la pupă, mai întâiu uşoară, apoi urmată de altele care deveneau din ce în ce mai puternice, pe măsură ce vasul era împins către insulă.

— O ancoră la pupă!, strigă căpitanul Hill. Repede sau suntem pierduţi.

Pe bord nu se mai afla decât o ancoră mică. In câteva clipe fu dusă la pupă şi aruncată repede în mare. Se păru un moment că atinsese fundul, deoarece vasul vira dela bord, îndreptând prora spre insulă; dar bucuria fu de scurtă durată, căci şi această ancoră alunecă pe suprafaţa netedă a stâncii.

Deodată o ciocnitură şi mai violentă facu să se clatine catartul. Ridicată de valuri, „Noua Georgie“ se înălţă, coborî atingând ancora, apoi rămase nemişcată, aplecându-se spre tribord; se înpotmolise.

In acelaşi moment, de pe insulă se auziră strigăte înspăimântătoare, care păreau mai degrabă ale unor animale sălbatece decât ale unor oameni.

Intregul echipaj tresări, şi chiar pe fruntea naufragiatului, deobiceiu senină, se brăzdă o cută adâncă.

IX

Arhipelagul insulelor Figi

Arhipeiagul insulelor Figi, numite şi Viti, se întinde între gradele 16 şi 21 longitudine sud şi 174 şi 179 longitudine est. El se compune din două sute douzeci şi cinci de insule, dintre care numai optzeci sau nouăzeci sunt locuite şi a căror populaţie nu întrece cifra de 200.090 de locuitori.

Cea mai mare dintre aceste insule este Figi-Levu sau Viti-Levu atât prin întinderea suprafeţei sale, cât şi prin numărul celor ce o locuesc.

Ea e lungă de nouăzeci de mile şi lată de cincizeci. Urmează apoi Vanua care are o sută de mile pe douăzecişicinci şi a cărei formă seamănă cu o pară; are munţi înalţi, văi adânci, şi o vegetaţie din cele mai bogate; Camdabu, lungă de patruzeci de mile şi lată de zece, care se termină la sud cu un munte îngust, dar înalt; Ono, ce măsoară un circuit de cincizeci de mile; Tabe-Uni, însumând patruzeci de mile; pe când toate celelalte au un circuit limitat, altele fiind doar nişte simple petece de pământ nelocuite.

Toate aceste insule sunt stânci coralifere sau vulcanice, cu vârfuri înalte, dintre care unele ating până la cincizeci de picioare; şi, lucru ciudat, toate au forme conice, aşa că din depărtare par nişte căpăţâni de zahăr. Fertilitatea lor e uimitoare, şi frumuseţea lor e atât de desăvârşită, încât ai crede că te afli în rai, deşi insulele sunt locuite de antropofagi.

Cu toate acestea, locuitorii au atins un oarecare grad de civilizaţie, mai puţin de pe urma legăturii neîntrerupte cu vecinii insulari din Tonga, care năvălesc deseori în acest arhipelag pentru a se aproviziona cu carne de om, cât din instinct. Ei se îmbracă decent, poartă pe cap turbane şi şorţuri pe care şi le fabrică din firele unui fel de dud; scobesc bărci din trunchiurile celor mai mari pomi, îşi construesc locuinţe spaţioase, fabrică vase de lut şi cultivă cu pasiune câmpurile lor roditoare. Dar cu toată această perfecţiune la care au ajuns, nu renunţă totuşi să se hrănească cu carne omenească, şi ajunge să pătrunzi în locuinţele lor, ca să vezi cum pun la fiert în ceaune mari, carnea pe care nu se mulţumesc să o ia dela duşmanii lor învinşi, ci chiar şi din trupurile tovarăşilor lor.

Cât se poate de războinici, căci nu se tem de moarte, pe care şi-o închipuiesc numai ca o schimbare a vieţii, ei sunt întotdeauna pe picior de luptă între ei, şi mai ales cu insularii din Tonga, pentru a reînoi proviziile de carne omenească. Vai de vasul care naufragiază pe plăjile lor! Nimeni nu e cruţat, iar bieţii marinari cari

cad în mâinile lor, sfârşesc în ceaunele mari anume fabricate, sau pe un grătar uriaş.

Se poate lesne închipui groaza cu care echipajul „Nouei Georgii“ ; privise cum se împotmolea nava, cunoscând prea bine faima sinistră pe care o dobândiseră locuitorii insulei!

După ce trecuse primul moment de groază, căpitanul Hill deveni din nou omul de acţiune, hotărît la toate şi gata de orice.

Asigurându-se că „Noua Georgie“, ocrotită de stratul de uleiu care oprea avântul impetuos al valurilor, nu risca deocamdată nici un pericol, porunci să se transporte la babord toate obiectele grele care se aflau pe covertă, pentru a o înălţa puţin şi a uşura o ridicare din partea opusă. Apoi, ordonă să se deschidă camera cu arme şi să se transporte pe punte puştile, pistoalele, săbiile, topoarele şi micul tun semnalizator, care fu prevăzut cu o mitralieră. Dupăce termină preparativele de apărare, chemă pe naufragiat, care între timp nu părăsise prora şi părea cufundat în studierea coastei insulei care, odată cu ivirea zorilor, începea să se profileze tot mai vizibil.

— Ce-ai face în locul meu? întrebă căpitanul.

Naufragiatul privi puntea vasului, şi valurile care se pierdeau atingându-se de pereţii vaporului, încreţi de două-trei ori fruntea, apoi zise:

— Aşi aştepta fluxul cel mare, pentrucă fluxurile obişnuite sunt slabe în Oceanul Pacific.

– Mi-e teamă că avem de aşteptat patru zile.

– Când credeţi că vom avea un flux mare?

– Sâmbătă la miezul nopţii; astăzi e Marţi. Crezi că aruncând ancora la pupă şi ungând vasul, am putea porni?

– Nu cred, pentrucă ne aflăm pe un fund stâncos. Dacă ar fi vorba numai de un strat de nisip, am putea urni corabia; dar aceste stânci sunt cu toate de natură coraliferă sau vulcanică, şi foarte primejdioase.

– In acest timp sălbatecii ne-ar lăsa în pace?

– Nu aţi auzit strigătele lor? Erau strigăte de război, şi veţi vedea că de îndată ce marea se va potoli, vor veni pe bărcuţe.

– Şi astfel le voi veni de hac. Cunosc şi eu pe sălbatecii Marelui Ocean, şi am fost atacat de multe ori de ei, dar întotdeauna am ieşit biruitor.

– Fiţi cu luare aminte, domnule, pentrucă Figienii sunt foarte curajoşi şi foarte şireţi. La început nu vor întrebuinţa forţa; vor căuta să vă câştige încrederea, pentru a se urca pe bord; vă vor face oferte de pace, şi vor aduce chiar daruri şi alimente. După aceasta însă, vor ataca echipajul pe la spate, şi dacă nu vom şti să ne apărăm, vom fi pierduţi.

– Fii sigur, Bill că nimeni nu va pune piciorul pe vasul meu. Acum să ne ocupăm de tovarăşii tăi. Unde crezi să-i găseşti?

– Nu aşi putea spune. Poate că sunt în interiorul

insulei, adăpostiți în munți, sau poate s'au ascuns în vreun golf.

– Cum i-am putea înștiința de sosirea noastră?

– Avem un tun pe bord; porunciți să se tragă câteva salve.

– Le vor auzi?

– Așa nădăjduiesc, domnule! dacă mai sunt în viață, vor înțelege că un vas a acostat pe aceste locuri, și se vor grăbi să iasă în întâmpinarea noastră. Dacă nu obținem niciun rezultat vom întreba pe indigeni; și când vasul va fi din nou în stare să plutească, vom face înconjurul insulei, trăgând salve de tun.

– Să așteptăm mai întâiu zorile, și pe urmă pornim la lucru, spuse căpitanul. Intre timp, să pregătim apărarea, pentru a primi așa cum se cuvine pe acești mâncători de oameni!

Liniștea domnind în jurul vasului, care nu simțea decât o ușoară ondulațiune către pupă, căci prora era impotmolită, îngădui să se înceapă lucrările de apărare.

Căpitanul Hill, care mai avusese deseori de luptat cu sălbatecii, adună toți marinarii și porunci să se ridice lângă catartul din spate și catartul din mijloc, adică aproape de proră și de pupă, două baricade, pentruca vasul să poată fi mai ușor apărat în cazul unui atac, și asediatorii să poată fi prinși între două focuri. In aceste adăposturi, strânse apoi toate armele și așeză tunul, prevăzut ca o mitralieră pe bord.

Nemulțumindu-se numai cu atât, porunci să se aducă

pe punte două coşuri pline cu sticle goale, care urmau să fie sparte, şi astfel să rănească tălpile picioarele asediatorilor, care umblau desculţi.

După ce sfârşi cu toate aceste preparative, aşteptă zorile.

Cerul se lumina din ce în ce mai mult, vântul se potolea şi marea se liniştea. Valurile continuau să se lovească furioase în jurul stratului de uleiu şi al stâncilor, dar în larg se vedeau că aleargă cu o viteză redusă şi că nu se mai ridicau la înălţimi mari.

In puţine ore, uraganul avea să se potolească deabinelea. Cu toate că acest lucru bucura pe căpitanul Hill, care se temea de oscilaţiunile neîncetate, pe de altă parte, echipajul se temea că odată cu liniştirea elementelor, sălbatecii vor profita pentru a porni pe mare cu bărcile.

Către orele cinci, o rază de lumină, trecând prin stratul de nouri, lumină marea şi insula, care acum apărea întreagă, cu munţii săi înalţi, cu pădurile sale, cu văile sale verzi şi golfurile azurii.

Echipajul descoperi, nu fără emoţie, vreo sută de sălbateci înarmaţi, cu lăncii, adunaţi pe plaja cea mai învecinată.

Cei mai mulţi din ei erau de culoare neagră, înalţi şi bine legaţi, cu un păr bogat şi creţ. Unii din ei purtau turbane împodobite cu scoici şi cu dinţi de balenă, semn distinctiv al căpeteniilor triburilor sau al războinicilor vitejii; cu toate acestea cu toţi aveau şoldurile

strânse de o fâşie de stofă, ale cărei extremităţi cădeau în faţă. După lungimea acestei extremităţi se puteau cunoaşte personagiile cele mai importante; se spune că numaî regele şi căpeteniile au dreptul să o lase să atârne până la pământ.

In mijlocul acestui grup, căpitanul deosebi şi câteva femei, pe care le recunoscu după brâul lor cu fireturi, numit „*lika*", şi care măsoară la fete abea douăzeci de centimetri, în timp ce la femeile măritate coboară până la genunchi. Păreau tot atât de întărîtate ca şi bărbaţii lor, şi întindeau pumnii către vas, rostind cuvinte, care după Bill, păreau a fi ameninţări îngrozitoare.

Câţiva bărbaţi aruncară lăncii, dar vasul fiind la o depărtare de câteva sute de metri ele căzură la mijlocul drumului.

— Căpitane, spuse naufragiatul, care părea să fie tot atât de neliniştit ca şi ceilalţi, porunceşte să se tragă o salvă de tun, pentruca nemernicii ăştia să vadă că avem arme puternice.

La un semnal al căpitanului, fochistul se urcă pe punte, şi trase cu mitraliera în arborii de pe coastă.

In faţa acestor detunături, şi mai ales la auzul şuerăturilor numeroaselor proectile, insularii se potoliră ca prin farmec. La început părură surprinşi, cu toate că cunoşteau cu siguranţă efectele armelor cu foc, mici sau mari, apoi aruncară la pământ armele şi înălţară mâinile, făcând gesturi prietenuase.

— Canaliile, mârâi naufragiatul.

Apoi se ridică şi păru să asculte cu multă atenţie.

– Ce asculţi? întrebă Miss Anna.

Bill se întoarse către ea, cu obrazul schimbat.

– Nu aţi auzit nimic? întrebă el neliniştit.

– Strigătele sălbatecilor şi nimic altceva.

– Eu am auzit o împuşcătură îndepărtată! exclamă el. Nu mă înşel!

– Şi eu am auzit o detunătură îndepărtată de puşcă, zise Asthor.

– Nu cumva sunt tovarăşii dumitale? întrebă căpitanul.

– Vă rog să mai trageţi odată cu tunul, domnule.

Fochistul încărcă din nou tunul, ţintind către stâncile insulei, a căror apropiere mări răsunetul.

Intreg echipajul ciuli urechile; dar nimeni nu putu auzi nimic, pentrucă în această clipă se auziră de pe plajă strigăte ascuţite, şi toţi sălbatecii dispărură repede în dosul pădurei.

– Ce s'a întâmplat? întrebă Miss Anna pe naufragiat.

Acesta, în loc să răspundă, se năpusti către babord şi se căţără pe catart. Din acest loc ridicat el privi îndelung coasta, încercând fără îndoială să afle motivul fugii atât de precipitate a sălbatecilor.

– Vezi ceva? îl întrebă căpitanul, după câteva clipe de aşteptare.

Nu, domnule, răspunse naufragiatul. Pădurile mă împiedecă să văd în depărtare.

– Nu vezi nicio barcă?

– Niciuna, căpitane.

– Vrei să mai trag odată ?

– Nu ar fi rău.

Pentru a treia oară, mica piesă de artilerie făcu să se mişte un strat de aer, şi stâncile repetară sunetul, dar nicio detunătură nu răspunse.

Naufragiatul rămase pe catart câteva minute, scrutând cu atenţie plăjile insulei, apoi murmură.

– Dacă ei sunt pierduţi, sunt şi eu pierdut.

Făcu un gest de furie, şi în ochi i se aprinse o lumină înspăimântătoare.

Când se înapoie pe punte, îşi regăsise calmul ; fruntea lui, totuşi, era brăzdată de o cută adâncă.

– Ce se aude? întrebă căpitanul.

– Nu am mai auzit alte detunături.

– Dar cum explici fuga sălbatecilor ¿

– Poate că s'a întâmplat ceva pe insulă, şi nu aş vrea...

– Ce?

Ca acest lucru să se fi întâmplat tovarăşilor mei. Am o presimţire rea.

– Te temi că au fost făcuţi prizonieri, tocmai acum când suntem aici?

– Acea detunătură izolată de puşcă mă face să cred aceasta.

– Asta nu ne împiedecă să-i salvăm totuşi, spuse Anna cu însufleţire. Cu niciun chip nu vom lăsa ca sălbatecii să sfâşie pe aceşti nenorociţi.

— O barcă, strigă în acea clipă un marinar, arătând spre coastă.

Toate privirile se îndreptară către locul indicat, şi văzură îndreptându-se către vas o barcă grea, scobită din trunchiul unui arbore uriaş.

Douăzeci de sălbateci, pe jumătate goi, înarmaţi cu lăncii grele, vâsleau cu înfrigurare, în timp ce la pro- ră stătea în picioare un om înalt, cu un turban pe cap şi cu o barbă roşie şi stufoasă.

In scurt timp, barca traversă stratul de uleiu şi a- junse sub tribordul vasului. Atunci omul cu turban înălţă capul către echipaj şi întrebă în limba sa:

— Ce caută pe aci străinii?

Bill se aplecă peste bord şi răspunse în acelaş graiu:

— Căutăm pe oamenii albi naufragiaţi pe această insulă acum câtva timp şi care s'au refugiat în pădure.

Căpetenia îl privi cu doi ochi ce reflectau lumini sălbatece; apoi izbucni într'un hohot de râs.

— Regele nostru este pe patul de moarte, strigă el, şi oamenii pe cari îi căutaţi îi vor face excortă de o- noare încă din viaţă; pe voi însă, vă vom mânca!

Acestea fiind zise, barca vină şi se îndepărtă cu iu- ţeala săgeţii.

Naufragiatul răspunse cu un gest de furie.

X

Un rege îngropat de viu

Cu siguranţă că nu există în lume un popor care să se teamă mai puţin de moarte ca Figienii.

Am spus mai sus că pentru locuitorii arhipelagului Figian, moartea nu este altceva decât o schimbare adusă vieţii, pentrucă în sufletele lor stă adânc înrădăcinată convingerea că îndată ce părăsesc acest pământ, îi aşteaptă învierea ; nu am spus însă până unde merg cu această credinţă.

Când un om crede că a trăit destul pe această insulă, nu găseşte ceva mai bun de făcut decât să roage pe un prieten credincios să-l gâtuie. Prietenul îi îndeplineşte această rugă cu cea mai mare bunăvoinţă.

Un om se simte bolnav ? Cere să fie gâtuit, pentru a nu se prezenta în faţa *Marelui Spirit* în agonie sau sleit de puteri. Moare un copil ? Mama îl urmează, lăsându-se gâtuită de soţ, pentrucă e încredinţată că micuţul va mai avea nevoie de ea pe lumea cealaltă. Doi prieteni nu vor să se despartă ? Când unul din ei

moare, celălalt se pregăteşte să-l urmeze în groapă. lăsându-se ucis !... Doi iubiţi se îndrăgesc, dar nu se pot căsători din pricina deosebirii de castă ? Atunci roagă pe tatăl lor, sau pe socru, sau pe oricine altul, să le răpească viaţa, pentru a se uni în viaţa de apoi.

Când un tată a îmbătrânit şi e bolnav, fiii lui îl vestesc că a trăit prea mult, că a sosit clipa să părăsească acest pământ păcătos, şi îl gâtuie sau roagă pe altcineva să-l gâtuie, cu cel mai mare respect.

Când regele e bătrân sau bolnav, populaţia îi aduce la cunoştinţă că a sosit momentul să lase tronul fiului său mai mare, şi se pregăteşte să-i facă funeralii pompoase, sărbătorind în acelaş timp pe urmaşul său. Bietul despot de ieri, trebuie să primească de bine, de rău, voinţa supuşilor săi, şi se lasă dus la mormânt, cu deosebirea că, pe când ceilalţi sunt înmormântaţi morţi, el e dus la groapă încă în viaţă !....

Această înmormântare a unui om viu, care ar mai putea trăi câţiva ani, se face cu ceremonii speciale, cum se cuvine unei fiinţe puternice.

Prima lui soţie, care din păcate nu-l poate urma în această mare călătorie, pentrucă obiceiurile curţii îi interzic aceasta, pictează pieptul şi braţele bietului despot cu o culoare neagră care se obţine dintr'un fel de nucă, numită „*aluzzi*“ ; apoi îi încinge picioarele şi şoldurile cu un fel de ţesătură albă, numită „*masi*“, care se scoate din fibrele unui fel de dud cultivat în toate insulele Oceanului Pacific.

După ce s'au făcut toate preparativele, mortul e transportat la mormânt cu mare alaiu ; dar înainte de a fi aruncat în groapă, se aruncă înăuntru, gata strangulaţi, doi sau trei din cei mai viteji războinici, ca să-i slujească de escortă şi să arate *Marelui Spirit* că e vorba de o căpetenie. Mai sunt aruncate de asemeni şi câteva femei, care îl vor sluji în viaţa cealaltă.

Aceste obiceiuri, care nu pot înflori decât în minţile antropofagilor, ar părea ciudate şi chiar de necrezut, atât sunt de înspăimântătoare. S'ar putea crede chiar că ele sunt inventate de fantezia scriitorilor sau a marinarilor, dacă navigatorii care au vizitat de mai multe ori arhipelagul, nu le-ar fi văzut cu ochii lor. Misionarii, care în aceşti ultimi ani au străbătut în lungul şi în largul acestor insule, au depus toate străduinţele pentru a stăvili aceste sălbătecii, şi în parte au reuşit în munca lor ; dar nu a trecut mult timp de când preotul catolic Thomas William a trebuit să asiste la înhumarea regelui Somo-Somo, unul din sălbatecii cei mai valoroşi, care domnea la Nasima şi care a fost transportat la groapă, cu toate că era grav bolnav, încă de viu. Impreună cu el au fost conduse la groapă şi câteva femei, care fuseseră mai întâiu gâtuite, şi care aveau să-i ţină de urât în viaţa cealaltă ! Şi misionarul, înspăimântat şi neputincios, pentrucă toate sforţările sale pentru a opri aceste funeralii s'au dovedit zadarnice, a fost obligat să audă pe bătrânul rege tuşind, în timp ce era acoperit cu pământ !

Ştirea sinistră purtată de sălbatecul din barcă, produsese, după cum e lesne de închipuit, un sentiment dureros tuturor oamenilor din echipaj, pentrucă toţi cunoşteau obiceiurile acestor mâncători de oameni.

Pe deoparte, nenorociţii naufragiaţi ai vasului englez, pe care echipagiul spera să-i găsească liberi şi să-i salveze, fără să facă uz de arme, urmau să fie jertfiţi pentru a servi de escortă regelui muribund, care pleca în călătoria din care nu avea să se mai întoarcă, şi pe de altă parte „Noua Georgie“ era gata să fie asaltată, fără să mai poată nădăjdui că se va putea îndrepta spre larg.

Câteva clipe domni pe bordul vasului o tăcere adâncă ; după aceasta, căpitanul Hill, care era un om energic şi hotărît, spuse :

— Să nu pierdem curajul. Suntem puţini, e adevărat, dar viteji, şi ştim ce înseamnă primejdia ; avem arme, praf de puşcă şi câteva topoare.

Nu trebuie să ne temem de aceşti sălbateci. Spune, Bill, ce mă sfătuieşti să fac ?

Naufragiatul, care privea insula cu ochi de foc, fu cuprins de o mare mânie şi se întoarse cu repeziciunea unei fiare. Nu mai era omul de înainte, rece şi liniştit ; era palid şi pe faţa lui puteai citi furia şi ura înfricoşetoare care-l stăpâneau.

— Ce vă sfătuesc să faceţi ? zise el cu vocea înăbuşită. Dumneata crezi că eu însumi ştiu ce să faci ?

— Tu cunoşti insula şi pe insulari mai bine decât

mine, şi ai putea să-mi dai sfaturi preţioase. Crezi că am putea salva pe tovarăşii tăi ?

O scânteere de bucurie lumină ochii lui Bill.

– Vreţi să-i salvaţi ? întrebă el, schimbând tonul.

– Dacă e cu putinţă, sunt gata să încerc.

– Da, e cu putinţă ; dar trebuie să recurgem la forţă şi să ne luptăm cu sălbatecii.

– Ai vreun plan ?

– Poate că da, răspunse Bill după câteva clipe de gândire.

– Spune-mi-l şi mie.

– Deocamdată „Noua Georgie" nu e în primejdie ; de lucru acesta sunt sigur. Până ce nu se sfârşeşte ceremonia înhumării, niciun sălbatec nu va veni să ne neliniştească, pentrucă nici unul nu va părăsi sărbătorirea nouei domnii. Avem aşa dar timp să lucrăm, fără să ne temem de un atac pe neaşteptate...

– Urmează, zise Miss Anna.

– Iată planul meu : diseară, după apusul soarelui, vom lăsa vasul în paza a şase oameni hotăriţi la orice, şi vom debarca într'un golf mic, cunoscut numai de mine. Printr'o potecă pe care sălbatecii nu o ştiu, vom traversa pădurea şi vom merge să stăm la pândă în apropierea satului regelui muribund. Când va începe ceremonia funebră, le vom cădea în spate, vom răpi pe tovarăşii mei şi vom fugi din nou către golf. Dacă sălbatecii, după ce-şi vor fi revenit în fire, vor căuta să atace vasul, vom răspunde astfel, încât îi vom potoli pentru mult timp.

– Foarte bine, vom face această încercare.

– Vă urmez şi eu? întrebă Miss Anna?

– Cu neputinţă, fiica mea. Ştiu că eşti curagioasă şi că ştii să mânuieşti arma de foc, dar nu vei putea să ne urmezi prin pădure, cu sălbatecii în spate. Iţi voi da un paznic credincios, şi sunt sigur că Asthor nu va lăsa antropofagii să se apropie.

– Voi face cum vrei tu, tată.

Intre timp, marea se potolise şi coasta era pustie. Căpitanul Hill coborî două din cele mai mari bărci ale sale, pe care le înarmă cu două puşti mitraliere, cu un mare număr din cele mai bune carabine, cu o provizie bună de praf de puşcă, cu câteva topoare şi merinde, căci încă nu ştia cât timp va ţine această expediţie.

După aceasta, curagiosul căpitan aşteptă noaptea pentru a porni.

La orele zece porunci îmbarcarea.

Imbrăţişă pe Anna, foarte mişcată de această despărţire, care putea să fie fatală pentru unul sau celălalt, recomandă bătrânului Asthor şi la alţi şase marinari o pază vigilentă, apoi coborî în barcă.

Cei treizeci de marinari sortiţi să ia parte la această îndrăzneaţă expediţie îşi ocupaseră de acum locul în şalupe, luând şi alte arme şi nemai aşteptând decât un semnal pentru a începe să vâslească.

– Fii cu băgare de seamă, Asthor, zise căpitanul înainte de a porni în larg. Iţi încredinţez pe fiica mea,

cea mai scumpă comoară pe care o am pe acest pă-mânt.

– Mă voi lăsa ucis, dacă va fi nevoie, dar o veți găsi în viață, domnule, răspunse bătrânul lup de mare.

Căpitanul salută pentru ultima dată pe Anna, care plângea sprijinită de babord, apoi ordonă plecarea.

Cele două șalupe, făcând cât mai puțin sgomot cu putință, și ocrotite de întunerec, se îndepărtară, oco-lind stâncile, și îndreptară prora către sud.

Naufragiatul, care se așezase la cârma celei mai mai mari, arăta drumul, indicând vâslașilor stâncile periculoase. Din când în când, le poruncea să se o-prească și cu ochii săi, care și noaptea străluceau, scruta împrejurimile insulei, vrând să se asigure că nu erau urmăriți.

După mai bine de o jumătate de oră, Bill conduse șalupa către coastă și ocolind o stâncă, lovită cu vio-lență de valuri, intră într'un mic golf retras, înconjurat de o pădure de bananieri, arbori uriași cu trunchiuri groase de treizeci de metri, și cu mult frunziș, în stare să ocrotească, prin umbra sa, peste patru sute de oa-meni.

– Opriți, comandă naufragiatul.

Vâslașii se opriră la zece sau la doisprezece metri de mal, și neștiind despre ce era vorba, apucară armele.

– Ce s'a întâmplat? întrebă căpitanul Hill, care a-jungea cu a doua șalupă.

– Ascultați!

Cu toţii tăcură şi ciuliră urechile, reţinându-şi până şi răsuflarea.

In depărtare se auzeau strigăte sălbatice la care se adăugau uneori sunete ciudate, ce păreau produse de învelişul unui vas. Căpitanul păli şi inima i se strânse.

– Atacă vasul? întrebă el.

– Nu, zise Bill. Aceste strigăte nu vin dinspre mare, ci din partea satului. Sau a murit Vabanuho, sau s'a întâmplat ceva grav.

– Cine este Vavanuho?

– Este regele pe care trebuiau să-l îngroape.

– Să debarcăm.

Cele două şalupe acostară pe plajă şi se opriră pe un strat gros de nisip. Cincisprezece oameni înarmaţi cu puşti şi cu pistoale debarcară la picioarele marilor bananieri, ale căror rădăcini se întindeau până în apă. Bill puse să se arunce peste şalupe, o cantitate mare de crengi şi de frunze, ca să nu fie descoperite, apoi pornind cu drapelul în mână, pătrunseră îndărătul umbrei proiectate de arborii uriaşi.

Parcurseră abia şapte sau opt paşi, când Bill se opri brusc, punând puşca la ochi.

– Ai văzut ceva? întrebă căpitanul Hill.

– O umbră a trecut poteca.

– Asta-i bună! exclamă în aceeaşi clipă o voce. Bill, tu aici! Visez sau nu mi-e bine?

XI

Tovarăşii lui Bill

Un om ieşi din dosul unui tufiş şi înaintă către mica coloană, oprindu-se din când în când pentru a-şi freca energic ochii, ca şi cum s'ar fi temut să nu se înşele.

Dar ce om! era înalt, slab ca şi cum nu ar fi mâncat de trei săptămâni, osos, palid, o barbă stufoasă, roşiatică, îi înconjura bărbia, îi acoperea umerii, care lăsau să se vadă oasele, atât erau de uscaţi.

Câteva fâşii de pânză, care aduceau oarecum cu o cazacă, şi o pereche de pantaloni găuriţi, acopereau acest corp slăbănog, plin de vânătăi.

— Tu eşti, Bill? repetă nenorocitul.

— Mac Bjorn! exclamă naufragiatul. In ce hal te găsesc!

— Puţin cam slăbit, nu zic nu, dar încă în viaţă, în ciuda nelegiuiţilor de antropofagi, care ar fi dorit să fiu acum mort. Dar... nu eşti singur, pe cât se pare.

— Mulţumeşte înainte de toate acestui domn, căpi-

anul Hill, comandantul vasului „Noua Georgie“, care a venit tocmai aici pentru a vă salva pe toţi.

Omul slab se înclină respectuos şi spuse:

– Vă mulţumesc, domnule, în numele tuturor tovarăşilor mei care vor fi fericiţi să vă vadă, bineînţeles dacă mai sunt în viaţă.

– Pentru ce spui „dacă mai sunt în viaţă“? întrebă căpitanul, după ce răspunse salutului lui Mac Bjorn.

– Dacă nu vă grăbiţi, va trebui să-i căutaţi în groapa regelui.

– Sălbaticii noştri sunt harnici, nu glumă.

– Sunt prizonieri? întrebă Bill.

– Cu toţii.

– Dar cum se face că tu eşti liber?

– Eh! Eh! exclamă naufragiatul râzând. Mă legaseră burduf; dar sunt atât de slab, încât am reuşit să mă strecor printre frânghii şi s'o iau la sănătoasa.

– Şi nu te-au urmărit? întrebă căpitanul.

– Ba da, dar am picioare lungi şi trupul sprinten, şi m'am ascuns repede în pădure.

– Cât e de când ai fugit?

– Nu e mult timp.

– Aşa dar, strigătele pe care le-am auzit...

– Erau strigăte de furie. Antropofagii şi-au dat seama de fuga mea, pe când eram departe, şi au dat alarma...

Dar acum nu mă mai sinchisesc de mizerabilii ăştia. Şi... unde este Sangor; nu îl văd. Plecaşi doar cu el.

– A murit, răspunse Bill, cu un gest de ură. Cei-lalţi sunt toţi în viaţă?

– Da, trăiesc, dar sunt într'o stare de plâns, subţiri ca beţele şi atât de slabi încât nu se pot ţine pe pi-cioare, căci nu au mâncat nimic de două zile.

Se pare, glumi el, că sălbatecii vor să-i trimită pe lumea cealaltă cu stomacul gol şi cu o mare doză de poftă de mâncare. Ce vreţi? Obiceiuri de antropofagi.

– Te simţi în stare că ne conduci până în sat? îl întrebă căpitanul?

– Nădăjduiesc, dacă îmi daţi voie să ronţăi ceva şi să trag o duşcă de ţuică sau de coniac.

Un marinar îi oferi propria lui gamelă, în timp ce un altul îi umplea buzunarele cu biscuiţi, iar un al treilea îi dădu o cutie de peşte conservat.

Naufragiatul apucă lacom gamela, şi din trei înghi-ţituri o dădu gata.

Pe cinstea mea, acest wisky e minunat, spuse el plescăind din limbă. Să mergem acum, sau va fi prea târziu; tăceţi însă chitic şi deschideţi bine ochii.

Într'o mână apucă un topor şi în cealaltă un pistol; îşi strânse zdrenţele, infăşurându-şi trupul slăbănog, şi porni la drum, având în dreapta lui pe Bill, care îi şoptea la ureche cuvinte pe care căpitanul nu izbutea să le înţeleagă, cu toate că se afla numai la o depăr-tare de câţiva paşi.

Cerea doar lămuriri suplimentare, sau era vorba de ceva grav? Mac Bjorn, omul schelet, nu răspundea,

dar îl vedeau mişcând din cap ca şi cum ar fi aprobat cele ce i se spuneau ; cine l-ar fi privit mai bine, ar fi observat în ochii lui mici, înfundaţi în orbitele osoase, priviri ciudate, şi ar fi văzut că pe buza lui uscată de căldură, apărea din când în când un surâs batjocoritor.

Mergând cu prevedere, cu urechile ciulite şi cu ochii bine deschişi, mica trupă ajunse după o oră într'un luminiş din dosul pădurii. Mac Bjorn opri cu un gest pe marinarii cari îl urmau.

Işi plecă urechea la pământ, pentru a culege mai bine sgomotele, respiră de mai mai multe ori, ca un câine care adulmecă vânatul, apoi întorcându-se către căpitan, care îi urmărea fiecare gest, zise :

- Suntem lângă sat. Dacă trecem de acest luminiş, ajungem în spatele ultimelor colibe.

- Unde sunt tovarăşii noştri ? îl întrebă Bill

- Intr'o colibă, în dosul palatului regal.

- Sunt păziţi de mulţi războinici ?

- Da, de vreo douăzeci, înarmaţi cu lănci şi măciuci grele.

Dacă năvălim noaptea asta în sat, crezi că i-am putea scăpa ? întrebă căpitanul.

- Nu cred, pentrucă prizonierii sunt bine păziţi şi legaţi cobză, şi înainte de a ajunge la ei, am fi descoperiţi de canibali.

Ar fi mai bine să aşteptăm momentul în care va începe ceremonia funebră, pentrucă atunci populaţia va

fi dezordonată. Atacul nostru neaşteptat va provoca o panică generală, femeile şi copii vor produce o turburare, de care vom profita pentru a goni pe aceşti netrebnici şi a salva pe prizonieri. Urmaţi-mă.

Mac Bjorn, cari cunoaştea drumul mai bine ca Bill, se puse în capul coloanei şi se îndreptă spre nord, cu multă prevedere, evitând să calce pe ramurile copacilor şi oprindu-se din loc în loc, pentru a asculta dacă în pădure domnea linişte.

După cinci sute de paşi părăsi pădurea de banani şi se îndreptă către o alta mai deasă, formată din minunaţi „*artocarpi*“, arbori care dau fructe mari, cu coaja aspră, conţinând un miez gălbui şi din care când e copt se face pâine. Intr'adevăr, aceste plante, mai sunt numite şi arbori de pâine, cu toate că miezul acestui fruct se aseamănă mai curând cu cartoful decât cu făina.

Mac Bjorn străbătu şi această pădure sdrelindu-se de plantele agăţătoare care se urcau pe trunchii copacilor, şi se opri în faţa unui tufiş uriaş.

– Priviţi acolo, în dosul crengilor, zise el adresându-se căpitanului.

Hill se ridică în vârful picioarelor, dădu la o parte câteva crengi pentru a vedea mai bine, şi descoperi, la aproape două sute de metri, un şir dublu de colibe, ale căror forme semănau cu stupurile de albine, dar mai mari şi păzite de câte un gard dinţat.

Focuri numeroase ardeau dealungul şoselei.

La lumina flăcărilor, văzu grupuri de sălbateci cari

mâncau în pragul caselor ţinând în pumni lăncile lor, cu vârful din os sau de fier, şi ghioagele lor grele numite pe drept cuvânt „*spărgătoare de capete*“.

Aţintindu-şi privirea, căpitanul descoperi ceva mai departe o colibă mare, pe al cărei acoperiş fâlfâia o pânză ce ţinea loc de steag, înfiptă în creanga unui copac, şi în jurul căreia se îngrămădea o mulţime de oameni, mergând încolo şi încoace cu însufleţire.

– Aceasta e coliba regală, şopti la urechile căpitanului, Mac Bjorn.

– Regele a murit?

– Ieri dimineaţă mai era în viaţă, şi nu mi se părea atât de bolnav încât să moară atât de repede. Ba sunt sigur că dacă l-ar lăsa să trăiască, ar mai duce-o câţiva ani.

– Este mulţumit că va fi îngropat de viu?

– Nu pare disperat, ba chiar îşi încurajază fiul, care îşi smulge părul de disperare.

– Moştenitorul lui?

– Intocmai.

– Şi de ce, mă rog, scumpul lui fiu nu împiedecă înhumarea?

– Pentrucă îşi spune că este mai bine să fie rege decât fiu de rege, şi că tatăl lui a trăit destul.

– Ce neam de nelegiuiţi!

– Obiceiuri de antropofagi, domnule, zise Mac Bjorn fără să arate cel mai mic desgust. Oh! iată că încep se e zorile.

Intr'adevăr se vedea apărând, spre răsărit, o lumină alburie şi stelele începură să păleasca. In câteva minute soarele avea să scânteeze în toată splendoarea lui, pentrucă la această latitudine se poate spune cu drept cuvânt că nu există nici apus, nici răsărit. Când apare soarele, noaptea încetează brusc, şi vice-versa.

Deodată se auziră răsunând prin sat sunetele tam-tamului şi se văzură ieşind din colibe, bărbaţi, femei şi foarte mulţi copii, îmbrăcaţi cu fuste aproape noui împodobite cu dinţi de peşte şi oase de balenă. In jurul colibei regale se înălţară strigăte ascuţite, în mijlocul cărora se deosebeau urlete stridente.

— Sunt nevestele regelui care plâng, zise Mac Bjorn, Cele urîte nu vin, pentrucă nu toate pot fi înmormântate, în timp ce tovarăşii noştri tremură de groază, gândindu-se că vor trebui să însoţească în marea călătorie pe beţivul ăsta de Vavanuho.

— Să nădăjduim că-i vom salva, zise căpitanul! Fiţi gata pentru orice; când voi da comanda, puneţi puşca la ochi şi trageţi în mijlocul mulţimei.

Se făcuse ziuă; soarele, se ridicase deasupra munţilor cari despărţeau insula în două, aurea pădurile şi colibele satului.

Mulţimea devenea din ce în ce mai numeroasă; se vedeau oameni venind din pădurile vecine, în care se ascundeau alte sate, dinspre mare, din munţi ca să se strângă în jurul colibei regale, unde un grup de toboşari făceau să sune tam-tamul.

Deodată se lăsă o liniște adâncă; războinicii se alinia-ră repede, formând o coloană lungă; pornind din co-liba cea mare, se îndreptară către pădurea ocupată de echipajul „Nouii Georgii". In dosul lor venea regele, pe un fel de brancardă, purtată de cei mai viteji răs-boinici ai tribului, care erau împodobiți cu numeroase șiruri de mărgele și aveau mâinile și picioarele tatuate.

Bietul rege era îmbrăcat în haine de mare sărbătoare. Brațele și mâinile îi erau îmbrăcate în fâșii lungi din pănză numită „*masi*", pieptul vopsit în negru cu cu-loarea numită „*aluazzi*", capul îi era acoperit cu o basma roșie împodobită cu o diademă ciudată făcută din scoici, și la gât îi atârnau numeroase șiraguri din oase de balenă.

Să tot fi avut șaizeci de ani. Abuzul băuturilor al-coolice însă și o boală îndelungată îl îmbătrâniseră. Cu toate că știa soarta ce îi fusese hărăzită, părea mulțu-mit și surâdea binevoitor primei sale soții, care îi făcea vânt cu un evantaiu din foi de palmier.

Mac Bjorn și Bill, care-și atintinseră privirea, zăriră în spatele bătrânului rege, înconjurați de mulțime, tovarășii lor, legați cobză, slabi de-ți era mai mare jalea și loviți cu bice, de câte ori se opreau. Lângă ei mergeau zece fete, îmbrăcate cu haine de sărbătoare, legate și ele și care erau sortite să fie omorîte pentru a ține de urât suveranului lor în cealaltă viață; ele nu aveau însă fețele îngrozite ca nenorociții naufragiați, ba

păreau fericite că au fost alese pentru o ceremonie atât de înălțătoare.

— Iată-i, exclamă Bill, care se făcuse galben ca ceara, la vederea tovarășilor săi.

— Îi văd, răspunse căpitanul, care nu-și putu reține un gest de compătimire. In ce hal au ajuns! Dar las'că vor plăti cu vârf și îndesat acești sălbateci mâncători de carne omenească.

Se ridică și puse pușca la ochi. Marinarii îl urmară și țintiră în mijlocul hoardei sălbatece.

— Foc! porunci căpitanul cu vocea tunătoare.

Treizeci de împușcături porniră, într'o singură detunătură.

XII

Atacul Antropofagilor

În urma acestor împuşcături neaşteptate, vreo duzină de oameni căzură la pământ şi se svârcoleau în nisip urlând de durere. O dezordine de nedescris se produse în rândurile canibalilor.

Bărbaţii, femeile, copii şi înşişi războinicii, cari înconjurau brancarda regelui, cuprinşi de o groază nebună şi neştiind cărui fapt să atribue această detunătură fugiră în toate părţile, scoţând ţipete ascuţite, părăsind pe bătrânul rege, care căzuse în nesimţire la pământ, şi pe cele zece femei sortite să piară.

Căpitanul Hill, apucând un topor într'o mână şi un pistol în alta, se avântă către sat strigând:

– Inainte, marinari!

Bill, Mac Bjorn şi marinarii săriră cât ai clipi din ochi peste tufiş şi se năpustiră către sat, urlând cât îi ţineau puterile, pentru a face să crească groaza sălbatecilor şi dezordinea produsă.

Câţiva războinici văzându-i alergând spre rege şi crezând poate că vroiau să-l ucidă pentru a-l mânca

apoi, se întoarseră agitând furioşi măciucile lor grele; dar o nouă încărcătură de gloanţe ajunse pentru a-i pune pe fugă. Cu toate acestea, trei sau patru dintre ei, nimeriţi de împuşcătură fură aruncaţi la pământ.

Căpitanul Hill, Mac Bjorn şi Bill înconjurară pe prizonierii albi, cari păreau uluiţi de acest ajutor neaşteptat, tăiară din câteva lovituri de cuţit frânghiile cu care erau legaţi, şi-i împinseră către pădure strigând:

– Repede, fugiţi, căci de nu va fi prea târziu:

Marinarii, văzând că sălbatecii, cuprinşi de furie în faţa acestui atac prin surprindere şi supăraţi de fuga prizonierilor, se năpusteau la rândul lor, făcură o ultimă sforţare şi o luară repede la sănătoasa.

Când ajunseră înapoi în tufişul des, se îndreptară în mijlocul plantelor înalte, căutând să-şi piardă urma, şi apucară poteca ce duce la mare, cu armele mereu în mână. La urechile lor ajungeau ţipetele sălbatece ale tribului care se năpustise în urma victimelor şi a răpitorilor lor.

– Repede, repede, repetă căpitanul, care se temea să nu i se taie drumul dinspre mare.

– Fugi, Mac Doil; încă un efort, Kigston; lungeşte pasul. Oh Donnel, strigă Bill, împingând din spate pe vechii săi tovarăşi. Noroc, Brown; iuţeşte pasul, Dickens; şi tu, Welker, bagă de seamă să nu cazi.

Bieţii oameni, pe care un şir neîntrerupt de suferinţe şi un post forţat îi făcură să rămână numai cu pielea

şi oasele pe ei, alergau, făcând sforţări disperate, sărind peste plantele ghimpate, gâfâind şi împleticindu-se.

Strigătele din ce în ce mai ascuţite ale sălbatecilor, care păreau să se apropie din ce în ce mai mult ajungeau să le dea curaj, ştiind că de data aceasta scăpaseră dela mormânt, dar că a doua oară nu ar fi putut evita moartea.

La două sute de paşi de mal, doi din aceşti nenorociţi căzură leşinaţi; dar marinarii care veneau în spatele lor, alergând în grupuri strânse, îi apucară de umeri şi cu o ultimă sforţare îi duseră până la barcă!

Cele două şalupe mai erau acolo. Marinarii aruncară în apă frunzele crengilor care le acopereau, împinseră corăbiile în apă şi se îmbarcară.

— In larg! tună căpitanul Hill, când văzu că toţi erau la bord.

Şalupele se îndepărtară în goană, întreptându-se către ieşirea micului golf.

Câţiva sălbateci, din cei mai sprinteni, ajunseră atunci pe mal. Văzând că le fuge prada, începură să strige şi să urle, aruncând asupra echipajului celor două bărci o sumedenie de săgeţi; însă căpitanul, care nu-i pierdea din ochi, culcă la pământ cu un singur glonte pe cel mai îndrăzneţ din toţi.

Alţii, văzând că totul e zadarnic, se îndreptară către pădure, dar alergară mult timp dealungul malului, strigând şi ameninţând.

Cele două şalupe, împinse de vâslele mânuite cu

putere, ajunseră în puţine clipe în larg şi se îndreptară către „Noua Georgie“, a cărei massă apărea distinct în orizontul luminos.

– Dumnezeu să fie binecuvântat ! exclamă căpitanul, când îşi revăzu vasul. Acum nu mă mai tem de sălbateci.

Apoi se întoarseră către prizonierii care se lăsaseră să cadă în fundul şalupei, fiind sleiţi de puteri. Erau cu adevărat şase schelete, care semănau întocmai cu Mac Bjorn ; slabi uscaţi, acoperiţi cu răni şi vânătăi. In ochii lor se citea un şir neîntrerupt de suferinţe şi de mizerii.

Cu toţii aveau părul blond, caracteristic rasei anglo-saxone ; însă, oricât de ciudat ar părea, feţele lor nu inspirau nicio încredere, ochii lor aveau priviri sinistre şi din întreaga lor înfăţişare se desprindea un nu ştiu ce, de făţărnicie şi de bestialitate.

Semnalmente puţin liniştitoare : cu toţii purtau la încheeturile mâinilor şi picioarelor urme adânci, ca acelea care se vedeau pe mâinile şi picioarele lui Bill. Cu toate acestea, căpitanul nu făcu prea mult caz şi crezu că aceste urme erau produse de frânghiile sălbatecilor.

Către opt dimineaţa, cele două şalupe ajunseră lângă stânca care ţinea prizonier vasul „Noua Georgie“.

Anna, Asthor şi marinarii de gardă salutară cu strigăte de bucurie sosirea expediţiei. Căpitanul Hill, sărind primul pe punte, îmbrăţişă de mai multe ori, curagioasa

fată, căreea nu-i fusese teamă să rămână aproape singură pe vas, cu hoardele antropofagilor atât de aproape.

– Nu eşti rănit, tată? întrebă ea.

– Mă întorc teafăr şi ca mine se întorc şi ceilalţi.

– I-aţi salvat pe toţi?

– Pe toţi, Anna: dar sunt cu toţii într'o stare vrednică de plâns.

– Nefericiţii! exclamă tânăra, care se aplecase peste bord. Par adevărate schelete!

– Repede, duceţi-i la infirmerie, zise căpitanul.

Mac Bjorn şi tovarăşii lui, care nu mai erau în stare să facă un pas, fură purtaţi pe braţe şi duşi la adăpost.

Asthor îşi luă sarcina să vegheze asupra îngrijirilor ce trebuiau date şi care, de altminteri, nu aveau să fie nici îndelungate, nici grele, fiind vorba de oameni sleiţi de puteri în urma unor suferinţe nesfârşite, însă robuşti şi care cu siguranţă că aveau să-şi revină după o mâncare bună şi câteva înghiţituri de vin.

Căpitanul ar fi vrut să se ocupe el însuşi de ei; în acea clipă însă, prezenţa lui era trebuincioasă pe punte, pentrucă „Noua Georgie“ era pe cale să fie supusă unei primejdii şi mai grozave

Cât puteai cuprinde cu ochii, plaja se acoperise cu o mulţime de antropofagi, înfuriaţi de atacul brusc şi de răpirea prizonierilor lor. De acolo aruncau blesteme împotriva străinilor, îi sfidau cu urlete care nu mai aveau nimic omenesc, îi ameninţau, învârtind în aer măciucile grele, lăncile lungi şi săgeţile otrăvite.

Se părea că din clipă în clipă întreaga mulţime avea să se năpustească în mare, pentru a se îndrepta către echipajul „Nouei Georgii".

– Este o adevărată armată, zise căpitanul, a cărei frunte se întunecă. Dacă toată această populaţie ne atacă, nu ştiu care ne va fi sfârşitul.

– Prevăd un atac crâncen zise Bill, care părea cel mai neliniştit dintre toţi. Oh! dacă acest vas nu s'ar fi împotmolit !...

– Din fericire suntem gata să-i primim cum se cuvine şi am întărit numărul apărătorilor. Fără îndoială, tovarăşii tăi sunt curagioşi ?

– Nu numai curagioşi, dar şi soldaţi viteji, zise Bill cu oarecare mândrie.

Ei, dar iată corăbiile.

Căpitanul, Anna şi marinarii aruncară privirile către insulă şi zăriră, nu fără emoţie, vreo douăzeci de bărci plecând de pe coasta nordică cu toată viteza.

Căpitanul Hill îşi înalţă trupul şi strigă :

– Fiecare la postul său de luptă !

Apoi, întorcându-se către Anna, care îngălbenise, dar care vroia să pară calmă :

– Fata mea, zise el, cu vocea tremurândă, retrage-te în cabina ta, pentrucă în scurt timp va începe să plouă cu lăncile şi săgeţile canibalilor.

– Dar dacă tu înfrunţi moartea, o voi înfrunta şi eu lângă tine, răspunse tânăra. Nu mă tem tată şi ştii

prea bine că știu să mă servesc de pușcă ca și cel mai bun dintre marinarii tăi.

– Știu, dar voi lupta prost știindu-te expusă proectilelor acestor sălbateci. Dacă vom avea nevoie de un luptător mai mult, îți făgăduesc să te chem pe covertă.

O sărută pe frunte și o conduse într'o cabină dela pupă, unde o și închise. Când se urcă din nou pe punte, sălbatecii se îmbarcau pe corăbii, scoțând strigăte furioase și arătând pumnii, în care țineau lăncile.

Marinarii așezați dealungul pereților vasului, sprijiniți de lemnul catartelor sau ascunși în dosul odgoanelor dela pupă, așteptau atacul, cu pușcile în mână și cu pumnalele și topoarele la brâu. Și naufragiații, cu toată slăbiciunea lor, părăsiră paturile infirmeriei, gata să lupte până la cel din urmă.

– Să vă vedem la luptă antropofagilor! exclamă căpitanul. Ei! Astor, încarcă pușcile și du tunul la proră!

Era și timpul! Cele douăzeci de bărci, în care luaseră loc peste două sute de războinici înarmați cu lănci, măciuci și săgeți, părăsiseră coasta și înaintau cu toată viteza către „Noua Georgie“, care înpotmolită cum era, nu putea face nicio manevră.

Ceilalți sălbateci, cari rămăseseră pe mal, căci nu avuseseră loc în bărci, își încurajau tovarășii cu urlete care se urcau către cer și îți înghețau sângele în vine. Erau nerăbdători să ia și ei parte la luptă. Păreau a fi mai mult de o mie și la fiecare clipă numărul lor era sporit de alții cari veneau dinspre pădure, cum și

de numeroase căpetenii, care se deosebeau prin turbanele lor.

La mijlocul drumului, cele douăzeci de bărci se împărţiră în două coloane, pentru a asalta vasul din două părţi, adică dela tribord şi dela babord.

Căpitanul Hill, care şi în această clipă de grea încercare păstra un calm desăvârşit şi nu pierdea din ochi flotila asediatoare, împărţi pe apărătorii „Nouii Georgii" în două grupuri, dând comanda unuia din ele lui Asthor, bătrânul pilot, care se luptase de mai multe ori cu sălbatecii.

La trei sute de metri, fochistul deschise focul cu tunul, lăsând să cadă peste hoardele sălbatecilor o adevărată furtună de obuze; cu toate că unii dintre figieni fură seceraţi sau grav răniţi, bărcile îşi continuară cursa.

— Curaj! vitejii mei! strigă căpitanul. Foc!

La acest ordin, armele scăpărară, urmate de puştile mitraliere, care aruncau gloanţe, de câte un sfert de kilogram.

Din mijlocul asediatorilor se înălţară urlete de furie şi de durere. Cincisprezece sau douăzeci din ai lor căzură în fundul bărcilor, care fură inundate de sânge, iar mulţi din ei fură aruncaţi în mare; cu toate acestea atacul nu se oprise.

Cât ai clipi din ochi, cele douăzeci de bărci se găseau sub pereţii vasului şi nelegiuiţii aceia de culoare

cafenie, se năpustiră pe bord, urcându-se unii pe spatele altora pentru a ajunge pe pereți, alții agățându-se de odgoane, de plasele de pescuit și de pânzele catargelor, umplând aerul cu strigăte sălbatece și întinzând armele, amenințători.

Căpitanul Hill, naufragiații, Asthor și marinarii se luptau cu energia pe care ți-o dă disperarea, încărcau pistoalele, roteau topoarele, se apărau cu patul puștii, dar toată truda era zadarnică. Zece sălbateci căzură cu capul spart și cu picioarele sau mâinile rupte și pieptul sfâșiat; dar alți zece, alți douăzeci, alți o sută erau gata să-i înlocuiască și se cățărau pe pereții vasului ca o legiune de diavoli, sfidând curagioși moartea, hotărîți să recapete prizonierii și să câștige o friptură bună, de carne omenească.

Cu riscul de-a și ucide proprii săi marinari, căpitanul Hill porunci să fie îndreptat spre mare, tunul și puștile și să fie țintiți asediatorii, care se urcau pe bord; Asthor spărsese sacul cu sticle și împrăștiase cioburile dealungul punților, însă canibalii se năpusteau cu tot focul nimicitor ațintit asupra lor și săreau printre cioburi fără să ia seama la rănile adânci pe care acestea le produceau picioarelor lor goale.

Lupta părea definitiv pierdută când, în mijlocul strigătelor învingătorilor, a urletelor marinarilor și a detunăturilor, se auzi o voce strigând:

— Urcaţi-vă cu toţii pe catarte! căpitane Hill, baricadaţi-vă în cabina fiicei Dvs !... Vasul e salvat!

Apoi Bill, şeful naufragiaţilor cu intenţii sinistre, se avântă de pe punte în calea vasului, de unde se auzeau răgetele tigrilor, înspăimântaţi de aceste sgomote neobişnuite.

XIII

Imblânzitorul de tigri

Victoria canibalilor era definitivă. Atacul lor furios şi neîntrerupt, lăncile lor, măciucile lor grele şi numărul lor, de aproape douăzeci de ori mai mare decât al apărătorilor, triumfaseră, asupra vitejiei şi armelor de foc ale oamenilor albi.

Marinarii, după ce dăduseră dovadă de un curaj nemaipomenit şi după ce pierduseră pe şase din al lor în toiul masacrului, neputincioşi de a mai stăvili furia duşmanului şi temându-se să nu fie măcelăriţi pe punte, se grăbiră să asculte ordinul dat de Bill şi să se urce pe catarte, unde găseau un adăpost mai uşor de apă- rat, în timp ce căpitanul Hill, după ce reuşi să-şi cro- iască un drum prin hoarda asediatorilor, prin lovituri de topor, se retrăsese în grabă în cabina Annei, închi- zând-o şi baricadând deschizătura calei, pentru a în- târzia coborîrea antropofagilor.

Invingătorii, cu toate că fuseseră reduşi la o treime din numărul lor, şi zăceau în lacuri de sânge pe punte

celebrau victoria lor cu urlete puternice, cărora le răspundeau războinici îngrămădiţi pe plajă. Era anunţul că vasul fusese învins şi friptura de carne omenească câştigată !...

Cu toate acestea, praznicul avea să mai întârzie pentrucă marinarii se mai apărau de pe înălţimea catar-telor şi răspundeau strigătelor de victorie cu încărcă-turi ucigaşe, ce aruncau la pământ pe mulţi dintre ei.

Canibalii însă nu se înspăimântară numai pentru atât şi atacară furioşi catartele, încercând să se urce pe ele; lupta nu era egală, şi avea să-i coste mult sânge. Fiecare om care încerca să urce, era coborît pe punte cu un glonte în corp şi în cădere îşi tăia picioarele şi braţele sau îşi spărgea ţeasta.

Înţelegând până la urmă că nu vor reuşi să ajungă pe apărători atât timp cât aceştia mai aveau provizii de gloanţe şi de praf de puşcă, sălbatecii schimbară tactica şi asaltară catartele cu topoarele găsite pe punte. Dacă tăiau catartele, îşi ziceau, marinarii aveau să cadă ; totul se rezuma la o chestiune de câteva minute, poate un sfert de oră.

Marinarii se socoteau pierduţi, când se auzi din nou vocea lui Bill, din adâncimea calei:

– Hai, tigrule! striga el, râzând. Inainte, oiţa mea! Colo sus ai să găseşti o straşnică mâncare!

O clipă după aceasta, un tigru enorm, cel mai mare din cei doisprezece cari se găseau închişi între gratii,

Canibalii fugeau speriaţi la vederea tigrului

se năpusti din încăperea calei, căzând în mijlocul sălbatecilor îngroziți.

La început, tigrul păru să fie surprins că se află într'o tovărășie atât de numeroasă; apoi, asmuțit de mirosul de sânge care inunda puntea vasului și ascultând de instinctele sale sălbatice, înaintă către asediatori răcnind înspăimântător. Cu două lovituri de labă doborî doi oameni, apoi se năpusti asupra altora, făcând salturi uriașe.

Văzând acest animal atât de puternic și atât de sălbatec, canibalii care nu știau cărei rase aparține, căci până atunci nu mai văzuseră așa ceva, fură cuprinși de o groază superstițioasă, care crescu și mai mult când își dădură seama că fiara dobora pe toți cei întâlniți în cale.

Fu o goană generală. Inebuniți de spaimă, se aruncau în mare, căzând peste tovarășii lor care se aflau în bărci, lăsând până și armele. Vâslașii, cuprinși și ei de panică, apucară repede vâslele și porniră în grabă spre coastă, fără să se oprească spre a culege pe înnotătorii care scoteau strigăte de groază, închipuindu-și că acel animal ciudat îi va urmări și în apă.

In câteva clipe, pe puntea vasului nu mai rămase niciun sălbatec viu. Tigrul începuse să sdrobească țestele celor răniți și acum umbla în lacul de sânge, hrănindu-se cu carne omenească.

– Ura! Ura!... strigară marinarii de pe catarte. Trăiască Bill!

Atunci capacul prorei, care dădea în sala marinarilor, se dădu la o parte şi naufragiatul îşi făcu apariţia ţinând în mână un topor. Văzând puntea pustie, inaintă repede către tigru, care sfâşia tocmai între fălcile sale puternice, picioarele unui sălbatec.

— Bill!... Bill! strigară marinarii. Ia seama la tigru!...

Naufragiatul înălţă umerii cu dispreţ şi înaintă mai departe spre tigru, care înălţase capul, mârâind înăbuşit.

— Pleacă! zise Bill, arătându-i cu un gest energic deschizătura calei.

Tigrul rămase nemişcat, fixându-l cu doi ochi de foc. Oricare altul s'ar fi grăbit să fugă din faţa acestei fiare atâţate de mirosul sângelui, însă Bill, dimpotrivă, îşi urmă mai departe drumul.

Ciudatul om părea transfigurat. Trăsăturile lui trădau o energie neînfrântă şi o voinţă de neînvins, şi ochii lui păreau că resfrâng scântei.

Se opri la trei paşi de tigru, care continua să mârâie, şi arătându-i din nou capacul calei, repetă cu o voce ciudată:

— Pleacă!...

Atunci echipajul văzu de pe catarte, o scenă pe cât de neaşteptată, pe atât de uimitoare. Fiara sălbatecă îşi încovoie spatele puternic, aplecă capul ca şi cum nu ar fi putut înfrunta acea privire a ocnaşului şi se îndreptă spre deschizătură, coborând în cală.

Cu braţul mereu întins, Bill o urmă, coborî în pântecul vasului, în spatele fiarei, şi în curând se auzi un

sgomot de fiare, după care naufragiatul se întoarse din nou pe punte,

– Puteţi coborî, spuse el echipajului. L-am închis în cuşcă.

Apoi se îndreptă către pupă şi chemă pe căpitanul Hill, care se pregătea tocmai să urce, urmat de Anna.

– Unde sunt sălbaticii? întrebă cu teamă Americanul, văzând puntea goală.

– Au fugit, răspunse Bill cu o voce liniştită.

– Ai dat drumul tigrilor?

– A fost îndeajuns unul, pentru a pune pe fugă pe antropofagi.

– Mulţumesc, Bill, pentru cele ce ai făcut. Fără tine vasul meu ar fi pierdut şi cu toţii am fi fost prizonieri.

– Dumneavoastră m'aţi salvat pe mine, eu v'am salvat pe dumneavoastră, răspunse naufragiatul cu o voce înăbuşită. Nici eu nu vă mai datorez nimic, nici dumneavoastră mie; suntem chit!

– Pentru ce vorbeşti astfel? întrebă căpitanul cu un glas mustrător.

– Pentru că nu-mi place să fiu datornicul nimănui, răspunse naufragiatul cu glasul apăsat.

– Eşti mândru, Bill.

Naufragiatul clătină din cap şi încreţi fruntea.

– Nu, spuse el, într'o zi veţi şti pentru ce sunt astfel.

Făcu stânga împrejur, după ce aruncase o privire

pătrunzătoare asupra Annei, şi se îndepărtă cu trăsă-turile contractate şi cu un surâs fioros pe buze.

– Ce om ciudat! zise tânăra.

– Nu izbutesc să-l înţeleg, Anna, răspunse căpitanul. Cu toate aceasta, cuvintele lui, mi-au făcut o impresie sinistră. Ei... să nu ne mai gândim la asta.

Făcu o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să alunge gân-duri negre, şi se duse în întâmpinarea marinarilor cari coborau de pe catart.

– Câţi oameni am pierdut? întrebă el pe Asthor.

– Şase, domnule, şi din cei mai valoroşi.

– Toţi de-ai noştri? întrebă căpitanul oftând.

– Toţi, domnule, din nefericire. S'ar zice că norocul ocroteşte pe naufragiaţi, pentrucă ei nu au fost nici măcar răniţi. Dar fiindcă veni vorba: ce părere aveţi despre aceşti oameni?

– Mi se pare că sunt nişte flăcăi cumsecade, răs-punse căpitanul. Dar...

– Bănuiţi ceva?

– Am descoperit pe braţele şi pe picioarele lor ur-me adânci, care îmi dau de gândit, bătrânul meu As-thor. Se poate să fie făcute de frânghii, dar se poate...

– Înţeleg, zise pilotul al cărui obraz se întunecă. Lo-cotenentul Collin observase aceleaşi urme la Bill. Să fi vărsat oare atâta sânge nevinovat pentru a salva oameni de teapa lor! Evadaţi din sinistra insulă Nor-folk?...

– Poate că ne înşelăm, Asthor, şi apoi...

Se opri şi făcu un gest de surprindere. Işi amintise de ciudatele cuvinte ale lui Bill.

– Mi-e oarecum teamă, Asthor, zise el.

– Vă temeţi?...

– Deocamdată, de nimic, dar să nu-i pierdem din ochi.

– Ii voi supraveghia cu luare aminte, căpitane, şi vai de pielea lor, dacă vor îndrăzni să urzească ceva împotriva noastră. Bătrânul Asthor e încă voinic şi în stare să spintece capul oricui ar îndrăzni să ridice mâna împotriva dumitale sau a domnişoarei Anna.

– Linişte, scumpul meu lup de mare; acum să ne gândim la cei morţi.

O rugă pe Anna să se retragă, pentru a nu asista la această scenă neplăcută, şi din ordinul lui, cadavrele asediatorilor fură aruncate în mare. Valurile împinseră câteva din ele pe plaja insulei, şi atunci văzură îndată pe acei sălbateci mâncători de carne omenească înşfăcând leşurile tovarăşilor lor şi ducându-le în pădure, nu pentru a le face o înmormântare solemnă, ci pentru a-i frige. După cum am spus mai înainte, aceste fiinţe desgustătoare nu şovăiesc să se înfrupte din carnea fraţilor lor, când foamea sau lăcomia îi împing la aceasta!..

Steagul american fu ridicat seara, pe catartul principal, în semn de doliu, şi după ce se ceti slujba morţilor, cei şase marinari căzuţi în luptă fură aruncaţi în mare, înveliţi într'un giulgiu şi cu o greutate atârnată de picioare, pentru a-i feri de dinţii monstruoşilor locuitori ai arhipelagului figian.

XIV

Fluxul

În timpul nopţii nu se întâmplă nimic de seamă. Insularii băteau mereu din tam-tam, dar nu părăsiră plaja, vrând să atace din nou vasul.

Marinarii, care se aşteptau din clipă în clipă să fie din nou atacaţi, nu părăsiră coverta, şi pentru a da de înţeles sălbatecilor că stăteau la pândă, descărcară de mai multe ori tunul şi puştile, provocând urlete asurzitoare din partea numeroşilor duşmani aşezaţi fie pe stânci, fie la picioarele copacilor uriaşi ai insulei.

Când se iviră zorile, căpitanul, căre nu aţipise deloc toată noaptea, pentru a fi gata să respingă atacurile, văzu că numărul duşmanilor crescuse. Pe plajă se îngrămădiseră cinci sau şase mii de sălbateci, iar alţii se vedeau venind din insulele învecinate, dar nici unul nu îndrăznea să acosteze la bordul „Nouii Georgii“, care părea să inspire acestui norod o groază superstiţioasă.

– Incearcă oare să pornească un nou asalt, şi aşteaptă să fie cât mai numeroşi? întrebă căpitanul pe Mac Bjorn, care observa pe sălbateci cu multă luare aminte.

– Nu, răspunse acesta. Netrebnicii ăştia s'au speriat prea mult de tigrii Dumneavoastră pentru a mai face o încercare; dar ei socotesc că furtuna îi va ajuta în scopurile lor.

– Cum aşa?

– Ei cred fără îndoială că vasul dumneavoastră nu va mai putea părăsi stâncile, şi aşteaptă ca furtuna să-l sdrobească. Poate că se mai tem să nu debarcaţi, şi sunt gata de luptă, ca să nu puteţi pătrunde în interiorul insulei.

– Din fericire, vom fi departe când furtuna va isbucni pe această plajă. Mâine avem flux, şi sunt sigur că „Noua Georgie“ va părăsi fără multă trudă aceste stânci.

– Şi eu cred, domnule, pentrucă am observat stâncile şi sunt convins că au vârfuri ascuţite şi că vasul se sprijineşte de ele numai cu partea dela proră.

– Ai dreptate, Mac Bjorn. In cazul când fluxul nu va ajunge să urnească nava, vom arunca două ancore la pupă.

– Şi când vom putea pleca, unde ne veţi conduce, domnule?

– La Melbourne, răspunse căpitănul. Intr'acolo mă îndrept.

– In Australia! exclamâ nuufragiatul, încreţind fruntea şi strâmbându-se.

– Nu-ţi place? întrebă, căpitanul, care observase acest gest de nemulţumire.

– Nu, domnule, răspunse repede Mac Bjorn.

– Dacă totuşi nu-ţi convine, v'aşi putea debarca pe insula Norfolk, unde trebuie să ne oprim pentru câteva ore, spuse căpitanul privind pătrunzător pe naufragiat.

La auzul numelui acelei insule înspăimântătoare care serveşte de închisoare ocnaşilor englezi, Mac Bjorn tresări şi din palid cum era, deveni galben ca ceara.

– Nu! Nu! exclamă el. Această insulă e prea înfrozitoare, domnule. Prefer să debarc pe o insulă locuită de sălbateci.

– Atunci debarcaţi la Melbourne.

– In lipsă de ceva mai bun, să mergem totuşi în Australia. Poate că vom găsi acolo vreun vas care să ne ducă în patrie.

– E mult timp decând nu ai mai revăzut-o?

– Şase ani, domnule, răspunse naufragiatul, în timp ce o umbră îi întuneca fruntea.

– Imi închipui că doreşti s'o revezi. Ai pe cineva acolo? Poate pe nevasta dumitale?

Mac Bjorn privi liniştit pe căpitan, care părea să fie foarte atent, dar în ochii lui se aprinse o lumină ciudată.

– Nevasta mea! exclamă el cu vocea înăbuşită, Ah! nu, domnule, a murit de mult.

– Bietul om! murmură căpitanul cu o uşoară ironie, căci înţelesese cu ce fel de individ avea de a face. Du-te mai bine de bea un pahar cu vin şi iartă-mă dacă ţi-am adus aminte de un lucru dureros.

Mac Bjorn, care se întunecase deodată la faţă, şi care căpătase o expresie sălbatecă, se îndepărtă fără să răspundă, dar mergea ca un beţiv.

– Mii de draci! exclamă căpitanul, oare ce neam de naufragiaţi am îmbarcat cu mine? Acest om trebuie să fi ucis pe cineva, poate chiar pe soţia lui, şi acum sunt convins că am pe vas, nu naufragiaţi nenorociţi, ci ocnaşi evadaţi din insula Norfolk. Oh!... vai de ei, dacă vor încerca să ridice mâna asupra mea!

– Ce tot bolboroseşti acolo, tată? îl întrebă Anna, care apăruse tocmai atunci pe punte.

– Nimic, Anna, răspunse căpitanul, căutând să surâdă. Cârteam şi eu împotriva acestor nelegiuiţi de sălbateci, care par că vor să ne asedieze din nou.

– Bill va scoate încă odată tigrii şi îi va pune pe fugă, dacă ar îndrăzni să mai atace „Noua Georgie".

– Bill!... Bill!... murmură Americanul, scrâşnind din dinţi. Da, va da drumul tigrilor, Anna.

– Pentru ce îmi spui aceasta cu un astfel de glas? întrebă fata. S'ar zice că bietul naufragiat nu-ţi este simpatic.

– Intr'adevăr, Anna, aşi fi preferat să nu fi pus niciodată piciorul pe vasul meu.

– Dar pentru ce?

– Tăcere, fata mea; deocamdată nu-ți pot spune nimic.

– Și pentru ce, domnule? întrebă o voce misterioasă.

Căpitanul se întoarse brusc, și zări în fața lui pe Bill, care îl privea cu ochi arzători, în timp ce devenea dîn ce în ce mai palid.

– Ce cauți aici? întrebă Americanul, încruntând sprâncenele. Poate că mă spionezi?

– Nu, domnule, răspunse Bill, încercând să pară liniștit. Mă duceam tocmai să privesc mai bine mulțimea de sălbateci, când, fără să vreau am auzit cuvintele dumitale, care sunt atât de severe pentru mine. Ați avut oare să vă plângeți de acest naufragiat pe care l-ați salvat, aproape mort, de pe apele Oceanului Pacific?

– Nu, ce-i dreptul; a trebuit chiar să-ți mulțumesc de două ori.

– Atunci pentru ce ați rostit cuvinte atât de aspre?

– N'aşi putea să spun.

– Pentru ce vă temeți? Dacă eu și tovarășii mei suntem de prisos pe bordul vasului dumneavoastră, ne puteți debarca pe prima insulă ce întâlniți în cale.

– Mă voi gândi; totul va depinde de purtarea voastră.

– Foarte bine, spuse Bill, cu oarecare mânie în glas.

Salută pe Miss Anna și se îndepărtă, îndreptându-se spre pupă; dar el pălise, iar degetele lui se strângeau cu putere, ca și când ar fi vrut să distrugă ceva.

– Eşti prea sever, tată, zise Anna, cu mustrare. Nu ştiu pentru ce ai început să bănuieşti pe acest om.

– O vei ştie mai târziu; nu vreau să-ţi spun încă părerea mea.

...In timpul nopţii se dădu alarma de două ori, ţinând întreg echipajul pe bord. Câteva corăbii încercaseră să se apropie din nou de corabie. La primul foc de tun însă, ele se risipiră.

In ziua următoare, situaţia era neschimbată: „Noua Georgie“ era mereu împotmolită, şi antropofagii stăteau mereu pe stânci. Câteva ore mai târziu însă, această încătuşare primejdioasă avea să înceteze, pentrucă la amiază trebuia să înceapă fluxul, care avea să pună „Noua Georgie“ din nou în stare de plutire.

Căpitanul, care aştepta cu nerăbdare clipa când avea să părăsească ţinuturile acestea atât de puţin primitoare, dădu ordinele trebuincioase ca totul să fie pregătit pentru ora hotărâtoare. Ușură prora vasului, poruncind ca ancorele mari să fie duse la pupă, împreună cu lanţurile, butoaiele cu apă de băut, multe din instrumentele de schimb, până şi cuştile tigrilor care ocupau partea anterioară a calei. După aceasta coborî în mare o barcă şi aruncă la pupă două ancore mici, ale căror lanţuri fură fixate de o macara pentru a înlesni o manevră în spate; după aceasta, puse să se desfacă toate pânzele, pentru a profita de vântul care sufla uşor la pro ră.

După toate aceste pregătiri, căpitanul porunci celei

mai mari părţi a echipajului să stea lângă macara, de care erau fixate manivelele.

Intre timp, marea continua să se umfle. La unsprezece acoperise toată stânca şi la proră se auzeau pârâituri, semn că vasul încerca să se înalţe. O jumătate de oră după aceasta, apa ajunsese pe stâncă la o înălţime de două picioare. Sosise clipa potrivită pentru a face o încercare.

— Fiecare la postul său! porunci căpitanul Hill. Fluxul pare să ajungă la maximum.

Echipajul se încovoia pe depănătoare, şi adunându-şi toate puterile, împinse înainte cu o energie supraomenească. Lanţurile celor două ancore mici aruncate pe stâncă, se mişcară brusc, însă vasul stătea tot pe loc.

— Să sperăm! murmură căpitanul. Trageţi cu putere, prieteni, căci de nu, nu vom mai putea părăsi aceste stânci.

Marinarii împingeau cu un fel de furie, încordând muşchii în aşa fel încât păreau să se spargă sub piele. Erau cu toţii palizi, şi pe frunte le curgeau pâraie de sudoare; dar era vai şi amar de ei, dacă străduinţele lor nu reuşeau! Se sfârşeau cu toţii, şi mai rău decât atâta, pentrucă toţi ştiau ce soartă îi aştepta dela acei sălbateci mâncători de carne omenească.

Vasul trosnea mereu sub presiunea atâtor braţe viguroase, dar nu părea să se urnească. Părea să fie înfipt adânc în acea stâncă blestemată.

Cu toată energia sa, căpitanul Hill îngălbeni şi simţi cum îi bate inima mai tare ca de obiceiu. O oarecare teamă începu să-i cuprindă sufletul, şi arunca priviri disperate asupra fiicei sale.

— Încă o sforţare, copii! exclamă el, cu vocea înăbuşită.

Asthor şi trei sau patru oamei sărîră în ajutorul tovarăşilor lor. Această nouă întăritură fu hotărîtoare.

Vasul oscilă brusc, mai întâiu încet, apoi mai repede, şi însfârşit pluti, oprindu-se la câţiva metri de cele două ancore mici.

Un strigăt uriaş de bucurie isbucni din piepturile marinarilor. Le răspunseră urletele de furie şi strigătele sălbatecilor de pe mal.

Canibalii, văzând că vasul părăsise stânca şi înţelegând că prada atât de dorită le scăpa din mâini, se năpustiră în dezordine către bărcile lor, şi alergau din toate părţile, pentru a da un ultim asalt.

— Luaţi seama! Sălbatecii! strigă Asthor, care se năpustise către pupă.

— Prea târziu, scumpii mei, exclamă căpitanul Hill, triumfător. Manevră la babord, şi viraţi!

Această manevră fu îndeplinită cu o repeziciune uimitoare, atât era de mare spaima de a nu fi ajunşi. „Noua Georgie“ se învârti în jurul stâncilor coralifere şi ieşi în larg, cu pânzele umflate, îndreptându-se către apus.

Gica Rosnicu Clasa 4B.

Bărcile lungi ale Figienilor nu se opriră totuşi. Ei trecură aproape în sbor deasupra stâncilor; şi continuară vânătoarea, manevrând furioşi vâslele, însă, cum spusese prea bine căpitanul, totul era acum prea târziu.

– Vasul fugea cu viteza unei păsări de mare, şi în scurt timp era atât de departe, încât orice speranţă era pierdută pentru sălbateci.

Când căpitanul Hill nu-i mai văzu, scoase un oftat de uşurare.

– Mergem deadreptul în Australia? tată? întrebă Anna.

– Deadreptul, fără să ne oprim, pentrucă socotesc sosită clipa de a ne scăpa de două încărcături periculoase.

– Despre cine vorbeşti?

– Despre tigri şi despre naufragiaţi.

– De ce arunci ponosul pe aceşti nenorociţi?

– Ţi-am spus că am motivele mele.

– Dacă îţi fac vreo neplăcere, pentruce nu-i debarci într'o insulă oarecare.

– Dacă aşi putea, aşi face-o bucuros.

– Nu există, cumva vreo insulă învecinată, în care nu ar avea să se teamă de vreo primejdie oarecare?

– In faţa noasta avem arhipelagul Nouilor Hibride, şi mai la sud-vest Noua Caledonie, atât una cât şi cealaltă populate de sălbateci, poate chiar mai fioroşi decât Figienii.

– Nu sunt oare şi insule nelocuite în Oceanul Pacific?

– Intr'un timp erau foarte numeroase; astăzi, încetul cu încetul se populează mereu. Numărul oamenilor creşte neîncetat, cu toate golurile pe care le fac războaiele şi bolile şi vei vedea că într'o bună zi nu va mai fi loc nicăeri.

– Cum aşa? Mai sunt continente care au ţinuturi întregi nelocuite: Africa, Australia şi cele două Americi.

– E adevărat, dar în două veacuri nu vom mai avea nici un teritoriu pustiu sau aproape pustiu. Savanţii au studiat de mai multe ori această problemă, şi au dedus că în scurt timp populaţia globului nu va mai găsi destulă hrană, şi că va fi obligată, fie să se omoare, fie să continue războiul sau... să se întoarcă la antropofagie.

– De necrezut.

– Cu toate acestea e adevărat Anna, şi acum îţi voi explica şi mai bine problema. Savanţii au observat că suprafaţa pământului are 28 milioane metri patraţi de pământuri roditoare, 14 de stepe şi 4 pustiuri, şi au calculat că maximul de locuitori pe care aceste categorii de pământuri le pot hrăni sunt de 207 pe metru pătrat în pământurile roditoare, 10 pentru stepe şi 1 pentru pustiuri. Rezultă de aci, că atunci când populaţia globului va fi atins cifra de 5994 de milioane, nu va mai fi pământ disponibil în stare să hrănească un

număr mai mare de oameni. Această socoteală ți se pare exactă?

– E adevărat, răspunse Anna, după o clipă de gândire. Dar câți ani vor trece înainte ca populația să devină atât de numeroasă?

– In termen mediu, ar rezulta că populația globului crește în fiecare zece ani cu opt oameni la sută. Plecând dela acest calcul, cele 5994 milioane de locuitori se pot obține în aproape 400 ani! Ce valoare au 400 ani față de imensitatea universului? Niciuna.

– Iată un lucru înspăimântător!

– Nu zic nu, și nu aș vrea să mă număr printre cei vii peste patru sute de ani. Poate că până atunci progresul științific și industrial va fi găsit mijlocul de a face pământul mai roditor, poate că va fi găsit și modul de a face roditoare stepele și deșerturile, dar va fi un leac de scurtă durată.

Populația va crește din ce în ce mai mult, pământul nu va mai ajunge, și nepoții noștri nu vor mai avea altă alternativă decât să se distrugă în războaie îngrozitoare, sau să se mănânce unii pe alții; afară doar dacă nu au să găsească vreun mijloc de a se urca în lună sau pe alte meleaguri astrale, cu toate că, după părerea mea, lucrul acesta e destul de greu. Din fericire noi nu vom mai fi în viață.

Dar să lăsăm la o parte aceste gânduri negre, și să mergem la masă, Anna, căci trebue să îmbucăm și noi ceva.

XV

Bill se demască

„Noua Georgie“ care scăpase ca prin minune de naufragiu şi de ultimul asalt al antropofagilor, continua să plutească în direcţia sud-vest, în aşa fel încât să treacă prin faţa ultimelor insule ale arhipelagului Nouilor Hibride, şi să se ferească apoi de coastele primejdioase ale Nouei Caledonii, care în acel timp se bucura de o tristă faimă, căci nu era încă ocupată de Franţa.

Căpitanul ţinea mereu pânzele întinse, grăbindu-se să ajungă cât mai curând pe coasta australiană.

Acest vajnic marinar începuse să regrete, nu timpul pe care îl pierduse în zadar, nici pagubele pe care le suferise nava sa, ci faptul că salvase, cu preţul atâtor oboseli şi a unui atât de mare curaj, pe aceşti nelegiuiţi de naufragiaţi.

Din clipa în care aceşti oameni văzură că vasul era liber să plutească, se schimbaseră cu totul, şi se părea că uitaseră până şi recunoştiinţa pe care o datorau

echipajului american. Nu mai erau umili şi săritori la treabă ca în timpul primejdiei: nu mai erau recunoscători, după cum nu erau nici ascultători.

Hoinăreau hai-hui toată dimineaţa pe puntea vaporului fără să ia parte la manevrele atât de obositoare ale marinarilor, răspundeau semeţ bătrânului pilot Ästhor, jucau cărţi sau zaruri în fundul calei, devenind din ce în ce mai obraznici şi mai pretenţioşi.

Hrana de pe bord nu mai îndestula gurile lor lacome şi pretindeau un tratament asemănător cu acel al căpitanului, făcând uz, cu o mare îndrăzneală, de calitatea lor de naufragiaţi şi cerând la orele meselor o razie dublă de gin sau de whisky.

Până şi Bill se schimbase brusc; ba, se părea chiar, că încuraja în taină obrăzniciile tovarăşilor săi. Vorbea cu căpitanul dela egal la egal şi în faţa Annei nu se mai arăta atât de respectos ca mai înainte.

Echipajul simţi din instinct că naufragiaţii nu erau marinari cinstiţi, ba chiar arătau a fi hotărîţi, dacă s'ar fi prezentat ocazia, să se răscoale împotriva autorităţii de pe bord.

Căpitanul şi Asthor nu-i pierdeau din ochi, fiind din ce în ce mai convinşi că aveau de a face cu ocnaşi evadaţi din insula Norfolk, şi erau hotărîţi să pedepsească cu cea mai mare energie o cât mai mică încercare de răzvrătire.

Această supraveghere neîntreruptă nu întârzie să conducă la o descoperire de cea mai mare însemnătate.

Intr'o seară, în timp ce căpitanul şi Anna se odihneau în cabina lor dela pupă iar Asthor stătea de veghe pe punte, un gabier îşi dădu seama că naufragiaţii părăsiseră în linişte sala comună unde stăteau de obiceiu. Surprins de acest fapt, se grăbi să-l aducă la cunoştinţa pilotului.

— Ah, nelegiuiţii! exclamă bătrânul marinar, încruntând sprâncenele. Aşi vrea să-i bănuiesc pe nedrept, lucrul acesta nu-i cinstit.

Fără să înştiinţeze pe nimeni, pentru a nu alarma degeaba întregul echipaj, îşi luă o lanternă, ascunse în buzunar un pistol şi coborî în cală, sigur de a găsi acolo pe naufragiaţi.

Intr'adevăr, îi găsi pe toţi, aşezaţi în cerc, lângă cuştile tigrilor, şi vorbind atât de încet, încât nu puteau fi auziţi de nimeni. Bill era în acea clipă în mijlocul lor şi tocmai vorbea.

Văzându-i, pilotul păli. Ce avea oare să-şi spună, pentru a căuta un loc atât de ferit de ochii şi de urechile echipajului american? Nimic cinstit, fără îndoială.

Bătrânul marinar stătu pe gânduri dacă să trezească pe căpitan, sau să cheme echipajul în ajutor; se temea însă să nu provoace o turburare neîndreptăţită; coborî singur în cală şi înaintă hotărît către naufragiaţi.

Indată ce aceştia descoperiră lumina lanternei lui, se ridicară cu toţii brusc, mânioşi, poate ruşinaţi, dar mai mult ca sigur furioşi de a fi fost surprinşi.

— Ce faceţi aci, în întunerec? întrebă pilotul cu

voce aspră. S'ar zice că urziţi ceva. Poate că urechile tovarăşilor voştri nu trebuie să audă cele ce vorbiţi?

– Ei! drăcie! exclamă Bill cu ironie. Nu cumva suntem prizonieri pe bordul vasului vostru? Nu avem voie să schimbăm şi noi două vorbe, domnule pilot al „Nouei Georgii?

– Frumoasă pretenţie! exclamă uscăţivul Mac Bjorn. Altă dată vom aduce aci toate lanternele şi torţele pe care le vom găsi pe bord.

– Ei! piază rea, zise pilotul ameninţător. Să ştii că Asthor e în stare să-ţi oprească vorbele în gâtlej. N'am vorbit cu tine şi dacă nu mergi drept pe picioarele tale osoase, îţi mut fălcile din loc.

Naufragiaţii începură să râdă; dar pilotului nu-i era a glumă; spumega de furie şi se simţea cuprins de o dorinţă nebună de a lua pe aceşti oameni şi de a-i îngrămădi, cu fiare la mâini şi la picioare, într'o sin-gură cabină.

– Acum, reluă el, aşi putea să ştiu ce făceaţi aici?

– Vezi prea bine, răspunse Bill, ne sfătuiam asupra mijloacelor care ne-ar sta în cale să părăsim cât mai de grabă vasul dumitale.

– Şi pentru ce? întrebă bătrânul, aţintind asupra lui o privire ascuţită ca un pumnal.

– Pentrucă nu vrem să debarcăm nici în insula Nor-folk şi nici în Australia.

– Ah! aveţi cumva de dat vreo socoteală pe acolo? Bill păli şi făcu un gest ameninţător, în timp ce tova-

răşii lui aruncau asupra pilotului priviri piezişe, în care se citea şi o ameninţare.

– Gata, zise Bill cu vocea înăbuşită. Ne-am săturat până în gât cu bănuielile voastre, domnule pilot al „Nouei Georgii". Va sosi timpul când vă vom arăta cine suntem.

– Este o ameninţare?

– N'ai decât să crezi cum îţi place, mie nu-mi pasă.

– Mâine voi înştiinţa pe căpitanul Hill de cele petrecute.

– Nu-i nimic.

– Ţi-o făgăduiesc, Bill. Acum plecaţi de aci şi duceţi-vă în cabinele voastre; de nu, chem pe marinari şi vă bag într'o cabină închisă.

Naufragiaţii se îndepărtă fără să răspundă şi se duseră în odaia lor comună, prefăcându-se a fi foarte liniştiţi.

Asthor îi urmări cu privirea; apoi, clătinând din cap, murmură:

– Aşi dori să mă înşel, dar aceşti oameni ne vor purta nenoroc.

Vizită cu deamănuntul cuştile tigrilor, începând a bănui orice; se asigură că naufragiaţii se retrăseseră în sala comună, apoi se urcă pe punte gânditor, neliniştit.

Incă de la ivirea zorilor, Bill era pe punte. El trecu prin faţa lui Asthor cu fruntea sus, aruncând asupra lui o privire batjocoritoare, în timp ce tovarăşii lui se culcau cu îndrăzneală pe puntea dela proră, privind liniştiţi manevrele marinarilor americani. Bill încercă

de câteva ori să se facă întrebat asupra misterioasei adunări din timpul nopții; apoi se duse să se așeze la babord, privind cu multă luare aminte marea care se întindea în fața ochilor lui, lucioasă ca o oglindă.

Când căpitanul Hill apăru pe punte, naufragiatul mai era cufundat în contemplarea sa, așa încât nu putea vedea pe Asthor, care se apropiase de comandant.

– Ce mai nou? îl întrebă acesta, văzînd că Asthor se apropia de el cu un aer misterios.

– Nimic înbucurător domnule, răspunse bătrânul marinar.

Căpitanul încreți fruntea.

– Ce vrei să spui? întrebă el.

– Vreau să spun că pe bordul „Nouei Georgii“ se complotează, răspunse pilotul.

– Dar, ce?

– Nu știu, căpitane: dar fără îndoială că se urzește ceva împotriva noastră.

– Cine complotează? Cineva din echipaj?

– Nu, mulțumesc lui Dumnezeu! Echipajul vă este credincios, nu însă tot astfel pot spune despre naufragiați.

– Cum?... Ar îndrăzni naufragiații...

– Da, domnule: i-am surprins astă noapte ținând o adunare secretă în cală, lângă cuștile tigrilor.

– Vrei să mă sperii, bătrâne Asthor? întrebă căpitanul cu vocea schimbată.

– Nu, domnule căpitan; vă spun numai cele ce am văzut şi nimic mai mult.

– Şi aceşti oameni, pe care i-am salvat, punând în mare primejdie vasul meu şi viaţa tuturor, ar îndrăzni să comploteze ceva împotriva mea? Canaliile!... Nu spune nimic Annei, pentrucă nu vreau s'o înspăimânt. Ah!... va să zică astfel stăm cu ei... Unde este Bill?

– Iată-l, şezând pe o bancă la babord.

– Foarte bine; va fi primul care va plăti pentru toţi.

După ce se asigură că avea pistolul la brâu, ştiind de acum că avea deaface cu un nelegiuit în stare să facă orice, se apropie de banca pe care şedea Bill şi exclamă:

– Trebuie să ne răfuim, domnule Bill!...

Naufragiatul se întoarse liniştit, dar când văzu în faţa lui pe căpitan, cu faţa schimbată de mânie, păli uşor şi ochii lui se opriră repede asupra lui Asthor.

După o clipă însă îşi reveni în fire şi dându-se jos de pe bancă, întrebă cu braţele încrucişate pe piept:

– Ce doriţi, căpitane?

– Mai întâiu o explicaţie.

Mai înainte de toate, de unde vii?

Bill făcu un gest de surprindere.

– Dar... ştiţi prea bine, de pe un vas naufragiat.

– Minţi!..,

Bill tresări şi ochii lui aruncară priviri ucigaşe.

– Eu! exclamă el, strângând pumnii.

Dar se stăpâni şi redevenind liniştit, adăugă: Atunci

spune-mi dumneata de unde viu, dacă ştii mai bine ca mine.

– Imi ajunge atât, pentru a te judeca. Spune-mi acum: pentru care motiv ai adunat noaptea trecută pe tovarăşii tăi în cală?

– Am vorbit de unele şi de altele, răspunse asasinul bietului Collin. Vreţi totuşi să ştiţi mai bine?... Ne-am adunat pentru a ne sfătui asupra drumului pe care vreţi să-l apucaţi.

– Drumul vasului meu? exclamă căpitanul, în culmea uimirii..

– Da, domnule, deoarece drumul dumneavoastră nu ne convine nici mie şi nici tovarăşilor mei.

– Ce vrei să spui?

– Că nu vream ca vasul dumneavoastră să se apropie de insula Norfolk şi nici de coastele Australiei... răspunse cu o voce hotărîtă naufragiatul.

– Ah!... aşa crezi tu?

– Sunt sigur că veţi asculta, răspunse Bill ameninţător şi privindu-l ţintă în ochi.

In faţa unei asemenea îndrăzneli, căpitanul Hill rămase pentru câteva clipe tăcut. Era uluit; şi avea într'adevăr pentru ce să fie, ţinând seamă de faptul că echipajul american era de două ori mai numeros decât naufragiaţii, credincios şefului lui şi gata să întrebuinţeze forţa, chiar şi cu armele în mâini.

– Nu cumva eşti beat? îl întrebă el.

– Nu, domnule, răspunse naufragiatul neclintit. Nu am înghiţit nicio picătură de gin, nici de brandy şi nici de whiski.

– Dar ştii că pot să poruncesc să fi biciuit cu pisica cu nouă cozi?

– Nu aţi îndrăzni!

– Şi cine mă poate împiedeca? Poate tovarăşii tăi? întrebă căpitanul cu fălcile încleştate.

– Nu, nu veţi îndrăzni, dacă vreţi să conduceţi vasul într'un port şi dacă vreţi să vă salvaţi fiica.

Asta era prea mult! Răbdarea căpitanului era pusă la grea încercare.

– Nemernicule! exclamă el, ridicând pumnul asupra naufragiatului, care nu făcu niciun gest pentru a-l evita.

Mâna lată a uriaşului se abătu cu un sgomot înăbuşit asupra naufragiatului, aruncându-l jos, pe punte.

Văzând pe tovarăşul lor căzând, naufragiaţii, care erau mai departe întinşi pe puntea dela proră, aşteptând cu o linişte voită sfârşitul acestei convorbiri vijelioase, se ridicară dintr'o dată, cu frunţile întunecate; dar cu un fluerat, Asthor adună echipajul care avea datoria să respingă orice mişcare de răsvrătire.

– Ucideţi-mă, dacă vă place, sau mai bine, asasinaţi-mă, zise Bill cu ironie rece fără să facă un gest a se ridica.

– Nu, nelegiuitule, răspunse căpitanul furios. Nu fac parte din acei oameni care asasinează, dar voi face tot

ceeace îmi va sta cu putință, ca să te împiedec să-mi faci mie, fiicei mele sau echipajului vreun rău.

– Și după aceasta? întrebă ironic naufragiatul.

– După aceasta voi porunci să ți se dea douăzeci de lovituri cu pisica cu nouă cozi, pentruca să înveți să-ți respecți, mai întâiu salvatorii, după aceea, superiorii.

– Incercați?...

– Mă puĭ la încercare?...

– Vă pun la încercare?...

– Incoace, marinari?...

Șapte sau opt oameni se năpustiră la acel ordin asupra îndrăznețului nelegiuit, luându-i orice posibilitate de a se mai mișca.

In acea clipă apăru pe punte Miss Anna.

– Tată?... exclamă ea, alergând către căpitan, care ținea într'o mână un pistol, gata să-l descarce împotriva tovarășilor lui Bill.

– Doamne, Dumnezeule! ce s'a întâmplat?

– Pleacă, Anna, răspunse Hill. Sunt lucruri care nu te privesc.

– Dar pentruce omul ăsta este pe jos?

– Este un nemernic care trebuie să fie pedepsit.

– Ce?... Bill pedepsit! El, care ne-a salvat de antropofagi?

– Același care astăzi amenință vasul meu și viața ta, Anna.

– Cu neputință, tată!

– Echipajul e martor.

– Dar ce vrei să-i faci nenorocitului ăsta?
– Voi pune să-l biciuiască ca pe un câine.
– Oh! nu, îl vei ierta!
– Nu, Anna, şi te rog să pleci.
Tânăra înţelese că orice rugăminte ar fi fost zadarnică, şi plecă încet, în timp ce naufragiatul, ridicând capul, o privea cu ochi ciudaţi.

Când nu mai putea fi văzut, căpitanul zise către marinarii care ţineau strâns pe Bill:

– Şi acum, bicuiţi pe acest nemernic.

– La ordin, domnule, răspunse Asthor, plesnind pisica cu nouă cozi. Braţul îmi e destul de puternic, şi voi lovi de douăzeci de ori!

XVI

Incendiul de pe vas

Pe timpul acela pedepsele corporale erau des întrebuințate pe bordul vaselor, fie că aparțineau marinei comerciale sau marinei de răsboi. Să biciuești un marinar nedisciplinat sau rebel, era un lucru care se întâmpla foarte des; Americanii, și în deosebi Englezii, care păstrau acel obiceiu barbar și în armată, făceau chiar prea mult uz de pisica cu nouă cozi.

Acest biciu, care inspira o adevărată teroare tuturor marinarilor, se compunea dintr'un mâner scurt de care erau legate solid nouă fâșii de piele prevăzute cu mici bucățele de plumb, din care fiecare produceau pe umerii și spatele pedepsitului răni sângerânde.

Douăzeci sau treizeci de lovituri ajungeau pentru a arunca la pământ chiar pe omul cel mai puternic. Cu toate acestea, Englezii aplicau rebelilor, hoților și nedisciplinaților până la cincizeci de lovituri, și câte odată chiar și mai multe; dar la executarea acestei pedepse

îngrozitoare asista şi un medic, care ordona să fie oprită, în cazul când viaţa pacientului era în primejdie ; cu toate acestea, întreruperea execuţiei era vremelnică, pentrucă era reluată îndată ce înspăimântătoarele răni ale bietului torturat se vindecau.

Totuşi răufăcătorii Regatului Unit tremurau când auzeau vorbindu-se de pisica cu nouă cozi, şi se temeau de ea mai mult decât de moarte.

Pentru a arăta cât de mult adevăr este în această afirmaţie, ajunge să spunem că judecătorii londonezi au pus capăt cu acest biciu unei faimoase bande de criminali care se ascundeau noaptea pe după uşile caselor, pentru a strangula pe trecătorii întârziaţi cu ajutorul unei funii aruncate pe după gât. Pedeapsa cu moartea, aplicată unora din aceşti nelegiuiţi, nu ajungea să înspăimânte pe ceilalţi ; dar abia se hotărî să se aplice acestor nemernici un număr mare de lovituri cu pisica cu nouă cozi, care ajungeau să omoare pe condamnat, că banda se potoli, şi nici unul din membrii ei nu mai îndrăzni să stranguleze pe vreun singur trecător întârziat.

Bill, care era marinar englez, cunoştea usturimea acestei pedepse ; cu toate acestea, acest individ, care era înzestrat cu o energie dârză şi o îndrăzneală nemaipomenită, privi rece pe Asthor care se apropia, făcând să pocnească cele două curele întărite.

– Desveliţi-i spatele, zise bătrânul marinar.

La acest ordin, naufragiatul tresări şi încercă să res-

pingă pe marinarii care îl ţineau, exclamând cu vocea înspăimântată :

– Ah! nu, asta nu!...

– Şi pentru ce nu? întrebă căpitanul Hill, în mintea căruia se născuse o bănuială.

– Nu e nevoie.

– Nu cumva ascunzi ceva pe umeri?

Naufragiatul aruncă asupra căpitanului o privire sălbatecă, şi încercă să se ridice, făcând un efort disperat; dar marinarii îl ţineau bine.

– Vă spun că nu mă veţi desbrăca! urlă el furios.

– Doar un cuvânt, domnule, zise cineva.

Căpitanul Hill se întoarse, şi se afla în faţa slabului Mac Bjorn, care ieşise dintre rândurile marinarilor aduşi lângă catartul din mijloc, pentru a potoli pe ceilalţi naufragiaţi.

– Ce vrei? îl întrebă căpitanul aspru. Locul tău nu este aci.

– Ingăduiţi-mi să spun un cuvânt în favoarea camaradului meu.

– Nu cumva... ai vrea să împiedici această pedepsire?

– Nu am această pretenţie, domnule, răspunse omul înclinându-se umil. Dar v'aşi ruga să nu aplicaţi cele douăzeci de lovituri ale pisicei cu nouă cozi pe umerii acestui nenorocit.

– Care este motivul?

– Pentru că nu au trecut două luni decând bietul om şi-a fracturat umărul, şi înţelegeţi...

– Am înţeles mai mult decât trebue, Mac Bjorn, spuse căpitanul, ironic. Ei, prieteni! Inşfăcaţi şi pe acest schelet viu.

– Dar... domnule! exclamă Mac Bjorn îngălbenindu-se ca ceara. Vreţi să mă biciuiţi şi pe mine?...

– Nu, dar vreau să văd şi umerii tăi. Marinari, desveliţi umerii acestor oameni!

Marinarii erau gata să asculte de ordin, când deodată se auzi o voce strigând:

– Foc!... foc!...

Dacă vasul ar fi fost săgetat de un fulger, acest lucru nu ar fi produs în rândurile echipajului o impresie mai mare decât acel strigăt neaşteptat.

– Foc! repetă încă odată vocea auzită.

Un marinar apăru, palid, cu faţa răvăşită, transfigurat, strigând pentru a treia oară, cu o voce gâtuită de emoţie:

– Vasul arde!...

Căpitanul Hill se năpusti către el.

– Ai înebunit, Brown! exclamă el.

– Nu domnule, răspunse marinarul. Cambuza este în flăcări: priviţi!

Un nour de fum des şi înăbuşitor ieşea din magazia deschisă, mai întâiu încet, apoi din ce în ce mai repede, cuprinzând pânzele de jos.

– Doamne Dumnezeule! exclamă căpitanul.

Roti în jurul lui o privire înspăimântătoare, privind mai întâiu pe Bill, apoi pe Mac Bjorn, însfârşit pe tovarăşii lor.

– Vai de voi !... O singură bănuială, şi vă arunc de pe catartul cel mai înalt ! exclamă el. Aici, Asthor şi voi toţi ; dacă ţineţi la viaţă, pregătiţi pompele de incendiu.

După ce rostise aceste cuvinte, se năpusti către magazie, urmat de bătrânul marinar, în timp ce echipajul, dând drumul celor doi prizonieri, se străduia să pregătească pompele şi furtunurile, ajutat de naufragiaţi, care păreau să fi părăsit orice gând de răzbunare.

Cu toţi nourii de fum, cari se năpusteau acum cu furie prin deschizătura largă, căpitanul Hill şi Asthor coborâră scara care ducea la cambuză.

Fumul cuprinsese aproape toată cala. Ieşea în coloane dese din magazia cu alimente aşezată sub odaia dela proră, împrăştiindu-se prin toate ungherele corăbiei.

Tigrii, care începeau să fie neliniştiţi şi cari simţeau apropierea focului, răgeau şi se loveau furioşi de gratii făcând să se clatine cuştile grele. Era un concert înspăimântător, un amestec de răgete puternice, de urlete înăbuşite, care făceau să se ridice părul în cap.

Căpitanul şi pilotul, ţinând batistele la gură şi beretele bine înfundate pe ochi, se duseră până la capătul calei.

Ajungând acolo, văzură prin fumul care devenea din ce în ce mai negru şi mai des, limbile de foc care

împrăştiau lumini sângeroase pe pereţii negri ai magaziei.

Ascultând atent, auziră un şuerat înăbuşit, întrerupt din când în când de detunăturile produse de spargerea butoaielor care conţineau petrolul şi lichiorurile, şi de trosniturile lemnului care ardea. La oarecari răstimpuri fumul se destrăma arătând flăcări, care se lungeau cu încolăciri de şarpe, pe puntea inferioară a vasului, şi apoi se năpusteau şi mai dese, ca şi cum ar fi fost gonite de un vânt puternic.

— Arde cambuza, zise căpitanul, întorcându-se şi ştergând sudoarea care-i inundase fruntea.

— Da, domnule, răspunse pilotul, a cărui faţă se întunecă.

— Să mergem într'acolo, căci de nu, va fi prea târziu.

Amândoi se avântară prin coloanele de fum, urcară repede scara şi apărură pe punte.

Marinarii, cu toţii palizi, dar hotărîţi să lupte până la cel din urmă pentru a combate focul distrugător, preparaseră pompele, cufundându-le în mare, dealungul pereţilor vasului.

— Pentru moment, incendiul nu e prea îngrijorător, zise căpitanul, dar poate deveni, dacă nu luptăm cu putere contra lui. Nu vă cer altceva decât sânge rece şi calm, dar vă înştiinţez că acela care lasă furtunul din mână fără ordinul meu, este un om mort.

Apoi, întorcându-se către naufragiaţii care priveau liniştiţi cu mâinile în buzunar, pe marinari, de pe înăl-

ţimea catartului dela proră, le zise cu o voce amenin-ţătoare:

– La muncă, şi voi; dacă refuzaţi vă sparg capul, pe cuvântul meu de yankeu?...

Nu era lucru de şagă cu căpitanul Hill, care dăduse dovadă că ştia să se facă ascultat, şi care nu se abătea din calea niciunui obstacol. De voie sau de nevoie, naufragiaţii, împreună cu Bill şi Mac Bjorn, începură să lucreze repede, alături de echipaj.

In timp ce Asthor cobora în cală împreună cu câţi-va marinari, pentru a aranja furtunurile, şi ceilalţi ma-nevrau pompele, apăru pe punte Miss Anna, strigând:

– Tată, foc pe bord!...

Căpitanul se apropiă de ea, afectuos.

– Ştiu, Anna, spuse el, adânc mişcat. Nu-ţi fie tea-mă, pentrucă sper, cu ajutorul lui Dumnezeu şi al e-chipajului meu, să-l pot stinge,

– Ştii bine că alături de tine nu ştiu ce e frica. Speri să-l potoleşti?

– Nu pot spune deocamdată nimic, dar nu mă voi lăsa luat prin surprindere. Chiamă doi marinari, pregă-teşte două bărci din cele mai mari, şi îmbarcă în ele alimente şi arme.

Doi marinari se prezentară de îndată şi se puseră la dispoziţia tinerei fete, în timp ce căpitanul se întorcea la pompe.

Incendiul, cu toate că era combătut de întreg echi-

pajul, încă dela isbucnirea lui, progresa şi ameninţa să cuprindă întregul vas.

Magazia cu alimente devenise un cuptor arzător, în care materiile grase ardeau amestecându-se cu alcoolurile, iar butoaiele cu morun uscat trozneau sub dogoarea focului, împreună cu butoaiele de carne afumată şi cu lăzile de biscuiţi, ridicând nouri de fum negru şi înăbuşitor, şi scăpărând o ploaie de scântei carî ieşeau năvalnice din cală, cuprinzând catartul şi pânzele.

Pârâituri înăbuşite se auzeau sub punte, cărora le făceau ecou urletele şi răgetele din ce în ce mai înspăimântătoare ale celor doisprezece tigri, cari simţeau că se înăbuşe, cu tot acoperişul udat din belşug care era deasupra cuştilor lor.

Incheeturile vasului trosneau, catartele gemeau, mesele de pe punte ardeau, iar smoala dintre crăpături şi de pe pereţii navei ardea în flacări răspândind un miros greu.

In odaia echipajului nimeni nu mai putea rezista. Oamenii, cari lucrau lângă catartul din mijloc, trebuiră să se oprească, pentru a nu fi sufocaţi de fum şi de teamă ca podeaua să nu li se prăbuşească sub picioare.

Cu toate acestea,furtunurile funcţionau fără încetare. Marinarii, cari păstrau un admirabil sânge rece, lucrau cu o ultimă încordare, sub supravegherea căpitanului şi a pilotului Asthor.

Când unul din marinari se simţea sleit de puteri, un

altul îl înlocuia, şi torentele de apă continuau să ude cavitatea fumegândă a vasului.

De trei ori, cu o îndrăzneală nemaipomenită, căpitanul Hill se aruncase printre coloanele de fum şi ploaia de scântei, pentru a-şi da seama de mersul incendiului, dar era constrâns să se întoarcă pentru a nu muri asfixiat.

Către orele trei după amiază, Asthor se avântase în odaia marinarilor, pentru a salva lăzile şi hamacurile echipajului, şi se întorsese pe punte cu părul şi cu barba pe jumătate arse.

– Căpitane! zise el gâfâind. Flăcările au cuprins odaia echipajului şi podeaua stă să se prăbuşească.

– Aşa dar focul ia proporţii! răspunse Hill, cu durere.

– Da, cu toate torentele de apă pe care le aruncăm în cambuză.

– Ce să fac? ce să încerc?... murmură el, aruncând o privire disperată către Anna, care şedea la pupă.

Deodată tresări şi dădu un ţipăt de furie.

– Doamne! exclamă el.

Dela proră se ridicau urlete de groază, şi câţiva marinari părăsiră prima pompă situată lângă catartul din faţă.

Un nour de fum amestecat cu o ploaie de scântei, se înălţa din magazia dela proră, care răspundea în camera echipajului. Flăcările, care doborâseră podeaua, cuprindeau acum catartul din faţă.

Căpitanul Hill se năpusti asupra dezertorilor şi luând o secură, ţipă:

– La posturile voastre!...

Intre marinari domni o clipă de şovăială; dar înţelegând gestul ameninţător al căpitanului, se reîntoarseră la pompă, îndreptând tromba de apă către camera marinarilor.

Toate străduinţele erau zadarnice. Către orele opt, în clipa în care dispăreau la orizont ultimele raze ale soarelui, o flacără uriaşe se ridica dela proră, luminând sinistru, cu o lumină sângeroasă undele Oceanului Pacific.

„Noua Georgie“ era pierdută!

XVII

Atacul tigrilor

Nimic nu e mai îngrozitor decât incendiul unei corăbii în largul mării.

Pare cu neputinţă ca un corp plutitor, înconjurat din toate părţile de apă să poată fi distrus, în loc să fie salvat cu cea mai mare uşurinţă. Cu toate acestea, sunt rare cazurile când un vas reuşeşte să scape dela dezastru, dacă focul l-a năpădit pe bord. Străduinţele echipajului sunt aproape întotdeauna zadarnice pentru a înfrâna un duşman atât de distrugător. Pompele pot funcţiona şi energia oamenilor poate să nu descrească, torentele de apă pot năvăli fără încetare în pântecul vasului, focul câştigă însă mereu noui puteri, pentrucă este închis într'un înveliş de lemn, iar acesta, cu toate că din exterior e înconjurat de apă, în interior e uscat.

Flăcările arzătoare se răspândesc cu o iuţeală înspăimântătoare, invadează cabinele, atacă picioarele catartelor, distrug punţile, consumă partea inferioară a co-

vertei, până când aceasta, lipsită de sprijin, se năpusteşte asupra calei, târînd cu sine pompele, catartele, cabina dela proră şi chiar şi pe oameni, dacă nu au avut timp să fugă de pe vasul fumegând.

Atunci nimic nu mai poate opri distrugerea ; flacăra nemiloasă, după ce a înghiţit tot lemnul corăbiei, atacă pereţii şi încercuieşte scheletul vasului, unde deschide răni adânci. Marea va intra prin aceste deschizături. Intre apa năvalnică şi focul distrugător se va da ultima bătălie ; flăcările se sting brusc sub năvălirea noului şi mai puternicului duşman, dar vasul e atunci pe de-a întregul pierdut. Scheletul fumegând nu va mai pluti pe suprafaţa azurie a mării şi cotropit de acest nou inamic, se va scufunda în prăpăstiile adânci ale apelor.

Aceasta urma să fie soarta „Nouei Georgii“, dacă nu intervenea o minune s'o salveze. Focul pusese stăpânire pe acel corp plutitor ; totul putea lua sfârşit în câteva ore.

Echipajul, sleit de obositoarele manevre ale pompelor, înspăimântat de a fi cuprins pe neaşteptate de acea imensă perdea de foc, orbit de fumul care îl sufoca, nu mai putea lupta. Şi culmea nenorocirei, se născuse teama că puntea, ale cărei mese ardeau ca torţele, urma să se prăbuşească. Marinarii stăteau la posturile lor cu mare greutate, mai curând de teama pistolului căpitanului şi al lui Asthor, decât din datorie sau din speranţă, căci pierduseră orice nădejde de a mai putea salva vasul.

Cu toate că toate furtunurile erau îndreptate către camera marinarilor, flacăra creştea uriaşă, luminând ca în plină zi oceanul. Urca şerpuitoare, ca şi cum ar fi fost furioasă de a se găsi încătuşată între pereţii sălii personalului, îşi făcea loc printre nourii deşi de fum, apoi apărea şi mai strălucitoare, lungindu-se către pânzele catartului din spate, aruncând în acelaş timp o ploaie de scântei, pe care vântul le transporta departe în întunerec, răspândindu-le pe undele Oceanului.

Pe punte se auzeau mereu lovituri înăbuşite, prăbuşiri de stinghii arse şi din fundul calei, răgetele celor doisprezece tigri, cari se sbăteau furioşi de gratiile cuştilor.

Miss Anna, îngrozită de foc şi de acele urlete, se retrăsese la pupă pentru a fi gata să coboare cele două bărci; însă căpitanul Hill şi Asthor, care nu pierduseră încă orice speranţă, luptau vitejeşte împotriva incendiului, căutând să-l potolească prin orice mijloc.

Cu pistoalele în mâini, pentru a provoca frica în echipaj si a-l constrânge astfel să continue uriaşa muncă, ei îndreptau furtunurile când într'o parte, când în alta, puneau să se taie părţile atinse de foc, pentru a izola flacăra năvalnică, luând în deosebi seama la catarte şi la pânze, mai de grabă ameninţate.

Dar toate străduinţele lor nu dădeau niciun rod.

Către zece seara trebuiră să transporte pompele în spatele catartului principal, deoarece focul câştigase teren. Acum ardea la proră şi unul din catarte se putea

considera pierdut; La orele unsprezece, catartul din față, ale cărui baze erau probabil arse de incendiu, se prăbuși dealungul prorei vasuiui, târând cu sine pânzele și sdrobind, în cădere, ultimele două bărci atârnate de macarale și o parte din perete.

Timp de câteva minute catartul rămase suspendat, sprijinindu-se de puntea de lemn, apoi consumându-se căzu în mare împreună cu funiile, provocând o volbură de valuri uriașe.

- Prima scobitoare a plecat!... strigă Mac Bjorn. Incă una și ne-am ars!...

- Ține-ți gura, piază rea!... exclamă Asthor.

- S'a sfârșit, zise Anna tremurând. Bietul meu tată!

- Da, totul s'a sfârșit, răspunse căpitanul cu o voce înăbușită. Nu ne mai rămâne decât să ne salvăm cu bărcile; înainte de a pleca, să mergem să vedem ravagiile incendiului, Asthor.

- Să mergem, domnule, răspunse acesta.

- Porniră printre coloanele de fum și prin scânteile care cuprinseseră vasul, în timp ce echipajul, cu toate că era sleit de puteri, reîncepea obositoarea manevră.

Flacăra lacomă, ca și cum ar fi fost mulțumită că a doborît catartul cel mare, scăzuse, însă părea că-și depune sârguința pentru a distruge prora. Sub punte se simțeau arzând stinghiile și cala se luminase dela o extremitate la cealaltă de lumina flăcărilor.

Căpitanul și Asthor se îndreptară către proră. Incendiul înainta mereu și acum amenința puntea inferioară,

Infuriaţi de flăcările noului incendiu, tigrii urlau cu disperare.

care stătea să se prăbuşească sub picioarele echipajului"

– Totul e în zadar! exclamă căpitanul. „Noua Geor=gie" nu mai poate ft salvată!

– Văd şi eu, răspunse pilotul, clătinând trist din cap. Dar... de unde vine fumul ăsta?

– Alt fum?

– Da, se urcă din cală.

Se aplecară peste deschizătura calei şi priviră într'a=colo. Fragmente de stinghii, aruncate poate de explo=zîile provocate de butoaiele pline de alcool sau de uleiu mineral, ardeau în fundul calei, în jurul catartu=lui cel mare, care se aprinsese şi el.

– Să fugim! exclamă căpitanul. Se declară un nou incendiu şi putem fi prinşi de flacări din două părţi.

– Adio „Nouă Georgie! zise pilotul. Eşti pierdută pentru totdeauna!

Se urcară repede până la punte, în timp ce tigrii, pe jumătate sufocaţi şi înfuriaţi de vecinătatea acestui nou incendiu, răgeau mai tare ca oricând.

– Anna, zise căpitanul îmbrăţişându=şi fiica; totul e pierdut şi nu ne mai rămâne altceva decât să părăsim acest vas nenorocit.

– Nu mai este nicio speranţă? întrebă tânăra cu lacrimi în ochi.

– Niciuna. In timp ce voi lua măsurile pentru sal=vare, coboară în cabina mea, strânge jurnalul de bord, banii şi vino în întâmpinarea mea.

– Da, tată.

In timp ce Anna cobora în cabina dela pupă, căpitanul strigă :

– Lăsaţi pompele şi strângeţi toate alimentele pe care le puteţi găsi.

– Părăsim vasul ? întrebară marinarii.

– Da, prieteni, răspunse căpitanul cu vocea mişcată. „Noua Georgie“ e pierdută !

– Să ne grăbim, zise Asthor. Catartul principal poate să cadă asupra noastră din clipă în clipă.

– Să mergem să vedem dacă putem salva ceva în cambuză, zise Bill către naufragiaţi.

– Vreţi să ardeţi ? îl întrebă Asthor. Acolo jos e foarte cald, dragule.

– Noi avem pielea tare, răspunse Mac Bjorn cu un rânjet batjocoritor. Să mergem, prieteni !...

Cu toată perdeaua grea de fum care îi înconjura din toate părţile, Bill şi tovarăşii săi coborîră prin deschizătura principală, în timp ce echipajul american se răspândea pe punte, pentru a aduna butoaiele cu apă şi biscuiţi şi carne afumată, pe care le scoseseră din odaia lor, înainte ca focul să fi luat proporţii.

Căpitanul Hill, Asthor, Mariland, Grinnell şi Fulton se duseră la pupă pentru a remorca cele două şalupe, singurele care mai rămăseseră sub scara dela tribord.

Erau tocmai să scoată cablurile, când din fundul calei se auziră urlete sălbatece şi răgete înspăimântătoare.

Căpitanul se cutremură.

– Doamne ! exclamă el. Să fi rupt tigrii gratiile ?

– Cu neputinţă, răspunse pilotul. Afară doar dacă cineva...

Nu sfârşi. Doi marinari care coborîseră în magazie, pentru a ajuta pe naufragiaţi în cercetările lor, se năpustiră pe punte cu părul ars, cu feţele descompuse de groază, strigând cu o voce disperată:

– Tigrii!... Fugiţi cu toţii!

– Trădare! urlă cineva.

Apoi, se văzură năpustindu-se pe punte, printre coloanele de fum şi la lumina incendiului, cei doisprezece tigri, liberi, înfometaţi de carne omenească, furioşi de a fi stat atâta timp încătuşaţi, mai îngrozitori decât o mie de antropofagi.

Atacul monstruos fu cu neputinţă de oprit. Aruncându-se printre flăcări şi fum, ei căzură asupra echipajului american, care nu era înarmat şi care de groază rămase împietrit, în neputinţă de a se apăra.

O scenă îngrozitoare să întâmplă atunci pe puntea nenorocosului vas. Oamenii, cari nici nu se gândeau să fugă, într'atât erau de surprinşi de acest atac neaşteptat, cădeau câte doi, câte trei deodată, doboriţi de ghiarele puternice ale fiarelor sau sfârtecaţi de fălcile lor formidabile.

Câteva clipe nu se mai auziră decât urlete disperate, rugăciuni, gemete, horcăieli şi răgete, apoi două lovituri de pistol şi vocea căpitanului Hill, care striga:

– Pe catarte!... Salvaţi-vă pe catarte!... Anna!... Anna, încuie-te în cabină!...

Unind vorba cu fapta, căpitanul se agăţă dintr'o săritură de frânghiile catartului din mijloc şi se căţără până la trei metri de punte. Doi oameni îl urmară: era pilotul şi Grinnell.

– Echipajul meu! strigă căpitanul, care îşi smulgea părul de durere. Anna!... Ah, Anna mea!...

– Trădare! exclamă pilotul. Ah, mizerabile Bill!

– Dă-mi o puşcă, repede, exclamă nenorocitul căpitan plângând de furie. Fulton, Mac-Land, O'Riel, Mariland, unde sunteţi, Dumnezeule!

– Au pierit cu toţii răspunse Grinnel, care era alb ca varul.

– Ah! ocnaşi nelegiuiţi!

– Da, ei au deschis cuştile, zise bătrânul marinar, care plângea ca şi căpitanul.

– Ah! vă voi implânta spada în inimă! strigă Americanul cu o ură adâncă. Nu vezi pe nimeni pe catarctul principal, Asthor?

– Da, da; văd prin fum doi oameni agăţaţi, zise Grinnel.

– Şi ceilalţi?

– Ii sfârtecă tigrii, răspunse Asthor cu vocea înnecată. Nenorocire vouă, naufragiaţilor!

– Şi Anna?

– Nu-ţi fie teamă, căpitane, răspunse Grinnel. Văd că deschizătura dela pupă este închisă.

– La început era deschisă.

– Da, sunt sigur, căpitane.

– S'o fi închis Anna?

– Da, trebuie s'o fi închis domnişoara, care tocmai în clipa alarmei vroia să se urce pe punte.

– Tăcere!

– Strigăte! exclamă Asthor cutremurându-se.

– Da!... vin dela pupă... Anna mea!

– Aud vocea lui Bill! strigă Grinnell.

– Să se fi refugiat în cabina dela pupă, mizerabilii ăştia?

– Ascultaţi, exclamă Asthor.

Printre răgetele fiarelor, care săreau peste cadavre şi aschiile arzătoare se auzi pornind o lovitură de pistol, urmată de un strigăt de durere şi de o înjurătură îngrozitoare.

– Să coborâm, strigă căpitanul eşit din fire.

Pilotul îl opri la jumătatea drumului, cu o forţă extraordinară.

– Nu!... nu te voiu lăsa sfâşiat de tigri, domnule!... strigă el.

– Lasă-mă, Asthor, zise căpitanul, încercând să se descătuşeze din strânsoarea lui de fier.

– Nu... ajutor, Grinnell!... Pe punte vă aşteaptă moartea!...

Căpitanul, care părea că înnebunise, era gata să respingă pe cei doi marinari credincioşi, când capacul dela pupă se ridică şi din magazie ieşi un om.

Americanul dădu un ţipăt, care semăna mai mult a răcnet de fiară.

– Bill! exclamă el, cu o ură nemaipomenită în glas. Bill ...

XVIII

Fuga ocnaşilor

Da, omul care ieşea din cabina dela pupă, unde se refugiase Anna, şi care, cu un curaj ce se apropia de nebunie, se urcă pe puntea pe jumătate arsă şi stăpânită de cei doisprezece tigri indieni, era Bill, nelegiuitul şi misteriosul naufragiat cules de pe valurile furioase ale Oceanului.

Ce venea să facă pe puntea vasului? Venea să asiste la îngrozitorul ospăţ al fiarelor, sau să vadă dacă erau cu toţii morţi?

Nici una nici alta.

Nemernicul avea hainele sfâşiate, aproape arse, şi părea că se ţine pe picioare cu multă greutate. Cu o mână se ţinea de piciorul drept din care curgeau picături mari ce păreau de sânge, iar în cealaltă ţinea o lădiţă.

La vederea acestei noi prăzi, tigrii se năpustiră către el, scoţând urlete care îngheţau sângele în vine; dar

se întoarseră repede, ca şi cum ar fi fost opriţi de un sentiment de groază misterioasă.

Naufragiatul înalţă capul; ochii lui se aprinseră de o flacără vie; aceşti ochi fermecau încă fiarele, şi le făceau să tremure.

Făcu un gest de ameninţare, apoi se îndreptă către pupă; se urcă pe un catart, clătinându-se şi nepierzând din vedere pe cei doisprezece tigri, care îl urmau încet, ca şi cum ar fi fost atraşi de o forţă misterioasă, se căţără pe catart şi privi Oceanul strigând:

– Urcă-te aici, Mac Bjorn!...

– Bill!... Nemernicule!... urlă căpitanul.

Naufragiatul ridică capul.

– Ah! dumneaţa eşti, căpitane, răspunse el cu o voce răguşită. Pe cuvântul meu de marinar că îmi pare bine să te văd în viaţă.

– Ce ai făcut Annei mele?

– Anna! exclamă naufragiatul cu o voce batjocoritoare. M'a aranjat bine... blestemata!

– Mori, câine! exclamă căpitanul, scoţând pistolul dela brâul lui Asthor.

Ţinti arma asupra mizerabilului, dar mâna îi tremura atât de tare, de emoţie şi de furie, încât nu putea nimeri.

– E rândul meu! strigă bătrânul Asthor, ridicând mâna.

Ţinti şi trase. Bill căzu depe catart în mare.

– Mii de draci! strigă o voce, care fu recunoscută

ca aceea a lui Mac Bjorn. Păsările astea de mare mi-au ucis prietenul. În larg, tovarăşi, şi să dea dracul să ardă cu toţii!...

Se auziră lovituri înăbuşite la pupă, ca şi cum mizerabilii ar fi aruncat ceva în mare; îndată apăru una din şalupe. Mac Bjorn era timonierul, Bill zăcea întins pe bancă şi părea mort; ceilalţi vâsleau cu multă putere.

Traversară zona luminată de incendiu, apoi se pierdură în întuneric.

Din depărtare, se mai auzi vocea batjocoritoare a lui Mac Bjorn, care striga:

— Noroc, căpitane!...

Apoi se lăsă tăcerea.

— Au fugit! exclamă Americanul cu vocea înnecată.

— Da, răspunse Asthor, după ce au scufundat şi a doua şalupă. Dar poate că Bill nu mai este printre cei vii.

— Şi Anna? Trăeşte, sau e moartă.

— Să nădăjduim că trăeşte, răspunseră cei doi marinari.

— Dar dacă Bill a... Ah, Dumnezeule!... dacă a ucis-o?

— Cu neputinţă, căpitane! Domnişoara Anna avea arme, şi dacă Bill a fost rănit, înseamnă că s'a apărat bine.

– Ah! ce situaţie îngrozitoare! exclamă nenorocitul plângând. Dacă aşi putea barem să cobor şi...

– Tăcere, domnule, zise Grinnell.

– Ai auzit ceva? îl întrebă căpitanul, strângându-l puternic de braţ.

– Am auzit vocea domnişoarei Anna.

– Ah! Grinnell, nu-mi mai da speranţe zadarnice!...

– Tăcere, zise Asthor. Da... nu mă înşel. Grinnell a auzit bine... ascultă, căpitane!...

Din cabina dela pupă se auzi o voce destul de clară, şi această voce striga:

– Tată, unde eşti?

– Anna! strigă căpitanul cu vocea tunătoare.

– Tu eşti? întrebă tânăra.

– Da, eu sunt, Anna!

– Teafăr?

– Da, am scăpat neatins; dar tu?

– Sunt baricadată în cabină.

– Rănită?

– Nu, tată. Eşti singur?

– Nu, suntem cinci.

– Şi Asthor?

– Trăesc, Miss, mulţumesc lui Dumnezeu, strigă bătrânul marinar.

– Şi ceilalţi?

– Morţi, răspunse căpitanul.

– Şi naufragiaţii?

– Nelegiuiţii au fugit!...

– Şi Bill?

– Cred că a murit.

– A furat toţi banii?

– Dar a murit.

– Şi a încercat să mă răpească.

– Ah! exclamă căpitanul. Acum înţeleg toată urzeala lor infernală. Acest nemernic vroia fata mea!...

– Tigrii mai sunt pe punte? întrebă Anna.

– Da.

– Nu puteţi coborî?

– Suntem pe catarte, şi armele noastre nu sunt încărcate.

– „Noua Georgie“ arde?

– Da, încă, dar.. Ei Asthor, nu ţi se pare că fumul a scăzut?

– Da, da, afirmă bătrânul marinar. Acum văd foarte bine pe cei doi oameni agăţaţi de catartul principal; la început fumul îi ascundea.

– Cine sunt?

– Fulton şi Mariland.

– Ce noroc, dacă focul s'ar stinge.

– Da, dar tot nu am putea coborî, răspunse pilotul. Până ce tigrii nu vor părăsi puntea, nici unul din noi nu va putea pune picioarele pe vas.

– Ştiu.

– Dacă i-am putea omorî!

– Pistoalele noastre nu sunt încărcate, Asthor.

– Am o idee! exclamă pilotul. Dacă Miss Anna mi-ar putea ajuta!...

– Cum?

– Miss! strigă pilotul. Aveţi puşti şi muniţii în cabina dumneavoastră? Câteva clipe mai târziu, tânăra răspunse:

– In salon sunt trei puşti.

– Le puteţi lua?

– Tigrii sunt cu toţii pe punte?

– Da, răspunse căpitanul.

– Pot să încerc să ies din cabină?

Căpitanul şovăia să răspundă. Ce s'ar fi întâmplat dacă în clipa în care curajoasa fată părăsea cabina, unul din tigrii ar fi coborît pe neaşteptate în cabina dela pupă, a cărei deschizătură era lăsată liberă de Bill?

Aceste gânduri opriră pe căpitan să vorbească.

– Anna, iubita mea fiică! exclamă el, nu încerca, ar fi o nebunie!

– E nevoie, pentru viaţa voastră şi salvarea mea, răspunse tânăra, cu o voce hotărîtă.

– Dar tigrii pot coborî.

– In cinci minute sunt gata. Dar cum să fac, ca să căpătaţi armele?

– Vă voi spune după aceasta, răspunse Asthor.

– Luaţi seama la tigri, şi dacă vreunul din ei se apropie de deschizătura pupei, anunţaţi-mă strigând de trei ori.

– Dumnezeu să-ţi vie în ajutor, fiica mea! exclamă căpitanul cu o voce mişcată.

– Aşteptaţi o clipă, Miss ! strigă Grinnell.

Ridică dela brâu pumnalul, şi din trei mişcări îl scoase din teacă.

– Iată un proiectil care poate sfărâma uşor capul unui tigru, adăugă el. Primul care se apropie de deschizătura dela pupă, îi va simţi tăişul.

– Mulţumesc, Grinnel! zise căpitanul. Grăbeşte-te, Anna !

– Atenţie la tigri ! Ies din cabină :

Cei trei oameni, pradă unei nelinişti cu neputinţă de descris, aşteptară într'o tăcere deplină.

Tigrii se adunaseră cu toţii către proră, şi cu tot fumul şi scânteile, care ieşeau din sala marinarilor sfâşiau cadavrele ce stăteau grămadă pe punte, strivind cu fălcile lor puternice oasele acestor nenorociţi. Pentru moment nu se gândeau la cei vii, fiind siguri că şi aceştia le vor cădea victime. La un moment dat totuşi unul din tigri ridică capul şi aţinti ochii, scoţând un răget înăbuşit.

Căpitanul, Asthor şi Grinnell păliră, pentrucă în acea clipă Anna trebuia să se afle în salonul dela pupă.

– Grinnel! murmură căpitanul cu vocea înăbuşită.

– Sunt gata, răspunse marinarul, ridicând pumnalul.

Tigrul încetase să mai mănânce şi părea că ascultă cu multă luare aminte. Roti coada de două sau de trei

ori, apoi se întoarse brusc către pupă, aţintind ochii înroşiţi de furie, către deschizătura cabinei.

– A auzit ceva, murmură Asthor, cutremurându-se.

– Da, răspunse căpitanul, pe a cărui frunte şiruiau broboane de sudoare.

Tigrul rămase nemişcat câteva clipe, privind mereu deschizătura, apoi se îndreptă încet către pupă, dar oarecum nehotărît.

– Anna !... Anna ! tigrul ! strigă căpitanul.

Grinnell ridică pumnalul şi îl aruncă asupra fiarei, care se feri, sărind într'o parte şi fugind la proră.

In cabină se auzi un sunet înăbuşit, ca al unei uşi care se închide cu putere, apoi vocea Annei strigă pe un ton triumfător.

– Tată, suntem salvaţi !...

– Ai armele ?

– Da !...

– Baricadează uşa.

– E baricadată.

– Ţi-a venit rândul să vorbeşti, zise căpitanul, întorcându-se către Asthor.

– Miss, strigă bătrânul pilot. Sunteţi în cabina Dumneavoastră sau în cabina căpitanului ?

– In a mea, răspunse Anna.

– Unde răspunde fereastra Dumneavoastră.

– La babord, lângă cârmă.

– Dacă arunc o frânghie lângă cârmă, o puteţi prinde ?

– Nădăjduiesc.

– Atenţie!...

Pilotul trase frânghia steagului, o funie solidă care putea suporta o greutate de treizeci până la patruzeci de kilograme, atârnă la extremitatea ei pumnalul său, apoi strigă:

– Miss, arunc funia!..

Şi o aruncă, ţinând în mână cealaltă extremitate; funia porni cu atâta repeciziune, încât pumnalul se opri lângă cârmă. Un braţ, braţul tinerei fete, ieşi din fereastra cabinei, şi mâna apucă funia.

– Ţine bine capătul celălalt, zise ea.

– Nu vă temeţi, răspunse Asthor.

Trecură câteva minute. Tigrii întrerupseseră monstruosul lor ospăţ, şi priveau cu oarecare neliniște acea manevră ciudată, ca şi cum ar fi presimţit că avea să aibă urmări fatale pentru ei.

– Ridicaţi! strigă deodată Anna.

Asthor şi Grinnell traseră funia, care devenise grea, şi văzură cu bucurie că de ea erau atârnate trei puşti şi un pachet voluminos care trebuia să conţină muniţiuni.

– Suntem salvaţi, exclamă căpitanul, apucând armele. Curajoasă fată! Tăiaţi funiile, pentru ca tigrii să nu se agaţe de ele, şi apoi trageţi din plin.

Fiarele, care cu siguranţă cunoşteau puterea armelor de foc şi care urmăriseră cu o vie neliniște aceste ma-

nevre, se adunaseră în mijlocul punţii, fixând sălbatec pe cei trei marinarii şi mârâind înăbuşit.

– Foc! strigă căpitanul.

Trei detunături porniră, dintr'odată. Un tigru mare, care părea să fie căpetenia celorlalţi, făcu un salt uriaş, scoţând un răget îngrozitor, şi se lungi pe punte, sbătându-se furios.

Tovarăşii lui, înspăimântaţi de această primă împuşcătură începură să sară pe punte, urlând şi răgind, lovindu-se între ei traversară cu un singur salt tot vasul dela tribord la babord.

Insă loviturile continuau, gloanţele şuerau şi nimereau din plin fiarele, rănindu-le de moarte. In zadar acestea săreau şi urlau din ce în ce mai tare; în zadar se năpusteau la picioarele catartului, de pe vârful căruia căpitanul, Asthor şi Grinnell le secerau şi în zadar fugeau încercând să se adăpostească în dosul butoaielor, al lăzilor şi altor instrumente răspândite pe punte.

– Foc! Foc! striga mereu căpitanul, în timp ce Fulton şi Mariland, agăţaţi pe catartul principal, chiuiau de bucurie.

Detunăturile continuau din ce în ce mai puternice, tot atât de precise, culcând la pământ, unele după altele, aceste fiare fioroase, dar acum neputincioase.

Numai după zece minute, şase tigri zăceau fără viaţă pe punte, doi se sbăteau în ghiarele agoniei, unul înebunit de groază sărise în mare, unde rechinii

îl târîseră în adâncul apelor. Cel de al unsprezecelea, grav rănit, se tăvălea pe punte plin de sânge, încercând să ajungă catartul pentru a da un ultim atac, şi al douăsprezecelea se retrăsese pe proră, pitulându-se în dosul a două lăzi.

– Incă două împuşcături !, zise căpitanul Hill, şi vom putea coborî.

Urmară alte trei detunături, şi tigrul muribund căzu ca trăznit la picioarele catartului mijlociu.

– Pe celălalt acum ! zise Asthor, încărcând din nou arma.

In acea clipă Grinnell dădu un ţipăt de furie.

– Tigrul a fugit ! exclamă el.

– Unde ?

– In sala noastră.

– Să se fi stins oare focul ?

– Poate că da, zise Asthor. Dar... cum vom face ca să-l descoperim ?

– Vă e teamă ? întrebă căpitanul.

– Nu, răspunseră cei doi marinari.

– Atunci să coborîm şi să-i ieşim în faţă !...

XIX

Pe ruinele fumegânde ale vasului

După cum se poate uşor închipui, propunerea căpitanului era îndrăzneaţă, deoarece tigrii sunt fără îndoială fiarele cele mai curajoase din lume şi nu se tem decât rareori de om. Ei se aruncă asupra vânătorilor cu o îndrăzneală care se apropie de nebunie, fără să ia în seamă armele.

Cu toate că era îndrăzneţ, acel plan era unicul în stare să aducă mântuirea tuturor, pentrucă altfel mâna de oameni care erau căţăraţi pe catart, putea rămâne acolo douăsprezece şi chiar douăzeci-şi-patru de ore, prelungindu-le nu numai şederea dar făcându-i să piară de foame şi de sete.

După ce tăiară otogoanele, cei trei bărbaţi viteji alunecară dealungul catartului, luând cu ei carabinele şi o parte bună din muniţiuni.

Văzându-i apărând pe punte, tigrul, care fără îndoială îi pândea din ascunzătoarea sa, mârâi ameninţător.

– Luaţi seama să nu faceţi vreo imprudenţă, spuse

căpitanul tovarăşilor săi. Mergeţi lângă mine şi băgaţi de seamă să nu greşiţi ţinta.

Sprijinindu-se de lăzi şi de butoaie, care stăteau dea-valma pe punte, căpitanul ajunse împreună cu ceilalţi până la zece paşi de cabina dela proră.

– Descarcă puşca prin uşa cabinei, Grinnell.

Marinarul apăsă cocoşul. La auzul detunăturii, tigrul scoase un răget îngrozitor şi apăru în uşa sălii personalului, dar se retrase înainte ca Asthor şi căpitanul să-l fi putut nimeri.

– Se teme, zise Grinnell, încărcând din nou puşca.

Asthor luă de pe jos o stinghie şi o aruncă în sală. De data aceasta, tigrul se năpusti afară mugind. Se încordă pentru a face un salt, şi se avântă descriind un arc de cerc.

Se auziră trei detunături. Oprit din săritură, isbit drept în ţeastă, fiara căzu la pământ, lângă peretele dela babord.

Făcând un efort disperat, se mai ridică odată, încercând să sară din nou pentru a se năpusti asupra asediatorilor săi; dar deodată forţele îl părăsiră şi se întinse cât era de lung pe punte. Murise!...

– Ura! Ura!, strigară Asthor, Grinnell, Fulton şi Mariland.

Căpitanul se năpusti către pupă, ţipând:

Anna! Anna!... Suntem salvaţi!...

In cabina dela pupă se auzi o uşă deschizându-se

cu sgomot, paşi pe scară, şi curajoasa fata apăru, arun-cându-se în braţele tatălui ei.

– Anna mea ! exclamă căpitanul, strângând-o la piep-tul lui. Mi-a fost atât de frică de soarta ta.

– Şi mie de a voastră, răspunse fata, plângând de bucurie. Am scăpat !

– Da, mulţumesc lui Dumnezeu !...

– Şi tigrii ?

– Au murit cu toţii.

– Dar incendiul ?

– Se stinge ! strigă pilotul venind în fugă.

– Se stinge ? întrebară Anna şi căpitanul.

– Da, răspunse bătrânul marinar. Nu mai arde decât un vraf de scânduri, care însă pot fi stinse cu uşurinţă.

– Asta e o adevărată minune ! exclamă căpitanul.

– Aşa cred şi eu, domnule, răspunse Asthor.

– Dar naufragiaţii ? întrebă Anna.

– Au fugit ieri seară, şi la ora asta trebuie să fie departe, răspunse căpitanul. Dar presimt că într'o zi îi voi întâlni, şi atunci vai de pielea lor !.,.

– L-ai ucis pe Bill ?

– Asthor l-a ochit, aruncându-l în mare. Când acei nemernici au părăsit „Noua Georgie", el nu mai dădea niciun semn de viaţă.

– Nelegiuitul ! exclamă Anna.

– Povesteşte-mi, zise căpitanul, Au ajuns în cabina dela pupă, neleguiţii aceia ?

– Da, răspunse Anna. Au străbătut salonul şi s'au urcat în şalupe, trecând prin fereastră.

– Şi Bill?

– Pe Bill l-am auzit intrând puţin după aceea şi bătând la uşa cabinei mele. Deoarece auzisem cele trei strigăte, ştiam că tigrii erau pe punte şi mă închisesem înăuntru, având grije să iau cu mine şi un pistol.

– Continuă, Anna.

– Il întrebai ce vrea şi el îmi răspunse că vroia să mă salveze. Neştiind incă cu cine aveam de face şi necunoscând faptul că el se înţelesese cu tovarăşii lui, deschisei şi văzui că ţinea în mână caseta cu banii tăi. Abia atunci îmi căzu vălul depe ochi.

– Ce ai furat? îl întrebai.

– Dolarii tatălui dumitale, îmi răspunse el rânjind. M'am gândit că-mi pot servi mie mai bine ca oricui.

– Pleacă, sau te ucid! strigai arătându-i pistolul.

– El începu să râdă, spunându-mi:

– Plec, dar împreună cu dumneata, pentrucă te iubesc!..

– Pleacă! repetai, ridicând arma,

– Ah!... ah! exclamă el ironic. Porumbiţa se crede puternică, dar eu sunt un lup, căruia nu-i e frică de nimic.

– Vru să se arunce asupra mea. Aveam arma ridicată: ridicai braţul, ţintii şi închisei uşa, baricadându-mă în dosul mesei.

– L-am auzits coţând un ţipăt de durere, apoi îndepărtându-se blestemând şi după felul cum mergea înţelesei

că îl rănisem, pentrucă s'a oprit de mai mute ori pe scară.

– Mizerabilul! exclamă căpitanul. Acum înțeleg totul... Te iubea!... Da... îmi amintesc că te privea întotdeauna foarte ciudat și că te urmărea pretutindeni... Plănuise să-mi fure vasul și odată cu acesta și pe tine, fiica mea. Ce plan infernal!... Doamne!...

– Dar cine crezi că sunt acești oameni?

– Ocnași, Anna, evadați dela penitenciarul din insula Norfolk! Să fie blestemată ziua în care am culeș pe acest om, aproape mort de pe valurile oceanului furtunos. Frumoasă recunoștință, n'am ce zice!... Dar acum să nu ne mai ocupăm de ei, ci să ne gândim la noi!... Asthor!

Marinarul, care tocmai pregătea un furtun, veni în grabă.

– Mai este mult fum în cală? îl întrebă căpitanul.

– Nu, domnule, răspunse acesta.

– Putem coborî?

– Da.

– Să mergem atunci să vedem.

Zicând acestea, urcară scara care ducea pe puntea din față.

Din cambuză mai ieșeau nouri de fum, dar nu mai erau atât de deși și de înăbușitori; dintr'un colț al calei țâșnea o coloană de apă.

– Incendiul se stinge din ambele părți, zise căpitanul. Cum s'a întâmplat oare?

– Nu ştiu cum să explic această minune, răspunse pilotul. Cu toate acestea, focul ardea ieri seară foarte violent.

– Să mergem înainte, prietene.

Mergând încovoiaţi pentru a se feri de fumul care mai ieşea din plafon, se apropiară de cambuză în care se mai găseau răspândite bucăţi de lemn fumegând, dar care păreau să se stingă deabinelea dintr'o clipă în alta.

– Ascultă! zise deodată căpitanul, oprindu-se brusc.

– Ei! drăcie, exclamă pilotul. S'ar zice cá peste foc cade apă.

– De unde vine? Pompează oamenîi noştrii?

– Nu, răspunse pilotul.

Căpitanul înaintă mai departe şi se opri mirat:

– Priveşte, Asthor!

Bătrânul marinar prîvi în direcţia arătată şi văzu o gaură largă, prin care intrau fâşii de apă spumoasă.

– Acum înţeleg! exclamă el. Focul a atacat pereţii corabiei şi a deschis o gaură; apa a intrat pe la proră. Fără această deschizătură întâmplătoare, incendiul nu s'ar fi stins.

– E adevărat, consimţi căpitanul. Să fie binecuvântată această apă!

– Să sperăm că această deschizătură nu va pune în primejdie „Noua Georgie".

– O vom astupa, Asthor.

– Dar cum s'a stins incendiul din cală?

– Vom afla îndată.

Părăsiră puntea şi se duseră în cală. Abia ajunseră la capătul ei, că dădură peste un strat de apă.

– Totul se explică, zise căpitanul. Apa care a intrat prin deschizătură s'a revărsat aici şi a stins şi al doilea incendiu. Să urcăm Asthor.

Părăsiră cala şi se întoarseră pe punte.

– Ce se aude? întrebă Anna.

– Deocamdată vasul nostru a scăpat, răspunse căpitanul. La pompe, băieţi.

Braţele marinarilor erau obosite, dar din fericire destul de puternice încă. In câteva clipe, pompa cea mare era plină; căpitanul şi cei patru marinari ai săi apucară furtunurile şi începură să lucreze cu înfrigurare, în timp ce Anna, care nu vroia să fie mai pre jos decât ceilalţi, îndrepta furtunul pe resturile fumegânde ale cambuzei şi ale sălii marinarilor.

Apa care năvălea fără întrerupere prin deschizătura provocată de incendiu, le ajuta în sarcina lor.

Fumul se făcea din clipă în clipă mai puţin des şi scânteile se stingeau, pierzându-se în aer. La amiază, focul era pe de-a'ntregul stins.

Căpitanul chemă în jurul lui pe marinari şi le spuse

– Ascultaţi-mă, prieteni: situaţia noastră, cu toate că focul s'a stins, nu este din cele mai frumoase, dar nici nu am putea-o numi disperată. Intenţia mea e să ne îndreptăm către insula cea mai apropiată, insula Tana, – una din cele mai populate de prin aceste locuri – locuită de Polinezieni nu prea răi. Acolo vom construi

un vas mic cu resturile „Nouei Georgii“. A încerca să ajungem în Australia cu un vas în halul acesta, ar fi o adevărată nebunie, ar însemna să mergem la moarte sigură. Primiți planul meu?

– Cred că e cel mai bun, își dădu cu părerea Asthor.

– Foarte bine! Atunci să reparăm cum putem mai bine biata „Noua Georgie“ și să desfacem ce ne-a mai rămas din pânze, îndreptându-ne spre insula Tana. La lucru, prieteni și să nu pierdem prea mult timp.

XX

Păianjenii emigranți

Pilotul și cei trei marinari, nerăbdători de a porni în larg, începură să lucreze de îndată, sub conducerea căpitanului Hill.

Inainte de toate curățiră puntea, care era presărată cu cadavre pe jumătate sfâșiate și cu leșurile tigrilor uciși. Trupurile sfârtecate ale nenorocosului echipaj fură strânse, adunate în hamacuri și aruncate în mare; după acestea urmară tigrii, cu toate că tuturor le părea rău să piardă acele piei minunate, din care se puteau prelucra covoare frumoase de preț.

După ce curățară bine puntea de bălțile de sânge închegat și după ce transportară în cală lăzile și butoaiele, începură să taie catartul principal, care amenința să cadă din clipă în clipă pe punte, având baza arsă. După o muncă neîntreruptă de un ceas, reușiră să-l arunce în mare, după ce avuseseră grije să taie odgoanele, care îl legau de catartul mijlociu.

Căderea acelui uriaș vătămă grav peretele dela ba-

bord, dar pilotul spuse că îl va repara la timp potrivit.

După ce isprăviră aceste lucrări, se duseră pe puntea din față, pentru a încerca să astupe spărtura făcută de incendiu, care lăsa din când în când să pătrundă apa.

Cu toate că măsura aproape doi metri lungime și unul și jumătate lățime, Asthor, ajutat de cei trei marinari, reuși s'o astupe cu saltele, ținute fix de câteva mese încrucișate. Era o reparație provizorie, pentru a împiedica năvălirea apelor furioase, dar putea ajunge pentru câteva zile, și poate chiar până la sosirea pe insula Tana.

La orele opt după amiază, în clipa în care soarele apunea, sau mai bine zis părea că se ascunde în mare, „Noua Georgie“ era gata să-și reia drumul, întrerupt de atâtea nenorociri.

Căpitanul hotărî ce oameni vor sta de cart, căci nu vroia să sfârșească puterile nimănui. Nu trebuie uitat că echipajul se compunea acum dintr'o mână de oameni și era obosit peste măsură, iar vasul era prea mare și cu un singur catart.

Asthor, Grinnell și Mariland aveau să facă de cart cei dintâiu; Hill Fulton și Anna, care nu vroia să fie mai prejos decât ceilalți și care se pricepea la cârmă, aveau să-i urmeze. Astfel fiecare putea să se odihnească patru ore, înainte de a înlocui pe ceilalți.

La orele nouă, echipajul desfăcu pânzele depe catartul din mijioc. Asthor se așeză la cârmă și „Noua Geor-

gie“ reîncepu să navigheze cu prora îndreptată spre nord, adică spre arhipelagul Nouilor Hebride.

Vântul era slab şi marea puţin agitată; noaptea era frumoasă, luminată de lună. Cu toate că vasul nu era prea bine sprijinit, numai de catartul mijlociu, care după cum se ştie se află situat la pupă, el începu totuşi să alunece, dar foarte încet. De abia dacă parcurgea două noduri pe oră!

Căpitanul, Anna şi Fulton se retraseră în cabinele lor, lăsând pe tovarăşii lor să facă de pază.

In perioada primului cart nu se intâmplă nimic de seamă. Cu toate că „Noua Georgie“ se abătea deseori din drum, silind pe pilot să supravegheze cu multă luare aminte cârma, din cauza catartului mijlociu care pricinuia un desechilibru dela pupă, ea plutea mereu fără întrerupere, făcând în primele patru ore aproape nouă noduri.

La miezul nopţii, căpitanul, Fulton şi Anna, care nu vroia să rămână în cabina sa, socotindu-se de acum un om al echipajului, se urcară să ia în primire cea de a doua strajă.

In zori, căpitanul care vroia să dea Annei câteva ore de odihnă şi tocmai supraveghea pe pilot şi pe tovarăşii săi, atrase atenţia tuturor asupra unui fenomen ciudat, care îi minună pe toţi. De câteva minute cădeau pe punte fire uşoare, mai subţiri decât firele de borangic ale viermilor de mătase şi care se agăţau în număr

mare de steag, de pânze şi de odgoanele catartului mijlociu.

Fulton şi Anna, care observaseră acest fenomen, vroiau tocmai să ceară căpitanului explicaţii, când văzură căzând pe punte nişte pânze de o albeaţă strălucitoare ce părea să coboare din regiunile atmosferice.

La început erau poate vreo duzină, dar mai târziu apărură în aer altele, ca un nour vaporos, uşor, care se colora la primele reflexe ale aurorii şi cobora cu un şerpuit uşor, întinzându-se deasupra vasului şi peste o mare parte a Oceanului.

— Ce se întâmplă, tată ? întrebă Anna foarte uimită.

Căpitanul nu răspunse. Privea cu multă luare aminte acel nour ciudat care continua să coboare, cernând pe punte şi pe catart pânze de o subţirime unică, din care unele măsurau până la douăzeci de metri şi păreau alcătuite dintr'un singur fir, ciudat împletit.

— Ah! exclamă el deodată, râzând. Asistăm la unul din cele mai ciudate fenomene şi care nu se întâmplă prea des.

— Care fenomen? întrebară Anna şi Fulton.

— Emigrarea păianjenilor, răspunse căpitanul.

— Emigrarea păianjenilor! exclamă tânăra neîncrezătoare.

— Da, Anna.

— Atunci acestea, sunt pânze de păianjeni?

— Tu ce crezi?

– Ai dreptate: cu toate că sunt foarte albe, au o formă specială şi mi se par mai rezistente.

– Dar eu nu văd niciun păianjen, zise Fulton.

– Păianjenii emigranţi sau aeronauţi, sunt atât de mici, încât nu pot fi decât cu greu văzuţi cu ochiul liber: dar dacă priveşti cu luare aminte, îi vei găsi printre pânzele lor, spuse căpitanul. Fenomenul nu este nou, şi a fost observat de mai multe ori de savanţi.

– Dar ce fel de păianjeni sunt aceştia? întrebă Anna, care era din ce în ce mai uimită. Şi pentru ce emigrează?

– Nu aşi putea spune cărei specii aparţin, după cum nu cunosc motivele care îi fac să se lase purtaţi în voia curenţilor aerieni. Cel mult am putea pune aceste călătorii ciudate pe seama excentricităţii păianjenilor vagabonzi; alţii cred că emigrarea se datorează numai unor cauze accidentale. Unii învăţaţi au asistat la pornirea acestor păianjeni, numiţi „*thomicus viaticus*".

– Trebue să fie o plecare din cele mai curioase.

– Inainte de a părăsi vechea locuinţă, păianjenii se agaţă de staminele florilor sau spicurile grâului; aici îşi umflă abdomenul şi aruncă în aer un mănunchiu de fire uşoare care îndeplinesc misiunea unui balon, după care, la prima bătae de vânt, părăsesc punctul lor de sprijin şi se lasă purtaţi în înălţimi.

– Ei!... Ei!... exclamă Fulton în culmea mirării, păianjenii încep să ţese pânze noui.

– Se pregătesc de plecare, zise căpitanul.

– Cum aşa? pleacă din nou la drum? întrebă Anna.

– Vei vedea în scurt timp.

Intr'adevăr, toţi păianjenii părăsiseră pânzele vechi, care se făcuseră grele din cauza umezelii nopţii, şi ţeseau altele cu o repeziciune uimitoare.

După o jumătate de oră, o mare parte din ei, după ce aruncaseră în aer un nou fir, se lăsau în voia brizei de dimineaţă care îi transporta departe cu cea mai mare uşurinţă, înălţându-i către alte regiuni ale atmosferei. La a doua adiere a vântului, cei rămaşi urmară pe tovarăşii lor, dispărând printre primele raze de soare

– Călătorie sprâncenată! strigă o voce veselă. Ah, cum vă invidiez.

Era Asthor, care se urcase de câteva minute pe punte şi care privea cu curiozitate această emigrare minunată.

– Tu eşti prietene? întrebă căpitanul.

– Da, am ajuns la timp pentru a asista la acest fenomen ciudat. Cum o duce „Noua Georgie“?

– Merge ca o pasăre cu aripile rănite.

In tot timpul zilei, „Noua Georgie“ pluti destul de încet către nord; dar odată cu apropierea serii, îşi iuţi mersul, dearece se ridicase un vânt puternic dela sud-vest.

Soarele se ascunsese după un nour întunecat, şi marea începuse să se înalţe în valuri mari, lovindu-se cu sgomot de pereţii vasului.

Căpitanul nu vru să se ducă să se odihnească, şi rămase pe punte împreună cu echipajul. Incepuse să fie neliniştit, privea deseori deschizătura care opunea o rezistenţă slabă valurilor, şi cobora deseori în cală pentru a se asigura de soliditatea catartului mijlociu, care, lipsit de sprijinul catartului principal, cu otgoanele tăiate, putea să cedeze şi să se prăbuşească pe punte.

La orele zece noaptea, vântul şuera cu mare putere printre otgoane şi pânze; iar printre nourii mari care se răspândiseră pe deasupra Oceanului, se vedeau fulgere brăzdând cerul, urmate îndată de tunete puternice.

Valurile se loveau furioase de pereţii vasului, care se clătina şi intra adânc în apă, la proră, trosnind la babord şi la tribord.

Din nenorocire, întunerecul era atât de adânc, încât nu se putea zări nici la un metru.

Cu toate rugăminţile căpitanului, Anna se urcase pe punte şi privea Oceanul, ca şi cum l-ar fi sfidat. Curajoasa fată nu se temea şi vroia să se arate demnă de tatăl ei, care trecea drept unul dintre cei mai viteji lupi de mare din cele două Americi.

La miezul nopţii, Grinnell observă că slaba rezistenţă pe care o opuneau saltelele, deschizăturii provocate de încendiu, ameninţa să cedeze sub asaltul impetuos al valurilor.

Asthor sosi în grabă, şi ajutat de Fulton, făcu tot ce putu pentru a astupa spărtura, îngrămădind câte

lăzi avea la îndemână. Cu toate acestea, apa se infiltra prin spărtură şi se auzea năpustindu-se în fundul calei.

Mai târziu marea deveni şi mai furtunoasă şi vântul spori viteza vasului, care parcurgea drumul cu o iuţeală fantastică, cu toate că rămăsese cu un singur catart.

Valuri dese se năpusteau peste pereţii vasului, aruncând resturile incendiului, intrând în cabina dela proră şi năvălind cu un sgomot înăbuşit în adâncimea calei. Lăzile, butoaiele şi cuştile tigrilor ne mai având de ce să se sprijine şi din lipsă de greutate, erau aruncate dintr'un colţ în altul, ciocnindu-se între ele ; echipajul nu avea însă timp să ia seama la ele, fiind ocupat în întregime cu conducerea vasului, căruia i-ar fi trebuit încă zece oameni pentru a fi bine dirijat.

Căpitanul, care devenea din ce în ce mai neliniştit, scruta în zadar întunerecul cu ascuţimea privirei sale, nădăjduind mereu că va descoperi vreo lumină care să-i arate apropierea insulei.

Cu toate acestea, la orele două de dimineaţă, descoperi la orizont, la lumina unei lămpi, o massă mare obscură, pe vârful căreia şerpuia un nor de fum colorat în roşu.

— Un vulcan! exclamă el.

— Unde? întrebă o voce.

— Acolo, Anna.

— Aşa dar, pământul? întrebă tânăra fată.

– Este Tanna! exclamă căpitanul. Știu că are un vulcan aproape veşnic în activitate.

– Ah! tată!

– Asthor, strigă căpitanul. Strânge pânzele şi condu de la proră.

In acea clipă se auzi la pupă un sgomot violent.

Catartul mijlociu se prăbuşise peste punte cu o extremitate în apă.

XXI

Naufragiul

Insula Tanna este una din cele mai frumoase și mai pitorești din grupul Nouilor Hebride. Este cea mai meridională dintre ele, dar și cea mai cunoscută, și încă pe timpul acestei povestiri se știa de existența ei, căci fusese vizitată de navigatorul Quiros în 1606, de Bougainville în 1768, și mai târziu de Cook.

Este o insulă de natură vulcanică, și s'a calculat că lungimea ei nu întrece șapte leghe, pe trei lățime. In cea mai mare parte este muntoasă și acoperită cu păduri dese ; are un vulcan aproape fără întrerupere în activitate, multe isvoare termale, și anumite părți ale solului emană vapori sulfurici.

Ea se bucură de faima de a fi una din cele mai frumoase insule din tot arhipelagul și este chiar una din cele mai roditoare, cu toate că pământul ei se compune din mai multe specii de lave, de straturi de argilă și de zăcăminte sulfuroase. Munții săi se înalță

în amfiteatru şi dau acelui petec de pământ pierdut pe marele Ocean, o înfăţişare nu numai veselă, dar şi foarte interesantă.

Locuitorii ei, al căror număr se ridica atunci la trei sau patru mii, nu sunt nici mai buni şi nici mai răi decât insularii din întreg arhipelagul, dar cu siguranţă că nu sunt atât de vicleni ca cei din Tonga-Tabu sau Figi, iar vizitatorii care s'au abătut pe meleagurile lor, nu au avut de ce să se plângă. E adevărat că pe timpul când „Noua Georgie“ făcea această călătorie, ei mai erau antropofagi, însă nu mâncau decât pe duşmanii, ucişi în lupte sau pe prizonieri.

Printre atâtea insule care sunt presărate pe întinsul Marelui Ocean, era cea mai primitoare pentru bieţii marinari ai „Nouei Georgii“.

Din nefericire, aveau să acosteze pe aceste coaste, care reprezentau pentru ei salvarea, în triste condiţiuni. Intr'adevăr, prăbuşirea catartului mijlociu, care se întâmplase tocmai în clipa în care echipajul descoperise insula, punea vasul în mare primejdie. Biata „Nouă Georgie“ se putea socoti pe drept cuvânt doar o epavă în voia valurilor.

Echipajul era cu toate acestea atât de obicinuit cu nenorocirile încât nimeni nu se înspăimântă prea mult, cu toate că primejdia de a naufragia pe una din stâncile insulei nu era exclusă. Numai Anna păli, dar îşi reveni curând în fire, bizuindu-se pe îndemânarea tatălui ei.

– Asthor! strigă capitanul, văzând catartul căzând pe punte, ţine bine cârma şi caută să conduci vasul către insulă, şi voi ceilalţi aruncaţi catartul în mare.

Cei trei marinari tăiară catartul cu lovituri de topor, pentru a-l despărţi de trunchiul vasului, apoi îl împin-seră cu toată puterea în mare.

„Noua Georgie“, care se înclina la babord din cauza greutăţii, se îndreptă, şi împinsă de vânt navigă către insulă, dar nu mai avea stabilitate, căci îi lipseau pânzele.

Comandantul se urcă în cabina dela proră şi privi cu atenţie. Insula era la o depărtare de numai trei sau patru leghe, şi din acea parte se vedea o plajă uşor înclinată şi care părea să nu fie înconjurată de acel lanţ de stânci coralifere care împrejmuesc deobiceiu insulele Oceanului Pacific. Mai era aşa dar o speranţă că se putea acosta fără ca vasul să se sfarme, sau cel puţin fără să se isbească cu prea multă violenţă. Valurile împingeau vasul, care se ridica cu greu, iar spărtura făcută de incendiu se deschise din nou, introducând iarăşi o mare cantitate de apă în cală. Uneori, violenţa vântului, care provoca valuri uriaşe, îl oprea şi îl împingea în larg; şi iarăşi apuca din nou drumu spre coastă, care din când în când se colora în purpuriu din pricina vulcanului ce erupea în acea clipă cu multă violenţă şi cu sgomote înăbuşite.

– Ah! exclamă căpitanul. Dacă aşi putea descoperi golful Resolution pe care Cook l-a descris atât de bine!

Dar cine ştie în ce parte se află, şi apoi... ei drăcie! Dar dacă aceasta nu este insula Tana?... Dacă îmi amintesc bine, mai la sud se află o altă insulă, insula Anatton!... Dar vulcanul?... Anatton nu are vulcan, după câte mi-aduc aminte.

„Noua Georgie“ continua să înainteze, adâncindu-şi prora în valuri şi legănându-se pe crestele lor. Trosnea din toate încheeturile, ca şi cum ar fi presimţit că sfârşitul îi era apropiat. Se pleca cu o violenţă crescândă la babord şi la tribord, ca şi cum s'ar fi sbătut şi ar fi luptat să nu fie isbită în coastă.

La orele trei de dimineaţă, nu mai era decât la o distanţă de patru leghe de insulă. Căpitanul, care scruta atent valurile vrând să ghicească dacă fundul era presărat cu stânci sau cu masive coralifere, strigă deodată;

– Aruncaţi ancorele!...

Maryland, Fulton şi Grinnel tăiară cablurile, şi cele două ancore căzură în mare, trăgând după ele lanţurile peste proră. Vasul mai pluti încă vre-o câţiva metri, apoi se opri brusc. Aproape în acelaş moment se auzi o isbitură violentă la pupă, care făcu să se adune tot echipajul pe punte.

– Am atins fundul? întrebă Asthor.

– S'a înţepenit pupa! strigă căpitanul.

– Nu cred, răspunse Grinnel, care se năpustise pe punte.

– Dar apa năvăleşte înăuntru, strigă Fulton.

– Unde? întrebă căpitanul.

– Simt că năvăleşte în cală.

– Să se fi ciocnit carena de o stâncă? întrebă Asthor.

– Se prea poate, răspunse căpitanul. Dar nu are aface; suntem pe o stâncă netedă.

Oceanul, ridicat de vânt, nu părea să se potolească. Valuri uriaşe se năpusteau asupra „Nouei Georgii", treceau peste pereţii ei şi năvăleau pe punte. Straşinile nu reuşeau să facă să se scurgă apa, care, alergând către pupă, se arunca în fundul calei cu avântul unei cataracte.

Nenorocitul vas se agita sub loviturile puternice şi neîncetate, trosnea din încheeturi şi era împins încetul cu încetul spre coastă; dar nu mai era primejdie să fie aruncat spre larg de curenţii marini. Uriaşul intrase printre stânci şi nisip, şi nicio putere din lume nu l-ar fi putut întoarce din drum.

Acest fapt liniştea echipajul, care nu se mai temea acum de nimic, având pământul în apropriere. Chiar dacă oceanul ar fi sfărâmat vasul, el s'ar fi putut salva, cu toate că valurile erau înalte.

Insfârşit, către orele patru începu să crape de ziuă. După o perdea de nouri apăru o rază de lumină, care îngădui naufragiaţilor să observe insula din faţa lor.

Coasta se întindea dela răsărit la apus pe o lungime de câteva mile, aproape în linie dreaptă, fără un port, un golf sau o mică adâncitură, acoperită cu o vegetaţie deasă de palmieri, de bananieri, de smochini de toate speciile, cu frunze late în formă de evantaiu

Mai departe se înălțau câțiva munți pădurоși în formă de amfiteatru, și în mijlocul acestora se ridica un vulcan din al cărui crater țâșnea o coloană uriașe de fum roșiatec, care arunca pe o mare distanță, o cenușă negricioasă. Valuri de lavă incandescentă se urcau sus de tot și recădeau pe poalele munților, dispărând printre păduri sau sărind peste stânci.

Fapt ciudat și în opoziție vădită cu teoriile învățaților; acel vulcan, în loc să domine întreaga insulă, era mult mai jos decât munții învecinați!

Căpitanul, Anna și cei trei marinari examinară cu atenție coastele, temându-se să nu vadă apărând grupuri de sălbateci care să atace resturile vasului, dar nu văzură niciun locuitor și nicio colibă.

— Debarcăm? întrebă Anna; a-și face cu plăcere o plimbare pe sub copacii acestei păduri.

— O limbă de pământ descoperită de reflux se întinde până sub pupa vasului, zise Fulton. Debarcarea e foarte ușoară.

Luară cu toții câte o carabină, își puseră la brâu un topor, își umplură buzunarele cu praf de pușcă și gloanțe, strânseră merinde și coborîră, agățându-se de un cablu, pe fâșia de pământ descoperită de reflux.

Cu toate că aceasta era udată din când în când de valuri, cei șase naufragiați ai „Nouii Georgii“ ajunseră după câteva clipe pe pământ, în fața pădurii.

Locul era cât se poate de pitoresc. In fața lor se ridicau capaci, de toat soiurile, se întindeau cât puteai

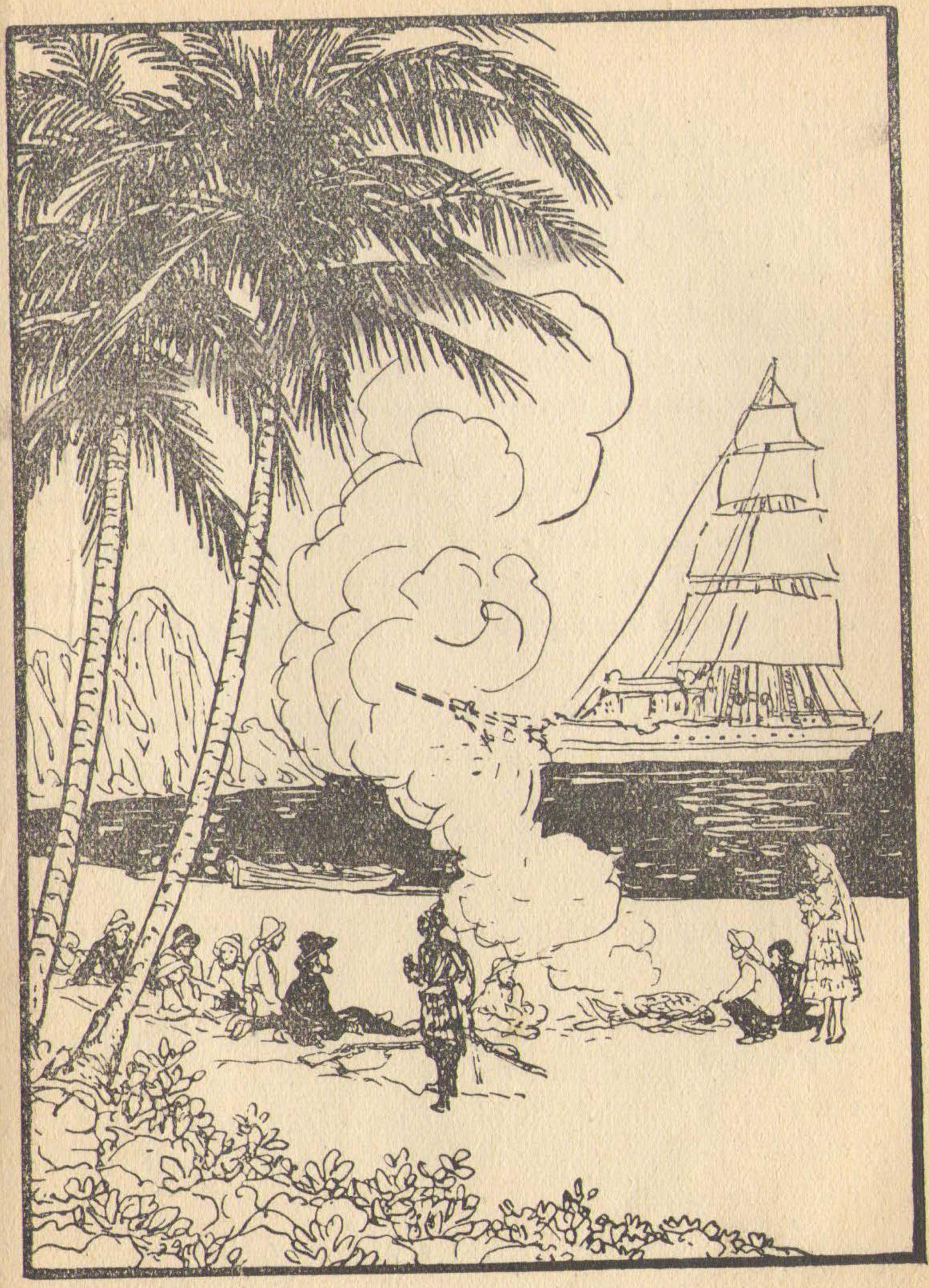

Echipajul vasului, căpitanul Hill și Anna, înarmați, debarcară pe mal.

cuprinde cu ochii, acoperind în întregime toată coasta.

Se vedeau „banian“ uriaşi, copaci adoraţi de locuitorii Indiei, cocotieri care se îndoiau sub greutatea fructelor, smochini bătrâni cu trunchiurile noduroase şi lucioase, care produceau fructe lunguiețe; „catappa“, un fel de migdali care dau fructe de două ori mai mari decât aceia din Europa, şi palmieri frumoşi ale căror frunze aruncau o umbră delicioasă în orele mai calde ale zilei.

Un mare număr de porumbei, de papagali negrii, sau cu pene multicolore şi de păsărele, săltau printre ramuri, fără să se înspăimânte de apariţia acelor oameni, pe care cu siguranţă că îi vedeau pentru prima oară.

– Un adevărat raiu, spuse Anna, aspirând aerul parfumat al pădurii, sub care creştea un mare număr de flori minunate purpurii. Ce păcat că acest paradis terestru e locuit de mâncători urîcioşi de carne omenească !

– Ei ! exclamă Grinnell, ce văd oare pe acest palmier ?

Cu toţii priviră în direcţia arătată de marinar, şi descoperiră deasupra unui palmier, aproape ascuns printre frunze, un animal ciudat care părea să-i pândească pitindu-se pentru a nu fi văzut spre a coborî şi a o lua la sănătoasa.

– Este un „birgus latro“ ! exclamă căpitanul.

– Se mănâncă? întrebă pilotul, apucând mânerul toporului.

– O mâncare delicioasă, prietene.

– Atunci vicleanul nu ne va scăpa. După mine, marinari!

Pilotul, Fulton, Grinnell şi Maryland se îndreptară către palmier, şi cuprinzându-l în braţe, începură să-l scuture atât de puternic, încât ciudatul animal căzu la pământ. Incercă să fugă spre mare, dar marinarii, cărora li se făcuse poftă de o mâncare mai bună, se năpustiră asupra lui şi cât ai clipi din ochi, îl şi doborîră din două lovituri de topor pe nisipul plajei.

XXII

Primul sălbatic

Cu toate că fusese găsit printre crengile unui copac, uneori umbla şi pe pământ. Acel „birgus latro, era în realitate un locuitor al mării şi unul din cele mai mari crustacee, un fel de rac uriaş.

Aceşti birguşi pe care insularii Pacificului îi numesc „raci hoţi", au obiceiuri ciudate, Cu toate că sunt locuitori ai mărilor. ei îşi petrec o bună parte din viaţă pe pământ şi caută lacomi arborii cu nuci de cocos, Aceşti raci ciudaţi sunt pofticioşi după nucile mari şi lăptoase, şi sunt în stare de orice pentru a şi le procura.

In timpul zilei, ei dorm ascunşi prin scorburile stâncilor sau pe ramurile înfrunzite ale copacilor, şi când se lasă noaptea, pornesc în căutarea fructelor lor favorite. Când găsesc copacul, se caţără pe el cu cea mai mare sprinteneală, sparg scoarţa fibroasă a nucil şi o aruncă la pământ.

După cum se ştie, aceste nuci sunt atât de tari, în-

cât până şi omul le deschide cu greutate, şi numai cu ajutorul unui topor; dar racul uriaş nu se sperie de aceasta. Fiind înzestrat cu un cleşte puternic, el îl introduce într'un punct care se numeşte „ochiul coajei“ şi beau cu lăcomie laptele, după care mănâncă miezul alb şi fraged.

După ce Asthor şi marinarii priviră cu curiozitate acest crustaceu uriaş, strânseră câteva vreascuri de lemne, aprinseră pe plajă un foc mare care ar fi fost în stare să frigă şi un bou, şi aruncară animalul pe cărbuni.

In acest timp, Asthor şi Grinnell se duseră în pădure, pentru a culege fructe. Puseră mâna pe topor şi începură să lovească un palmier care avea ciorchine bogate de banane de cincizeci sau şasezeci kilograme. Nemulţumindu-se numai cu atât, făcură o provizie de smochine, de „*yambos*“, fructe mari asemănătoare cu perele din Europa, fragede ca untul şi răcoritoare, de migdale mari şi „*magnagne*“, rădăcini mari, dulci, făinoase şi care se coc sub cenuşă.

Erau tocmai să se întoarcă spre mare, când văzură un cocoş, înalt de aproape patruzeci de centimetri, cu picioarele înarmate cu pinteni mari, cu ciocul roşu, lung şi puternic, cu ochii mari şi negri, cu penele galbene şi roşii. El sărea pe sub copaci, ciufulindu-şi creasta albicioasă şi scoţând ţipete ascuţite:

— Este un „*kagu*“, zise Asthor. O friptură minunată, care merită câteva cartuşe.

– Să-l luăm ? întrebă Grinnell.

Asthor apucă încet pușca, ochi cu multă luare aminte și glontele porni.

Cocoșul se învârti de câteva ori, și apoi căzu răpus.

Grinnell tocmai sta să se năpustească asupra prăzii, când printre crengile unui copac învecinat apăru o ființă omenească.

– Un negru ! exclamă marinarul, oprindu-se și încărcând repede pușca.

– Un sălbatec ! exclamă Asthor, apucând toporul. Ei, drăcie. Dar nu pare atât de rău pe cât credeam !

Intr'adevăr, omul care apăruse era un sălbatec, un insular din Tana ; dar, după cum observase, pe bună dreptate pilotul, nu era rău ; dimpotrivă. Avea o statură mijlocie, dar părea vânjos, cu trăsăturile destul de regulate și arămiu la față. Purta o fustă simplă din ierburi împletite, atât de strânsă la talie încât producea o umflătură pe pântec ; părul îi era pătat cu pământ amestecat cu uleiu, în care înfipsese un fel de săgeată, iar la gât și pe brațe avea brățări din carapace de broască țestoasă și dinți de porci sălbateci.

Armele lui erau un topor de piatră și un arc.

Nu păru prea surprins când văzu pe Grinnell, și se mulțumi să exclame :

– *Erramange* ! (om).

– Ce o fi vrând mâncătorul ăsta de carne omenească ? se întrebă pilotul, uluit.

Îi făcu semn să se apropie. Sălbatecul care ascul-

tase convorbirea lor cu multă atenţie, ca şi cum ar fi încercat să-i ghicească înţelesul, făcu câţiva paşi înainte, zicând:

– *Sir!* (Domnule).

– Asta-i bună! exclamă pilotul, plin de uimire. Sălbatecul ăsta vorbeşte englezeşte! Nu l-ai auzit, Grinnell? Mi-a spus domnule!...

– Să fie un sălbatec civilizat?

– Vom vedea numaidecât. Vrei să vii cu noi? îl întrebă pilotul.

Insularul păru să adâncească înţelesul acelor cuvinte, apoi răspunse:

– *Yes, sir.*

Işi petrecu la brâu toporul, aruncă arcul pe umeri, ca şi cum ar fi vrut să liniştească prin aceste două gesturi pe marinari, apucă cocoşul ucis şi se apropie de pilot, frecându-şi nasul de al lui.

– Ce face? întrebă Grinnell.

– Este un semn de prietenie, răspunse Asthor. Vino cu mine, sălbatece prietenos, să-ţi ofer o mică gustare,

Luară fructele culese, şi toţi trei porniră la drum. Grinnell, care era mai bănuitor, mergea în spatele insularului, gata să se năpustească asupra lui de va fi fost nevoie.

După ce străbătură o parte din pădure, ajunseră în puţine clipe în faţa căpitanului, care, alarmat de acele detunături, aştepta neliniştit.

– Domnule Hill, vă aduc un musafir, strigă pilotul de departe.

– Un antropofag ! exclamă Anna, cu uimire în glas, privind spre sălbatec.

– Dar e drăguţ, Miss. Inainte, domnule... cum dracu îl chiamă ?... domnule sălbatec.

Insularul înaintă, fără să arate cea mai mică surprindere, către grupul de oameni, şi se duse să-şi frece nasul de al căpitanului Hill ; apoi, cuprins de o mare frică făcu două salturi înapoi privind corabia, pe jumătate împinsă pe plajă şi apucă toporul, ca şi cum ar fi vrut să se apere.

Fără îndoială că îl lua drept un monstru uriaş, şi îi era teamă să nu fie atacat şi mâncat ; dar apoi îşi reveni şi se aşeză în faţa focului.

Fulton scoase friptura, care răspândea un parfum delicios, şi *magnagnele* pe care le pusese sub cenuşe, apoi le sparse învelişul cu două lovituri de topor, scoţând la iveală o carne albă care părea să fie delicioasă.

Sălbatecul mâncă cu multă poftă, ronţăi câţiva biscuiţi şi bău cu lăcomie o ceaşcă plină cu vin. Apoi cu toţii mâncară din fructe, minunându-se de parfumul bananelor, de frăgezimea perelor şi de dulceaţa nucilor de cocos şi a migdalelor.

După ce aprinse pipa şi se întinse la umbra unui copac uriaş, căpitanul începu să întrebe pe sălbatec în limba tonganeză, pe care o cunoştea destul de bine.

– Cum te chiamă ?

– Koture, răspunde repede insularul în aceiaş limbă.

– Satul tău e departe?

Acolo, răspunse insularul, arătând creasta unui munte acoperită de copaci frunzoşi.

– Vrei să ne duci până acolo?

– Da! Da!...

– Ne vei prezenta regelui tău?

– Da.

– Şi ne va primi bine?

– Da, pentrucă este una din rudele tale.

– O rudă a mea?

– Da, pentru că este alb ca tine şi ca tovarăşii tăi!...

XXIII

Regele alb

Căpitanul Hill, fiica sa, pilotul şi cei trei marinari rămaseră câteva clipe fără să vorbească, într'atât de mare le era surprinderea să afle că un om alb, învestit cu puteri regale, se afla pe această insulă. Cine putea fi acest om, care ajunsese în acest ţinut sălbatec şi care, după toate probabilităţile, era un Englez sau un American? Era oare un biet naufragiat care fusese împins de furtună pe coastele acestei insule, sau un marinar care debarcase de bună voie? Sau poate unul din ocnaşii fugiţi de pe „Noua Georgie", după odiosul atentat?

Acestea erau gândurile care frământau pe cei şase naufragiaţi ai vasului american.

– Cine poate fi? întrebă Asthor, rupând cel dintâiu tăcerea. Ah! cât de curios sunt să aflu!

– Să fie unul din ocnaşi? întrebă Grinnell.

– Cu neputinţă, răspunse Fulton, Koture a vorbit de unul singur, pe când ei erau opt.

– Vom afla în curând, spuse căpitanul. Staţi liniştiţi şi lăsaţi-mă să-l descos pe acest om.

– Da, da ! exclamară toţi.

– Koture, reluă căpitanul, întorcându-se către sălbatec, care părea să asculte cu mare atenţie vorbele lor, căutând să descopere adevăratul lor înţeles. Ruda mea, este tânăr sau bătrân ?

– Tânăr răspunse insularul.

– Are barbă ?

– Da, de culoarea metalului lucitor.

– Blondă, vrei să spui. Şi e mult timp de când a debarcat pe insulă ?

Koture păru să stea puţin pe gânduri, apoi arătă de două ori cele zece degete ale mâinii.

– Douăzeci de zile, zise căpitanul. Atunci acel alb nu este unul din ocnaşi.

– Sigur, răspunse Asthor, ei au părăsit vasul nostru de câteva zile. Dar cine poate fi ?

– Trebuie să fie vreun naufragiat oarecare, răspunse Anna.

– Koture, întrebă din nou căpitanul, cum a ajuns pe insula voastră acest om ?

– A fost salvat din mare, departe de aci, de câţiva din prietenii mei, răspunse insularul.

– Şi l-aţi făcut rege ?

– Da, după o biruinţă asupra tribului Arrou. Omul alb a câştigat biruinţa prin îndrăzneala sa.

– Doresc mult să văd această rudă a mea. Dacă

mă conduci acolo, îţi dăruiesc o puşcă şi te învăţ cum s'o mânuieşti.

– Te conduc, răspunse insularul.

Deoarece între timp marea se liniştise iar apele se retrăseseră, căpitanul, Anna şi marinarii se hotărîră să se înapoieze pe vas, pentru a petrece acolo noaptea. După ce şovăise o clipă, sălbatecul îi urmă. Uimirea lui creştea la fiecare pas, văzând obiectele care se aflau pe punte şi adâncimea calei. El îşi manifesta bucuria frecându-şi nasul de acela al căpitanului, şi chiar de al Annei. Nasul lui Asthor devenise roşu ca un ardei, deoarece sălbatecul îl prefera tuturor celorlalţi.

După o noapte liniştită, pe când vulcanul continua să erupă scoţând sgomote înăbuşite, cari puteau fi auzite la o distanţă de douăzeci de mile, naufragiaţii şi sălbatecul părăsiră vasul pentru a se duce în satul regelui alb.

Fiecare era înarmat. Ei se avântară sub copacii deşi ai pădurii, urcând un munte înalt acoperit cu verdeaţă. După ce ajunseră în vârful lui, unde Anna se odihni după un urcuş de trei ore, se găsiră deodată în faţa unui sat compus din vreo şaizeci de colibe apărate cu resturi de lănci rupte. In mijlocul lor se ridica o locuinţă mai mare, mai regulată, cu două turnuleţe, şi care părea să fi fost construită de curând. Se ghicea dela prima vedere că la acea construcţie contribuise o mână de European.

Populaţia compusă din trei sau patru sute de băr-

baţi, femei şi copii, ieşi în întâmpinarea străinilor ; dar Koture îi alungă pe toţi, cu lovituri de baston, fără să ia seama la cei ce cădeau.

– Să mergem la rege, spuse căpitanul călăuzei sale ; voi ceilalţi staţi în jurul Annei, cu puştile încărcate.

– La o parte! strigă pilotul, respingând pe sălbatecii care se îngrămădeau în jurul grupului. Atenţie, Grinnell, loveşte Fulton: şi tu, Mariland, stai de strajă lângă domnişoara. Ai dracului curioşi... Şi cu toate aceasta, regele vostru e alb ca şi noi!...

Tot lovind în dreapta şi în stânga, ajunseră însfârşit în faţa cabanei celei mari. Tocmai în acea clipă, atras de tot sgomotul din afară, monarhul ieşea în pragul „castelului“ său.

Era un bărbat alb, după cum îl descrisese Koture, înalt, de aproape treizeci de ani, cu ochi albaştri şi barbă blondă. Purta o cămaşe veche sdrenţuită, o pereche de pantaloni negri, pe alocuri găuriţi, strânşi cu un cordon lat de piele portocalie, vopsită cu negru, semn distinctiv al căpeteniilor şi al regelui locuitorilor din insula Tana. Pe cap purta o coroană de pene de papagal şi de „*kagu*“, fixată cu o curea de piele, iar la gât şi la încheeturile mâinilor, numeroase brăţări din dinţi de „*gulu*“, şi porc sălbatec şi de câine, amestecaţi cu părţi din carapacea broaştelor ţestoase.

Când văzu grupul de oameni înconjurând o fată tânără, monarhul deschise ochii, deveni galben ca ceara şi păru că rămâne împietrit de uimire.

Deodată își smulse cu putere coroana de pene care îl făcea de nerecunoscut, și se năpusti către căpitan, țipând de bucurie:

– Nu mă recunoașteți? exclamă el.

– Collin!... strigară căpitanul, Anna și marinarii, în culmea uimirii.

– Domnule Hill! Miss Anna!... Asthor!... exclamă regele.

– Collin! dumneata aci!... repetă căpitanul.

– Nu visez? exclamă Anna, care îngălbenise la început, apoi se făcu roșie ca para focului.

– Eu sunt, eu sunt, căpitane! strigă regele aruncându-se în brațele lui Hill și strângând apoi mâna Annei, a lui Asthor și a marinarilor.

– Dar cum ai ajuns aici, Collin? întrebă căpitanul, care nu-și revenise încă în fire și credea că visează.

– Așa dar nu te-ai înnecat! întrebă Anna, care plângea de bucurie. Ah! credeam că nu te voi mai vedea vreodată!

– Vă voi spune mai târziu. Intrați în locuința mea regească, și dați-mi voie să trimit la casele lor această populație sgomotoasă și obraznică.

Luă mâna Annei și făcând-o să intre în colibă, spuse curtenitor:

– Dați-mi voie, Miss, să vă ofer tronul regal. Ceilalți se vor mulțumi să stea pe rogojini, neavând altfel de scaune.

– Mulțumesc, domnule Collin, răspunse tânăra surâ-

Rege e alb al insulei nu era altul decât Collin ; toţi rămaseră uimiţi la vederea lui

zând. Primesc bucuros, cu toate că e tronul unui antropofag.

– Nu încă, Miss, vă asigur. In timpul scurtei mele domnii nu s'a mâncat niciun oscior de om, atât în cocioaba mea cât şi în intreg satul; cel puţin aşa nădăjduiesc. Intraţi, căpitane; înainte, prieteni, şi aşezaţi-vă cum puteţi mai bine.

Risipi populaţia cu un gest poruncitor, ceru să se păstreze o linişte absolută, ordonă gărzii sale de onoare să plece pentru a nu fi deranjat, şi se apropie de prietenii săi, cari se aşezaseră într'o odaie mare, adică în sala tronului, pentrucă în mijloc se găsea un fel de scăunaş căptuşit cu o rogojină, fără îndoială un obiect fabricat de rege, insularii Oceanului Pacific necunoscând uzul scaunelor.

– Inainte de a începe povestirea mea, spuse Collin, daţi-mi voie să vă ofer tot ce se poate găsi în bucătăria regală; cam puţin, e adevărat, dar nu prea rău.

Bătu din palme, şi îndată sosiră doi servitori cu un vas plin cu o băutură galbenă, nuci de cocos şi câteva prăjituri care răspândeau în încăpere un parfum plăcut.

– Ce ne oferi? întrebă Anna, care se aşezase pe tronul regal.

– Bere fabricată de mine, răspunse Collin, oferind băutura în cesti formate dintr'o frunză de palmier învârtită; apoi vă ofer o prăjitură indigenă preparată din frunze de smochini şi de bananieri, coaptă în cuptor,

şi o prăjitură din miezul nucilor de cocos. Vă asigur că sunt excelente.

– Dar cornurile astea ce sunt?

– Sunt trestii de zahăr, delicioase. Acum, domnule Hill, între o înghiţitură şi alta vă voi spune şi povestea mea; dar sunt curios să ştiu motivul pentru care aţi venit aici.

– E uşor de spus, Collin, răspunse căpitanul. Am debarcat pe această insulă ca naufragiaţi.

– A naufragiat „Noua Georgie"! exclamă Collin cu durere. Dar, cum?... Şi... Bill?...

– A fugit, răspunse căpitanul cu vocea înăbuşită.

– A fugit?... nelegiuitul acela a fugit? strigă locotenentul, strângând pumnii.

– Nu înţeleg această mânie, de vreme ce nu puteaţi cunoaşte planurile criminale ale acestui om, zise Anna.

– Planuri nelegiuite?... Ce vreţi să spuneţi, Miss? Doamne, Dumnezeule! Ce v'a făcut nemernicul acela?

– Ne-a jefuit, răspunse căpitanul. El şi tovarăşii lui nu erau naufragiaţi, ci evadaţi din penitenciarul din Norfolk.

– Şi aţi salvat pe tovarăşii lui?

– Da, Collin, i-am salvat cu preţul unor mari primejdii, având de luptat cu o hoardă de sălbatecI, şi drept recunoştinţă, au aruncat tigrii asupra noastră şi au dat foc vasului.

– Mizerabilii!... Şi au fugit?... Dar unde?

– Nu ştim. S'au îmbarcat pe barca cea mare, în

timp ce noi căutam să ne salvăm de tigri, cățărându-ne pe catarte.

– Dar unde se află acum „Noua Georgie“ ?

– Pe coastă, la opt mile depărtare de aci.

– Ah! exclamă Collin, sălbatecii mei nu m'au informat greşit.

– V'au înştiinţat de sosirea noastră ? întrebă căpitanul.

– Da, unul din supuşii mei mi-a spus azi dimineaţă că văzuse la nordul insulei apropiindu-se oameni cu pielea albă.

– La nord! exclamară într'o singură voce căpitanul şi Asthor! La sud, vreţi să spuneţi.

– Nu, la nord, spuse Collin.

– Cu neputinţă ! exclamară naufragiaţii. „Noua Georgie“ se află la sudul insulei.

– Cu toate acestea, nu se poate ca sălbatecul meu să se fi înşelat, pentrucă s'a dus pe coastele nordice la vânătoare de „raci hoţi“.

– Să fi debarcat şi alţi albi pe insulă ?

– Dar cine ar putea fi ?

– Şi câţi erau, după spusele vânătorului dumitale ? întrebă căpitanul, care începuse să aibe o bănuială înfrozitoare.

– Câţiva, dar nu a putut să-mi spună numărul lor.

– Omul acesta e pe aci ?

– L'am trimis să facă cercetări, ca să-mi dea informaţii mai precise.

– Când se întoarce ?

– A plecat azi de dimineaţă în zori, cu fratele lui, şi sper că îl voi revedea în câteva ore. Dar pentru ce eşti atât de neliniştit, capitane?

– Pentrucă încep să cred în dreptatea dumnezeească, exclamă Hill cu un ton solemn.

– Explicaţi-vă căpitane, ziseră cu toţii.

– Bănuiesc că aceşti oameni sunt ocnaşii.

– Ocnaşii, aici?...

– Da, prieteni, trebuie să fie nelegiuiţii cari au incendiat vasul şi cari au asmuţit tigrii asupra noastră, ucigând astfel întregul echipagiu. Aceşti mizerabili s'au îndreptat către insula cea mai apropiată, pentru a aştepta vre-un vas care să-i conducă în Europa sau în America, unde urmează să se bucure de banii furaţi. Inima îmi spune că nu mă înşel, şi că în scurt timp vor plăti cu toţii... Collin, jură-mi că mă vei ajuta să fac repede dreptate cu aceşti hoţi, incendiatori şi asasini.

Locotenentul se ridică şi spuse cu o voce solemnă:

– Jur, cu atât mai mult că am şi eu o răfuială cu acest Bill.

– Dumneata? exclamară cu toţii.

– Da, eu, care acum ar fi trebuit să dorm sub valurile Oceanului Pacific.

– Am ascultat spovedania voastră dureroasă; acum ascultaţi-o şi voi pe a mea.

XXIV

Ocnaşii

ollin servi berea pe care o fabricase prin fermentarea mai multor specii de fructe, şi pe care cu toţii o găsiră minunată: aprinse o pipă oferită de Asthor, se aşeză bine pe rogojină, apoi începu:

– Cu toţii aţi bănuit că am căzut în mare, printr'o nenorocire oarecare, în noaptea aceea în care „Noua Georgie“ lupta împotriva celui de al doilea uragan. Sunt sigur că nimănui din voi nu i-a venit în gând că prăbuşirea mea de pe catart se datoreşte unei crime.

– Unei crime! exclamară cu toţii, în timp ce Anna îngălbeni de emoţie. Şi comisă de cine?

– O veţi şti în curând. Incă din prima clipă în care Bill pusese piciorul pe vasul nostru, am bănuit adevărata lui identitate. Urmele pe care le purta la încheeturile mâinilor şi ale picioarelor, îmi spuneau multe, şi îl ţineam mereu sub observaţie, cunoscând de ce sunt în stare ocnaşii de pe insula Norfolk, ce

mai răi din toţi, adevărata pleavă a hoţilor şi a asasinilor din Anglia. El îşi dăduse fără îndoială seama de bănuielile mele, pentrucă ori de câte ori treceam pe lângă el, îmi arunca priviri pline de ură, în care se citea o dorinţă neînfrânată de a se descotorosi de primejdioasa mea persoană. Cred că mai era şi un alt motiv, şi anume acela că mă socotea rivalul lui în dragoste.

– Rivalul lui? exclamă căpitanul uluit, în timp ce Anna roşea.

– Da, pentrucă se îndrăgostise de Miss Anna.

– Dar de unde să ştiu că este adevărat? Nu pot crede acest lucru, oricâte dovezi mi-ai da.

– Ba da, Collin are dreptate, spuse tânăra. Mizerabilul acela şi-a pus ochii pe mine. Mă privea mereu, încerca să-mi satisfacă toate micile mele dorinţe, mă urma pretutindeni, şi acum îmi amintesc că în clipa în care „Noua Georgie“ se împotmolea în faţa insulelor Figi, mi-a spus; „Vreţi să trăiţi, sau să muriţi“? Apoi se hotărî să arunce uleiul în mare.

– Da, aşa trebue să fi fost, răspunse căpitanul, nelegiuitul acela te iubea şi numai pentru aceasta a încercat să te răpească. Continuă, Collin.

– In noaptea în care izbucni a doua furtună, continuă locotenentul, mă urcasem pe catartul principal, pentru a desface un nod care era să încurce pânzele. In timp ce făceam această manevră, îl văzui în spatele meu, sprijinindu-se tot de stinghia stindardului. Cre-

deam că se urcase ca să mă ajute, dar deodată mă apucă de gât şi profitând de clipa în care „Noua Georgie" se apleca la tribord, mă aruncă în mare.

– Nemernicul! exclamară naufragiaţii.

– Când imi revenii în fire, vasul alerga dus de uragan. Mă crezui pierdut; cu toate acestea, începui să lupt cu disperare împotriva valurilor care mă târau ca pe o pană, aruncându-mă de pe o creastă pe alta, dintr'o prăpastie în alta. Puţin timp după aceasta văzui trecând prin faţa mea o barcă condusă de câţiva sălbateci, şi pe care furtuna o împingea în goana ei nebună. Iute ca fulgerul mă agăţai de bord, simţii două braţe care mă ajutau, şi căzui în nesimţire. Când îmi recăpătai conştiinţa, eram pe plaja acestei insule. Câţiva sălbateci care veneau din insulele Tonga mă salvaseră, şi în loc să mă frigă pe grătar sau să mă fiarbă în cazan, m'au numit regele lor! M'au luat cu siguranţă drept o zeitate marină sau drept un om de mare preţ. Nici până azi nu ştiu ce s'a petrecut în mintea lor; cu toate acestea pot spune că mă adoră cu toţii, că orice dorinţă a mea este pentru ei o poruncă, şi că la cel mai mic semn al meu, s'ar arunca, fără şovăire, în flacările vulcanului.

– Şi ai de gând să rămâi regele acestei insule? întrebă pilotul. Slujba-i bună, mai cu seamă dacă eşti bine tratat, dar mie mi-ar fi frică să nu fiu mâncat de aceşti sălbatici.

– Nici nu mă gândesc să-mi sfârşesc zilele aici,

Gru Cosmin Clasa 4B
L.M.H.

Asthor, zise locotenentul râzând. Printre supuşii mei se află mulţi strungari buni, care ne vor ajuta să construim o barcă mare cu resturile corăbiei distruse şi după ce vom fi terminat lucrul, vom porni spre Australia.

In acea clipă văzură fugind în spre ei un sălbatec care striga :

– A venit Paowang!

– Este omul pe care l'am trimis să cerceteze terenul spuse Collin. Să intre!

Sălbatecul care aştepta să fie chemat, păşi în încăpere.

Era un bărbat frumos, inalt la stat, cu trăsături energice şi cu o privire mândră. Părea obosit ca după un drum lung şi mai ţinea încă armele pe umeri. Aceste arme se compuneau dintr'o măciucă grea, al cărui mâner era îmbrăcat într'un şomoiog de curele de piele de câine, o lancie cu vârful de os şi un arc cu o duzină de săgeţi.

– I-ai văzut? întrebă Collin, fără să-i dea răgaz să răsufle.

– Da, Majestate, răspunse sălbatecul gâfâind.

– Unde sunt?

– Au poposit lângă o văgăună, pe coasta de nord.

– Câţi sunt?

– Şapte şi un rănit.

– Au vreo barcă?

– Am văzut pe plaje rămăşiţele unei bărci destul de mari, răspunse sălbatecul.

– Şi ce făceau aceşti oameni?

– Au doborît un copac mare şi îl scobeau pentru a face o barcă.

– Sunt înarmaţi?

– Am văzut că aveau bastoane care aruncă foc şi fac sgomot ca vulcanul.

– Ai şti să ne duci la acea văgăună fără să fim văzuţi?

– Când vreţi vroi, chiar şi acum, răspunse Paowang. Sunt rude de ale tale, oamenii aceia?

– Nu, sunt duşmanii mei.

– Atunci îi vom mânca, răspunse mândrul antropofag.

– Vom vedea, spuse Collin.

– Nu mai încape nicio îndoială! exclamă căpitanul, când auzi traducerea acestui dialog: rănitul e Bill, ceilalţi sunt tovarăşii lui. Intreabă-l pe sălbatec dacă a văzut un bărbat foarte slab şi foarte înalt.

Collin puse această întrebare lui Paowang.

– Da, răspunse acesta. Am văzut un bărbat slab ca un rac-hoţ şi mi se pare că era şeful bandei.

– Este Mac Bjorn spuse căpitanul, locotenentul nefericitului Bill.

Insfârşit a sosit şi ziua mult aşteptată a răzbunării! Asthor, te vei întoarce pe coastă împreună cu marinarii şi cu o escortă de indigeni. Vei transporta acolo tunul, puşti şi muniţii din belşug pentru a arunca în aer văgăuna acelor nemernici.

– Deabia aştept să plec, căpitane.

– Şi dumneata, Collin, ar trebui să aduni pe cei

mai isteţi războinici ai dumitale, pentru a ne ajuta în această acţiune.

– Voi recruta chiar câţiva din satele vecine. Incă de mâine vom avea sub arme două sau trei sute de oameni aleşi pe sprânceană.

– Şi ce veţi face cu ocnaşii? întrebă Anna.

– Îi vom spânzura de copacul cel mai înalt al pă-durii, Miss, spuse Asthor. Dacă sălbaticii vor voi apoi să-i frigă pe grătar, zău că nu mă voi opune!

– Nu va fi tocmai uşor, spuse căpitanul. Dar dacă vom găsi pe vreunul din ei în viaţă, îl vom lua cu noi în Australia şi-l vom trimite din nou pe insula Norfolk.

– Merg şi eu la văgăună? întrebă Anna.

– Nu, Miss, spuse Collin.

Acolo primejdia e prea mare; vei rămâne aici, în paza lui Koture.

Puţin timp după aceasta, cei trei marinari şi zece indigeni coborau potecile marelui munte, în timp ce Collin trimetea câteva ştafete în satele, vecine, pentru a aduce pe războinici şi pe căpeteniile lor.

XXV

Banda lui Bill

Tot timpul nopţii domni în satul regelui alb o mare însufleţire; războinicii, care aşteptau în piaţă, nu închiseseră ochii. Vorbeau, strigau, băteau din tobe, alergau încolo şi încoace, ca şi cum ar fi fost nerăbdători să plece pe coastele nordice ale insulei, unde socoteau că vor face cine ştie ce ospăţ mare.

Din când în când veneau din satele mai îndepărtate alte trupe de războinici, care îşi făceau intrarea în capitală în sunete asurzitoare. Se vedea că entuziasmul era la culme şi că toţi vroiau să ia parte la expediţie, pentrucă pentru popoarele sălbatece războiul e socotit drept o petrecere şi o sărbătoare.

In zori, căpitanul, Collin şi marinarii erau gata să pornească. Când apărură pe piaţă, fură primiţi cu urale de bucurie.

Cei trei sute de războinici, înarmaţi cu măciuci, cu lănci, cu topoare de piatră şi cu arcuri, se strânseră în faţa colibei regale, cu căpeteniile lor în frunte.

– Să plecăm, zise căpitanul, îmbrăţişând pe Anna. Nu te teme fiica mea, ne vom întoarce cu toţii sănătoşi. Sarcina noastră e să obligăm pe ocnaşi să se predea, fără să facem uz de prea mult praf de puşcă.

– Fii cu băgare de seamă, tată, spuse tânăra mişcată. Nu te am decât pe tine pe lume şi dacă ai fi ucis, nu ştiu ce s'ar întâmpla cu mine, singură pe această insulă, în mijlocul antropofagilor.

– Piepturile noastre vor face scut în jurul tatălui dumitale, Miss, spuse Collin.

– Nu va fi nevoie, locotenente, observă căpitanul. Ocnaşii nu vor opune o prea mare rezistenţă..

– Koture! strigă Collin.

Sălbatecul înaintă.

– Las această copilă sub ocrotirea ta, îi spuse regele. Ia bine seama că e mai preţioasă decât tronul meu şi te înştiinţez că dacă va avea de suferit de pe urma ta sau a altora, voi descărca tunul asupra satului vostru şi îl voi distruge până în temelii.

– Cine va vroi s'o atingă, va trebui să mă ucidă pe mine mai întâiu, răspunse sălbatecul. Această doamnă este „tabu".

– Foarte bine! Să plecăm!

Căpitanul îmbrăţişe o ultimă dată pe Anna şi trupa părăsi satul, însoţită o bucată de drum de restul populaţiei.

Paowang deschidea calea împreună cu fratele lui

şi cu douăzeci dintre războinicii cei mai destoinici; după ei urma mica ceată de oameni albi, apoi toţi ceilalţi, aşezaţi în două rânduri. Tunul, purtat pe braţe de patru oameni, încheia caravana.

Expediţia porni pe coasta opusă a muntelui, croindu-şi drum cu topoarele prin tufişurile dese; coborî într'o vale îngustă, umbrită de un mare număr de bananieri care se plecau sub greutatea ciorchinelor lor uriaşe, întreruptă pe ici pe colo de plantaţii de trestii de zahăr.

Paowang se îndrepta după vulcan, al cărui crater arunca mereu flăcări, fum şi bucăţi de stânci arzânde şi conduse trupa prin plantaţiuni, pentru a ajunge la o mică colină.

– Duşmanii sunt în apropierea vulcanului? întrebă Collin pe călăuză.

– La o mică distanţă, răspunse insularul.

– Atunci nu poposesc pe plaje.

– Marea e departe de văgăuna în care locuiesc.

– Şi pentruce s'au îndepărtat atât de mult?

– Pentrucă acolo coasta nu are copaci. S'au îndepărtat cu siguranţă pentru a găsi un trunchiu mare pe care să-l poată scobi.

– Înţeleg, răspunse Collin. Cu atât mai bine pentru noi şi cu atât mai rău pentru ei. Bagă de seamă însă, Paowang; dacă ne descoperă, vor fugi în inima pădurii.

– Ne vom apropia cu băgare de seamă, Stăpâne. Când ne vor vedea, vor fi înpresuraţi.

Collin, căpitanul și Paowang se cățărară pe stâncă, până în spatele taberei ocnașilor.

– Văgăuna lor e izolată?
– Se află la picioarele unei mici ridicături.
– Şi această ridicătură e împădurită?
– Numai coasta din spate.

La orele opt de dimineaţă, după un drum de trei ceasuri, urcând şi coborând dealuri şi străbătând văi, Paowang se opri la picioarele vulcanului.

– Am ajuns? întrebă Collin.

– In curând, răspunse insularul. Restul trupei să rămână aci, iar noi, cu prietenii dumneavoastră albi ne vom sui până în vârful acestui deal.

Collin porunci trupei să poposească printre tufişuri, cerându-le tuturor să păstreze linişte deplină; apoi, împreună cu căpitanul şi Paowang, urcă dealul, ascunzându-se printre tufişuri şi pe după arbori. In mai puţin de douăzeci de minute ajunseră în vârf şi îşi rotiră privirea asupra ţinutului înconjurător.

La răsărit, pe o distanţă de o milă şi jumătate se vedea Oceanul, ale cărui valuri se isbeau cu putere de nisipul plajei; în faţa lor se înălţa vulcanul, printre nouri de fum şi de scântei, pe care vântul le arunca din când în când, lăsând să se vadă uriaşa coloană de foc care ieşea din crater; la apus se înălţa o mică ridicătură de teren, pe o parte despuiată de vegetaţie, dar acoperită, pe cealaltă cu tufişuri dese şi grupuri de smochini şi de cocotieri.

– Se văd? întrebară îngrijoraţi căpitanul şi Collin.

– Da, răspunse insularul, după câteva clipe de cercetare amănunţită. Iată-i acolo!

– Unde?... Unde?...

– La picioarele dealului.

Căpitanul şi Collin priviră în direcţia arătată şi într'adevăr descoperiră şapte oameni, şapte marinari, judecând după hainele lor. Ei lucrau la trunchiul unui copac uriaş, având fără îndoială intenţia să-l transforme într'o barcă.

– Ei sunt! exlamă căpitanul. Iată-l pe Mac Bjorn, care conduce lucrarea; cel gras e Mac Doil, al treilea O'Donnel, al patrulea Brown, al cincilea, care mânuieşte toporul, e Dickens, al şaselea e Kingston şi celălalt e Welker.

– Dar unde e al optulea, nelegiuitul Bill? întrebă Collin, cu fălcile încleştate.

– Iată-l acolo, întins la picioarele acelui palmier, răspunse căpitanul. Nemernicul mai trăieşte încă, cu toate că e grav rănit.

Collin dădu la o parte tufişul după care se ascundea şi privi. Intr'adevăr, întins la umbra unui palmier, văzu pe al optulea ocnaş, pe care îl recunoscu îndată.

– Bill! exclamă el cu ură în glas. A venit vremea să ne răfuim, nelegiuitule!

– Dar văgăuna? întrebă căpitanul.

– Nu vedeţi acea deschizătură? răspunse locotenentul. Priviţi aci, lângă acest tufiş.

– O văd.

– Cum vom aşeza oamenii noştri pentru luptă?

– Paowang, cu o sută de oameni, se va ascunde printre tufişurile care se întind către răsărit; fratele său, cu tot atâţia războinici, se va ascunde în mijlocul pădurii de smochini care se întinde către apus, iar noi vom ocupa locul din faţă, printre acele buruieni înalte. Dacă ocnaşii vor urca dealul, va fi uşor să aruncăm împotriva lor cele trei trupe şi să-i prindem.

– Mă duc să dau porunci oamenilor, zise Collin. Aşteptaţi-mă aci; apoi vom coborî prin această pădure şi vom ocupa locul nostru în faţa dealului.

Locotenentul şi Paowang coborîră înălţimea, şi căpitanul rămase ca observator.

O jumătate de oră după aceasta, Collin se întorcea, însoţit de marinarii cari purtau tunul şi vreo cincizeci de războinici, aleşi dintre cei mai voinici.

– Ceilalţi au plecat? întrebă căpitanul.

– In câteva minute vor fi la posturile lor, răspunse locotenentul. Să coborîm, căpitane!

Mergând încovoiaţi după tufişuri, ei străbătură pădurea şi ajunseră la capătul dealului, unde se ascunseră după doi palmieri uriaşi, care formau singuri o adevărată pădure.

Asthor duse tunul în faţa dealului, îndreptându-l spre văgăună, şi Collin îşi împărţi războinicii în două coloane, pe dreapta şi pe stânga, aşezându-i în spatele trunchiurilor de smochini uriaşi.

Abia isprăviseră aceste pregătiri de luptă, când vă-

zură pe ocnaşi întrerupându-şi deodată lucrul, privind în jurul lor cu o vădită bănuială, apoi fugind în grabă către văgăună, urmaţi de Bill, care şchiopăta.

– Ei drăcie! exclamă Asthor, care încărca tunul. Am fost descoperiţi!...

– Mai bine aşa, răspunse Collin, acum nu ne mai pot scăpa din mâini.

Zicând acestea, trase un glonte în direcţia văgăunii.

La acest semnal, urlete sălbatice se auziră din pădurile cari înconjurau dealul, iar sălbatecii apărură agitând furios armele lor, ca şi când ar fi fost nerăbdători să treacă la fapte.

– Să le cerem să se predea, zise căpitanul.

– Nemernicii aceştia nu se vor preda, răspunse pilotul.

– Atenţie! Atenţie! exclamară Fulton şi Mariland.

Un ocnaş ieşise din văgăună, ţinând în mână o puşcă, şi încerca să-şi dea seama de cele ce se întâmplaseră. Fără îndoială, neştiind cine erau asediatorii, părea surprins că aude printre urletele sălbaticilor o detunătură de puşcă, care anunţa prezenţa oamenilor albi.

– Cine e acolo? strigă el, prieteni sau duşmani?

– Eu sunt, domnule Brown! exclamă Hill, ieşind din pădure. Mă recunoşti?

Văzând pe căpitan, pe care-l credea de mult mort sau foarte departe, ocnaşul se întoarse brusc şi-l privi cu nişte ochi ce păreau că-i ies din orbite.

– Se întorc morţii? bâlbâi el.

– S'ar spune...

– Şi ce doriţi? întrebă mizerabilul, galben ca mortul.

– Să vă predaţi cu toţii!... răspunseră marinarii ieşind din dosurile tufişurilor.

– Mai înainte de toate ar trebui să ne dăm şi noi părerea, strigă o voce răguşită.

Mac Bjorn, antipaticul locotenent al lui Bill, apăruse în pragul văgăunii şi privea rânjind cu o nemaipomenită îndrăzneală pe ultimii supravieţuitori ai incendiului şi ai atacului înspăimântător al tigrilor.

– La naiba! reluă el, trebue să recunosc, căpitane, că ai pielea groasă, dacă mai trăieşti încă; dar te previn că şi a noastră e groasă şi că biciul cu care vrei să mă loveşti nu a fost încă fabricat. Acum, Brown, retrage-te şi ia seama la gloanţe!...

Furioşi de obrăznicia şi de vocea batjocoritoare a celui nelegiuit, pilotul şi Fulton ochiră, însă ocnaşul se refugie în văgăună, unde fu urmat repede de Brown.

– Ne veţi cădea voi în mână, puteţi fi siguri! strigă Collin. Acum, la posturile de luptă!

Trei sau patru împuşcături porniră din văgăună, însă locotenentul şi căpitanul avuseseră timp să se adăpostească în spatele unor palmieri uriaşi.

Auzind aceste detunături, sălbatecii răspunseră cu o ploaie de săgeţi, dar fără niciun rezultat, ocnaşii fiind bine ascunşi în dosul unor bolovani mari pe cari îi aşezaseră în faţa întăriturii lor.

– Ei! Să nu credeţi că îi veţi împunge cu scobitorile voastre, spuse pilotul. Nemernicii aceştia au nevoie de mitralieră, şi în curând îi vom face să cânte, dar nu de plăcere.

Indreptă tunul asupra lor şi aruncă prima ghiulea, ale cărei schije ţâşniră la atingerea cu stânca. Din văgăună se auziră urlete de furie şi o voce, aceea a lui Brown, care striga:

– Am murit!...

– Ăsta a cântat, spuse pilotul. Un nelegiuit care ne va da mai puţin de lucru.

– Foc, comandă Collin.

Puştile începură să tune, unind detunăturile lor ascuţite cu acelea mai sonore ale micului tun, cu şuerăturile săgeţilor şi cu urletele sălbaticilor.

Cu toate acestea, fiind bine apăraţi în dosul stâncilor ocnaşii rezistau cu îndârjire, răspunzând lovitură cu lovitură şi doborînd cu o precizie matematică pe sălbaticii cari îndrăzneau să părăsească tufişurile pentru a arunca săgeţile lor împotriva deschizăturii peşterii. Din când în când apărea după perdeaua de fum care ieşea din văgăuna neagră, un cap ce se ascundea apoi repede, şi vocea batjocoritoare a lui Mac Bjorn striga:

– Trageţi asupra acestor blestemaţi de Americani, ochiţi bine şi loviţi în plin!...

Zadarnic tot trăgea Asthor dela postul său apropiat, zadarnic căpitanul, Collin şi cei trei marinari descărcau fără răgaz puştile lor şi sălbatecii aruncau lăncii şi să-

geţi: ocnaşii rezistau cu o energie disperată, nu păreau să fie hotărâţi să se predea, şi ceeace era şi mai rău, nu cădeau, fiind foarte bine apăraţi. Doisprezece sau cincisprezece insulari zăceau fără viaţă, seceraţi de gloanţele nemernicilor, când căpitanul strigă:

– Insfârşit, putem pune mâna pe ei.

– Se predau? întrebă Collin.

– Nu, dar îi vom sili.

– Cum?

– Inăbuşindu-i. Asthor, lasă tunul; ia zece oameni şi du-te de dă foc tufişurilor care cresc în faţa văgăunei.

– La comandă, căpitane, răspunse pilotul.

– Bagă de seamă la gloanţe.

– Las'că nu mă prind ei; am şi descoperit un drum sigur.

– Du-te aşa dar, şi grăbeşte-te.

XXVI

Atacul peşterei

Singurul mijloc de a constrânge pe ocnaşi să se predea era să-i înăbuşe cu fumul provocat de incendierea tufişurilor. Altfel, aşa cu merau apăraţi, în dosul unor stânci solide care sfidau mitraliera şi gloanţele carabinelor, puteau ţine piept unei armate întregi.

E adevărat că ar fi putut fi obligaţi la predare şi prin înfometare sau prin consumarea tuturor muniţiilor ; dar acest lucru cerea un timp prea îndelungat, şi entuziasmul sălbaticilor s'ar fi putut răci, ei nefiind obişnuiţi cu rezistenţe lungi. Soarta bătăliilor lor se hotăra într'un sfert de oră.

Asthor, urmat de Grinnell şi de zece insulari, se avântară în mijlocul pădurii dese şi târându-se ca nişte şerpi ajunseră la trunchiul uriaş pe care ocnaşii îl doborîseră pentru a construi o barcă şi care căzuse numai la cincizeci de paşi de văgăună. In spatele acelor întărituri nu aveau să se teamă de gloanţele apărătorilor cavernei.

– Repede, să dăm foc tufişurilor, zise Asthor. Vântul suflă dinspre coastă, şi va împinge fumul în cavernă. N'am ce zice, ideia căpitanului e minunată.

Aprinse fitilul, împrăştie printre ierburi şi arbori praf de puşcă, şi dădu foc. Aproape numaidecât se ridică o flacără care cuprinse arborii din jur, făcându-i să se îndoaie şi să se prăbuşească sub dogoarea focului.

Ocnaşii, care îşi dădură seama de manevra asediatorilor şi care înţelegeau marea primejdie prin care treceau, începură să urle ca nebunii şi ţintiră puştile în direcţia tufişurilor de unde pornea focul. Dar gloanţele lor nu reuşiră să atingă nici pe cei doi marinari şi nici pe insulari, cari erau bine apăraţi de trunchiul uriaş.

Furioşi de această înfrângere şi orbiţi de fumul pe care vântul îl împingea către cavernă, ei se năpustiră afară pentru a doborî pe duşmanii atât de apropiaţi. Dar căpitanul şi Collin nu-i pierdeau din vedere, şi traseră din nou o salvă de gloanţe. Doi ocnaşi căzură, trăzniţi, ceilalţi fugiră în grabă în interiorul cavernei trăgând după ei, pe un tovarăş rănit.

– Încă doi mai puţin, zise Asthor. Păcat că Mac Bjorn nu e printre ei! Mi se pare totuşi că nu vom mai avea prea mulţi de împuşcat.

– Adevărat, spuse Grinnell, care încercă să se ferească de un glonte din tabăra adversă. Dacă focul nu se va stinge, fumul va umple toată caverna, în aşa fel încât le va fi cu neputinţă să-şi mai tragă sufletul.

— Inainte! se auzi în acea clipă comanda căpitanului şi a lui Collin.

La această comandă, sălbatecii porniră la atac şi-şi croiră un drum prin tufişurile dese, încercând să se apropie de cavernă. Asthor, Grinnell şi cei zece insulari îi urmau, ascunzându-se după perdeaua de flăcări cari mistuiau plantele pe care le întâlneau în cale.

Ocnaşii trăgeau mereu, îmbărbătându-se cu strigăte sălbatece ; cu toate acestea, se simţea că rezistenţa lor nu mai era atât de dârză ca la început, şi pe deasupra păreau să fi rămas puţini, pentrucă nu se mai auzeau decât detunăturile a trei carabine.

Muriseră oare cu toţii, sau fumul îi adusese într'o astfel de stare încât nu mai puteau susţine lupta?

„Ce-o mai fi clocind pe acolo?", se întrebă Asthor, încercând să vadă cele ce se petrec în interiorul cavernei. Hm! nu prea ştiu ce să spun, şi mă tem de o surpriză neplăcută.

Sălbatecii, învăluiţi de fum şi de foc, ajunseră la douăzeci de paşi de cavernă. Părăsind orice prevedere, ei îşi aruncau săgeţile, în timp ce albii descărcau toate armele deodată.

Asediatorii răspunseră cu o salvă de înjurături, apoi prin perdeaua de fum, se văzu apărând un om care se ţinea cu greu în picioare; dar abia făcu câţiva paşi, că se prăbuşi la pământ.

— E Dickens! exclamă pilotul, care îl recunoscuse. Un altul care se duce să se întâlnească cu moartea!

– Foc! comandă Collin, înaintaţi cu toţii!

Urmară cinci detunături de puşcă, în timp ce sălbatecii aruncau prin deschizătura cavernei topoarele lor de piatră; dar ocnaşii nu răspunseră.

Asthor, care ajunsese la câţiva paşi de peşteră, se ridică, ţinând în mână puşca şi privi printre flăcări, dar nu văzu niciun om.

– Ei drăcie! exclamă el. Ce s'a întâmplat oare?

– Ii vezi? strigă căpitanul.

– Aşteptaţi... văd prin fum un om care se sbate; dar ceilalţi?... Ah! văd alţi doi, care mi se pare că au sfârşit cu viaţa lor păcătoasă.

– Inainte! strigă Collin.

Sălbatecii înlăturară tufişurile arzânde, cu lăncile lor, şi ajunseră în faţa peşterei în acelaşi timp cu Asthor şi Grinnell.

– Nu văd decât morţi şi un muribund, strigă Asthor, intrând înăuntru.

Căpitanul şi Collin îl urmară, trebuiră însă să se retragă din cauza fumului. Dar îndată ce acesta se mai destrămă, înaintară cu băgare de seamă prin gura neagră, larg deschisă a peşterei.

In dosul stâncilor, pe care le apăraseră cu atâta îndârjire, zăceau patru oameni. Erau Brown, cu fruntea găurită de un glonte, Mac Doil, cu pieptul înnotând într'un lac de sânge, Kingston şi O'Donnell care fuseseră ucişi de lăncile sălbatecilor. Al cincilea, Welker, horcăia sprijinit de perete.

– Dar ceilalţi ? întrebă Collin, rotindu-şi privirile în jurul lui.

– Dickens a căzut afară, spuse Asthor.

– Dar Bill şi Mac Bjorn ? întrebă căpitanul.

– Blestemaţii ! Nu se văd nicăeri ! exclamă pilotul încleştând pumnii.

– Welker, spuse căpitanul, apropiindu-se de ocnaş.

Auzind rostindu-i-se numele, mizerabilul deschise ochii, şi văzând în faţa lui pe Hill, murmură, încercând să surâdă :

– Ai pus mâna pe un mort, căpitane.

– Unde sunt Bill şi Mac Bjorn ?

In ochii muribundului se aprinse o licărire de ură.

– Nemernicii !.... exclamă el. Ne-au.... pără.... sit.... ne-au... tră... dat.

– Cum ?

– Pe acolo !... murmură el arătând fundul văgăunei.

Au fu... git !..

– Incă un cuvânt, zise căpitanul. Cine eşti ?

O umbră de surâs, înflori pe buzele lui Welker.

– Sunt... pe moarte, zise el. Nu-i nimic... suntem... ocnaşi din Nor...

Nu sfârşi, începu să tremure, ridică braţele ducându-le la gât şi se chirci pe de-a întregul rămânând nemişcat. Murise !...

– Să ne grăbim, zise Collin, căci nemernicii aceia vor dispare.

Se năpustiră către fundul văgăunei, şi descoperiră

un gang îngust, întunecos. Fără să ia seama la primejdia la care se expuneau, se avântară înăuntru ţinând armele în mână, şi după ce parcurseră vre-o cinci sute de metri, ajunseră în faţa unei spărturi care părea să fi fost deschisă de curând, cu lovituri de târnăcop şi topoare.

Trecură şi de această deschizătură şi ajunseră afară, pe partea cealaltă al muntelui, care se unea cu un deal din spatele vulcanului.

- Au fugit! strigă Collin, smulgându-şi părul din cap.

- Ah! mizerabilii! exclamă căpitanul.

- Şi au luat cu ei şi banii, domnule Hill, zise Asthor care cercetase toate colţurile cavernei.

- Dar îi vom ajunge, chiar dacă ar trebui să scotocim toate pădurile insulei, răspunse Collin.

- Dar încotro s'or fi îndreptat? întrebă căpitanul. Nu se poate să fie prea departe, cu atât mai mult cu cât Bill e rănit şi şchiopătează.

In acea clipă, Paowang, care de câteva minute observa cu luare aminte terenul, se aproprie de Collin şi zise:

- Am descoperit urmele lor, căpitane!
- Incotro se îndreaptă?
- Urcă dealul.
- Eşti în stare să-i urmăreşti?
- Da, şi fără să mă rătăcesc.
- Atunci să plecăm. Să ne urmeze zece războinici.

Luându-se după urmele lăsate de cei doi fugari, mica trupă urcă dealul şi coborî pe celălalt versant.

Ajunşi la poalele lui, Paowang se opri nehotărît.

– Ai pierdut urma? îl întrebă Collin.

– Nu, dar s'au întors înapoi.

– Cu neputinţă !

– Cu toate acestea nu mă înşel.

– Dar i-am fi întâlnit.

Sălbatecul nu răspunse. Privea cu atenţie tufişul şi părea frământat de un gând adânc.

– Aşteptaţi-mă aci, căpitane.

Se aruncă la pământ şi începu să cerceteze cu luare aminte iarba, privind atent ramurile tufişurilor, care purtau urmele unor paşi, apoi începu să meargă târîş, descriind un semicerc care se sfârşea pe deal. Puţin timp după aceasta, se întoarse şi se îndreptă către poalele vulcanului.

– A trecut muntele, spuse el.

– Au trecut... vrei să spui?

Paowang dădu din cap.

– Nu, zise el, pentru că nu este decât o singură urmă.

– Să fi plecat fiecare în altă parte? spuse căpitanul.

– Dar urmele celuilalt?

– Ai dreptate, Collin.

– Incep să ghicesc, zise Asthor.

– Ce vrei să spui? întrebă Hill.

– Vreau să spun că Mac Bjorn a luat pe Bill pe

umeri, pentru a nu-l obosi. Ştiţi prea bine că acel ne-legiuit e rănit la un picior, pentrucă l-am văzut şchio-pătând.

– Ai dreptate, Asthor. Aşa trebue să fie ; dar cu atât mai bine pentru noi, pentrucă îi vom ajunge în scurt timp.

– Mac Bjorn are picioare lungi, zise Asthor. E slab ca un schelet, dar e numai muşchi şi nervi şi poate fi în stare să alerge cale lungă cu tovarăşul său pe umeri.

– Inainte, zise Collin.

Paowang şi pornise la drum, luându-se după urmele de paşi care străbăteau pădurea şi se întindeau pe coas-tele vulcanului. Hill, Collin şi toţi ceilalţi îl urmară.

Drumul devenea din ce în ce mai greu, pe măsură ce urcau. Un număr nesfârşit de plante agăţătoare se încolăceau în jurul copacilor sau se întindeau pe pă-mânt ca şerpii, încurcând urmele, descriind curbe şi îngreunând drumul micei trupe.

Marinarii şi indigenii îşi croiau un drum cu topoa-rele şi cu lăncile, dar erau mereu împiedecaţi de tufi-şurile dese.

Paowang pierduse urma de câteva minute, dar urca mai departe muntele cel mare. Era călăuzit de instinctul lui şi era foarte sigur că avea înaintea lui pe cei doi fugari.

Din când în când se oprea şi după ce cerea să se facă linişte deplină, asculta cu luare aminte, nădăjduind

să prindă vreun sgomot care i-ar fi arătat prezența celor doi tovarăși; sgomotele înăbușite ale vulcanului acopereau însă totul.

La orele trei după amiază mica trupă, istovită după un marș atât de lung, ajunsese lângă creasta unui deal care se sprijinea de vulcan. Paowang, care mergea mereu în fruntea tuturor, sfidând cenușa neagră pe care o arunca vulcanul, se opri în fața unui lac, ale cărui ape fumegau și împrăștiau un miros înăbușitor de sulf.

Se aplecă și cercetă praful negru care acoperea malurile acelui izvor de apă caldă.

– Iată urmele lor! exclamă el. Sunt urmele pașilor a doi oameni care au urcat creasta dealului.

– Nu cumva au de gând să schimbe drumul? întrebă Collin.

– Ba da... dar... liniște!

Insularul se ridicase brusc; ochii lui erau ațintiți asupra poalelor unui munte vecin, puțin mai înalt decât vulcanul și care părea să se prelungească în direcția coastei. Se urcă pe o stâncă, ascunzându-se în dosul unui „*niaulis*“ și ferindu-și ochii de soare, privi mai departe.

– Am auzit foșnetul unor crengi, zise el apoi și văd că tufișurile se mișcă acolo.

– Dar acum?...

– Da, iată-i!...

– Collin, căpitanul și marinarii priviră în direcția

arătată şi văzură apărând, la aproape şase sute de metri pe versantul muntelui care era în faţa lor, un cap.

Acesta dispăru de îndată, dar fusese de ajuns pentru a fi văzut şi recunoscut.

— Mac Bjorn! exclamară cu toţii.

Asthor şi Fulton ochiră şi gloanţele porniră. Tufişurile se mişcară câteva clipe, apoi se făcu linişte.

Nimeriseră oare ţinta, sau ocnaşii izbutiseră din nou să se ascundă sau să fugă?

— Să mergem într'acolo, zise căpitanul. Acum nu ne mai pot scăpa din mâini!...

XXVII

Bill e prins

Totul era pierdut pentru cei doi nemernici; prinderea lor nu mai era decât o chestiune de clipe poate de minute. Acum nu mai puteau fugi, mai cu seamă că erau descoperiţi la o distanţă atât de mică.

E adevărat că printre tufişurile acelea dese o jumătate de kilometru era o distanţă bună, însă cu siguranţă că Mac Bjorn era sleit de puteri, iar tovarăşul lui nu putea iuţi pasul, fiind rănit.

Collin şi căpitanul, cari aşteptau cu nerăbdare clipa când aveau să pună mâna pe ei, porniră în spatele lui Paowang, care plecase urmat de marinari şi de cei zece indigeni.

După ce traversară creasta dealului, coborîră într'o vale mică şi apoi începură să urce din nou al doilea munte, pentru a se îndrepta spre locul unde zăriseră apărând capul nelegiuitului Mac Bjorn.

Doborînd cu furie plantele care le stăteau, în cale,

ajunseră, după douăzeci de minute de drum, în dreptul tufişului. Asthor şi Fulton descărcară armele, nădăjduind că astfel vor doborî pe cei doi ocnaşi.

– Ii vezi, Paowang? întrebă Collin.

– Nu văd decât o pălărie, răspunse sălbatecul.

– A cui?...

Paowang îi arătă o beretă de marinar, pe care o găsise în mijlocul tufişului.

– E bereta lui Mac Bjorn, zise căpitanul.

– Şi e găurită de un glonte, adăugă Asthor.

– Să mergem mai departe, reluă Collin.

– Ei! drăcie... Dar asta ce mai este? exclamă Maryland, arătând nişte plante pătate cu sânge.

– E sânge, afirmară cei doi comandanţi.

– Mac Bjorn să fi fost oare rănit? întrebă Asthor.

– Sau el, sau Bill, răspunse căpitanul.

– Cu atât mai bine; îi vom ajunge mai uşor, zise Collin. Vezi ceva, Paowang?

– Da, răspunse sălbatecul. Am văzut din nou tufişurile mişcându-se.

– Unde?

– Acolo, la trei sute de paşi.

In acea clipă se auzi o detunătură şi un glonte fluieră la urechile căpitanului, doborând un sălbatec care sta în spatele lui.

Un nour de fum se înălţă din mijlocul unui tufiş, răspândindu-se repede.

– La pământ! strigă Collin.

– Spurcaţii! exclamă Asthor, aruncându-se în spatele trunchiului unui copac. Sunt foarte aproape, după cât mi se pare.

Căpitanul şi Collin ochiră în direcţia tufişurilor, deasupra cărora mai plutea încă norul de fum şi traseră în acelaş timp.

Se auzi un urlet de durere, urmat puţin după aceea de o voce care striga:

– De data asta le arăt eu lor!

– Mac Bjorn! strigară marinarii.

– Luaţi seama la capete! tună Asthor.

O stâncă uriaşă cobora săltând spre poalele muntelui, sdrobind în drumul ei arborii şi plantele. Se opri numai la cinci metri de mica trupă.

– Nu ai ochit bine, Mac Bjorn! strigă Asthor.

– Fac şi eu ce pot, răspunse banditul cu vocea lui batjocoritoare.

– Dar noi vom face mai mult decât atât, banditule. strigă Collin.

– Dacă mă prindeţi viu!...

– Inainte! dar luaţi seama la pietre şi la gloanţe, zise căpitanul.

– O clipă, domnule, spuse Asthor, oprindu-l. Acum le trimit câteva din pietricelele mele.

Cu riscul de a primi un glonte în cap, se căţără pe copacul care îl ocrotise, se aşează călare pe o ramură, pierzându-se prin frunziş şi ţinti puşca, ochind cu multă îndemânare.

O clipă după aceasta începea şi şuerătura gloanţelor. Detunăturilor le urmă al doilea strigăt.

– Cine eşti ? întrebă Asthor.

Nu răspunse nimeni ; dar puţin timp după aceasta se auzi o voce slabă, dar încă batjocoritoare, care spunea:

– S'a făcut ; mi-ai venit de hac !

– Ce îndrăzneală pe nemernicul ăsta ! exclamă Collin plin de uimire.

– Dar unde o fi Bill ? întrebă căpitanul.

– Trebuie să fi murit, zise Asthor.

– Sau poate că a luat-o la sănătoasa, răspunse Collin.

– Al dracului ! exclamă Fulton.

De pe munte se mai auzea vocea lui Mac Bjorn, care spunea cu o voce din ce în ce mai înăbuşită :

– Fugi... eu... nu mai pot... ochii mi se împânzesc.. Ei şi ! era scris... să sfârşesc astfel !...

– Bill fuge ! exclamă Collin. Inainte ! Inainte !

Reluară urcuşul muntelui, unul după altul, pentru a pierde mai puţin timp cu deschiderea unui drum. Paowang, care cunoştea cel mai bine locurile, era mereu în frunte şi dobora ramurile cu un topor de pe vas.

Când ajunseră la tufişul cel mai înalt, îl găsiră pe Mac Bjorn întins la pământ. Nemernicul nu mai dădea niciun semn de viaţă şi sângele îi ţâşnea în valuri din cele două răni pe care le căpătase în piept, una la dreapta şi cealaltă la stânga.

Ocnaşul părea că doarme şi pe buze se mai vedea

surâsul batjocoritor, care acum avea să-l însoţească pe drumul de veci.

– Ai trăit batjocorind şi mori în batjocură! exclamă Asthor. Acesta avea să-ţi fie sfârşitul.

La câţiva paşi de leşul banditului se găsea carabina lui şi ceva mai departe Grinnell găsi caseta cu bani, pe care Bill o furase căpitanului.

Când o deschiseră, nu mai găsiră decât câţiva dolari.

– Dar unde or fi ceilalţi? întrebă Asthor.

– I-o fi luat Bill, răspunse căpitanul.

– Ţine la banii furaţi, asasinul! Cu toate acestea, mi se pare că nu e timpul potrivit pentru a se încărca cu o astfel de greutate.

– Inainte! strigă Collin.

– Iată-l! strigă în acea clipă Fulton.

Toţi ochii se întoarseră către vârful muntelui. Deasupra unei înălţimi care apărea acoperită de pomi, Bill urca din greu, şchiopătând şi legănându-se.

– Foc! strigă Collin.

Ocnaşul se întoarse şi văzându-se urmărit, apucă puşca de pe umeri ca şi cum ar fi avut de gând s'o descarce; dar se răsgândi şi începu să urce dealul cu mai mare repeziciune, ajungând la alt tufiş.

Collin, furios, ţinti; dar căpitanul îl împiedecă.

– Nu mai e nevoie, zise Hill. Acum e al nostru.

Intr'adevăr, ocnaşul pierduse lupta. Numai trei sute de metri îl despărţeau de urmăritorii săi; piciorul lui

rănit şi oboseala nu-i mai îngăduiau să meargă repede şi vârful muntelui era foarte înalt.

— Este ultima sforţare, prieteni, zise căpitanul.

Cu toate că erau frânţi de oboseală de pe urma acestei vânători şi de mersul neîntrerupt, urcară repede coasta şi ajunseră la marginea pădurii. Bill, care nu se mai putea ascunde, făcea sforţări disperate pentru a putea ajunge pe vârful muntelui, nădăjduind poate să găsească un refugiu pe panta opusă; se agăţa de plantele joase, se oprea la fiecare pas pentru a răsufla, apoi continua urcuşul, legănându-se ca un beţiv.

— Opreşte-te! continuă locotenentul cu o voce ameninţătoare.

De data aceasta, Bill se opri. Urmăritorii lui erau la o mică distanţă şi ar fi putut să-l omoare cu uşurinţă.

Incrucişe braţele pe piept, după ce aruncase puşca, şi privindu-i ţintă în ochi, zise cu o voce înnăbuşită:

— Am pierdut; plătesc!...

Apoi se lăsă pe o stâncă, apucându-şi capul în mâini.

Collin, care mergea înaintea tuturor, se năpusti asupra lui, cu puşca ţintită.

— Mă recunoşti, mizerabile? strigă el.

Bill ridică privirile arătând o faţă mai albă ca hârtia, şi zise cu o voce înăbuşită:

— Te recunosc; se vede că morţii se întorc câteodată.

— Dar pe mine mă recunoşti? îi întrebă Hill, care îi ajunsese.

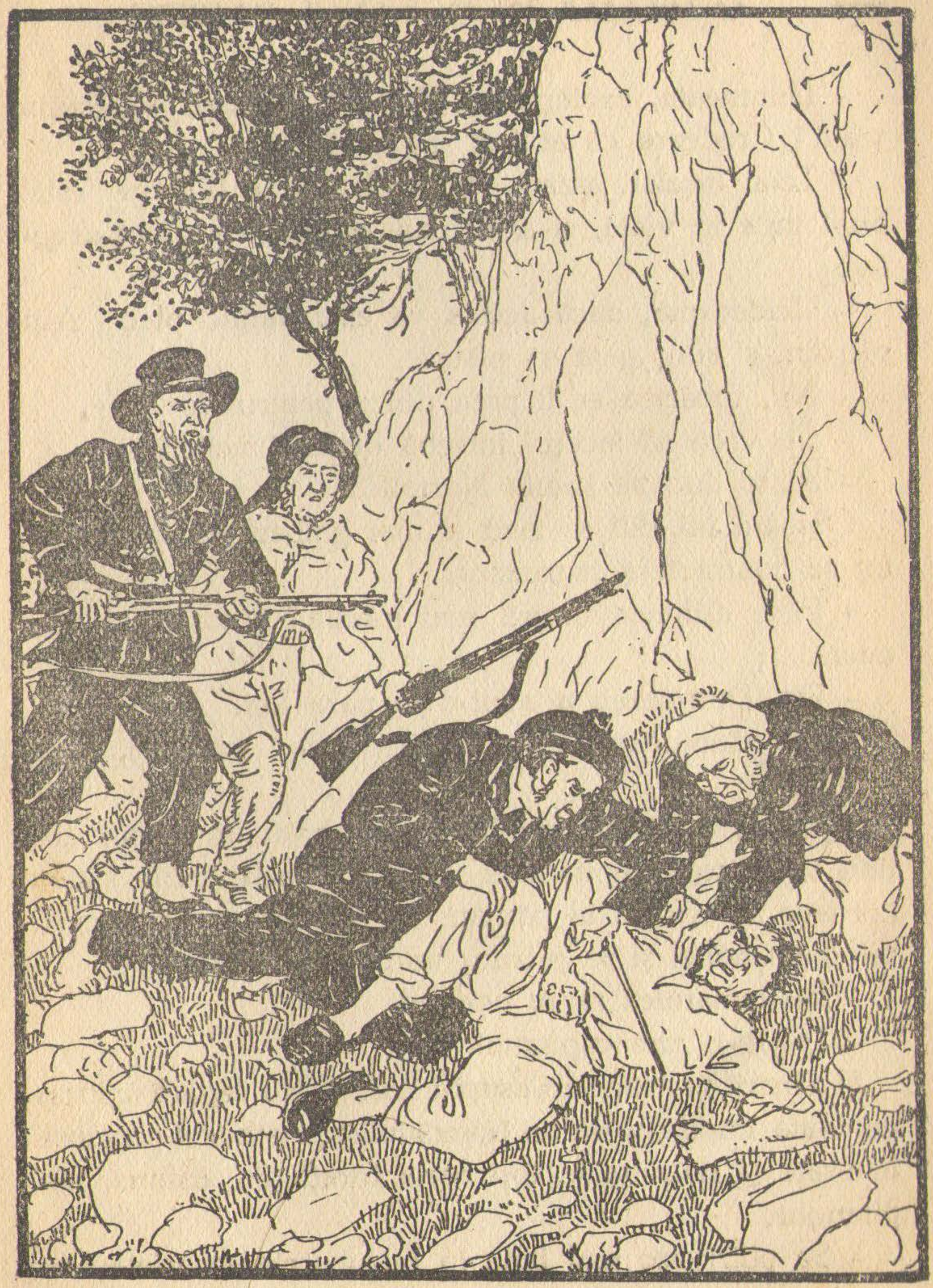

Marinarii se aruncară asupra lui Bill

– Dumneata, exclamă el. Prin ce minune mai eşti în viaţă? Credeam că ai fost sfâşiat de tigri.

– Te-ai înşelat, asasin, incendiator şi hoţ ce eşti! Sunt încă în viaţă, şi am venit aici pentru a face dreptate.

– Ucideţi-mă, dacă acesta vă este bunul plac. Am pierdut, şi sunt gata să plătesc.

– Nu, moartea ar fi prea dulce pentru tine.

– Ce vreţi să faceţi? întrebă ocnaşul neliniştit.

– Să te duc pe insula Norfolk.

Obrazul lui Bill se făcu şi mai galben, şi trăsăturile lui se contractară îngrozitor.

– Fiica dumneavoastră mai trăeşte? întrebă el deodată.

– Da, Dumnezeu a avut-o în paza Lui.

– Dar dumneavoastră o veţi pierde! exclamă banditul.

Apoi, iute ca fulgerul trase dela brâu un pistol şi-l ţinti în direcţia căpitanului; dar Grinnell, care stătea aproape, îl aruncă la pământ cu o lovitură de puşcă. Glontele porni şi se pierdu, undeva, în apropiere.

– Blestematule! răcni ocnaşul.

– Legaţi-l, zise căpitanul.

Marinarii se aruncară asupra lui Bill şi-l legară cobză, cu toată împotrivirea lui înverşunată. Asthor îl cuprinse în braţe şi reuşi să ia toţi banii furaţi din cabina căpitanului.

– Se potrivesc mai bine în buzunarele proprietarului

lor, decât în ale tale, zise pilotul. Şi la urma urmelor, ocnaşii care merg pe insula Norfolk nu au nevoie de bani, canalie.

– Să ne întoarcem, zise Collin. Noaptea se apropie şi drumul e lung.

La un semn al lui, patru sălbateci apucară pe Bill şi îl duseră dincolo de munte.

Inainte de a părăsi acele locuri, Asthor privi în jurul lui. In fund, lângă deal, la ale cărui margini se afla caverna, el descoperi un foc uriaş care lumina arborii.

– Priveşte, spuse el către Grinnell, care mergea înaintea lui.

– Sălbaticii se ospătează cu carne de alb, răspunse marinarul.

– Poftă bună! strigă Asthor.

Aceasta fu slujba de înmormântare a tovarăşilor neiegiuitului Bill, a ocnaşilor de pe insula Norfolk.

Incheere

Puține zile după această povestire, naufragiații de pe „Noua Georgie“, ajutați de sălbatecii care ascultau mereu de regele lor, începură să spargă vasul pentru a construi o barcă mare.

Acum nu mai aveau nimic de făcut la Tana, și cu toți așteptau cu nerăbdare clipa în care aveau să ajungă în țări civilizate.

Lucrările, de sub conducerea căpitanului și a lui Collin, nu ținură decât patru săptămâni. Noul vas era destul de încăpător, având o capacitate de o sută de tone.

Bill fu închis într'o magazie și pus sub supraveghere. Cu toate acestea, măsurile luate împotriva lui păreau de prisos, deoarece ocnașul părea să se fi resemnat la soarta ce-l aștepta.

Collin avu mult de luptat cu insularii, cari îl iubeau foarte mult și nu vroiau să-l lase să părăsească tronul. El făgădui că se va întoarce în scurt timp și că vroia să plece în tovărășia căpitanului, a Annei, a lui Asthor și a celorlalți trei marinari.

Inainte de a pleca, Hill împărți arme tuturor căpe-teniilor insulei, și celorlalți le dărui din instrumentele rămase de pe „Noua Georgie".

Până la urmă, micul „cutter" își desfășură pânzele într'o bună zi și porni spre larg, însoțit, o bună bu-cată de drum, de bărcuțele insularilor, cari plângeau văzându-și regele plecând.

După douăzeci și șapte de zile, zăriră coastele Aus-traliei, și o săptămână după aceasta debarcară la Bris-bane, unde încredințară pe Bill autorităților engleze.

In clipa în care poliția colonială îl aresta pe bordul vasului, Bill spuse căpitanului:

– Vă doresc să fiți fericiți.

Apoi, întorcându-se către Anna:

– Dacă ați fi fost a mea, aș fi devenit alt om; dar era prea târziu: vă rog să uitați crimele mele, și dacă se poate, compătimiți-mă.

Apoi se lăsă dus, fără să opună nicio rezistență.

Naufragiații „Nouei Georgiii" rămaseră două săptă-mâni la Brisbane, în așteptarea unui vas care să-i ducă în America.

Inainte de a pleca, aflară că Bill fusese trimis pe in-sula Norfolk, unde avea să ispășească douăzeci de ani de muncă silnică pentru asasinat. Pedeapsa sa fu schim-bată în închisoare pe viață, pentru atentatele comise asupra „Nouei Georgii".

După patruzecișișicinci de zile, eroii noștrii debar-cară la Acapulco, în Mexic, și de acolo se întoarseră

în Statele Unite. Şederea lor aci fu însă de scurtă durată.

Căpitanul Hill cumpără un nou vas mai mare, şi-i dădu numele de „Noua Georgie“, în amintirea celui-lalt. El îşi reluă puţin timp după aceasta călătoriile oceanice, însoţit de data aceasta de doi copii, în loc de unul singur: locotenentul Collin şi soţia lui, Anna Hill.

Credem că nu mai e nevoie să spunem că sprintenul Asthor, Maryland, Fulton şi Grinnell se îmbarcară şi de data aceasta, pe „Noua Georgie“.

SUB TIPAR

COLANUL DE CATIFEA

de ALEX. DUMAS Tatăl

ISPRĂVILE LUI TILL BUHOGLINDA

VOLUMELE SUNT ELEGANT PREZENTATE

CARTONATE ŞI ILUSTRATE

TIPAR ŞI EXECUŢIE
EDITURA CONTEMPORANA
BUCUREŞTI
CALEA RAHOVEI No. 59